

Lin Carter THONGOR A ČARODĚJ Z LEMURIE

Slovo autora

Toto byla má první kniha. To znamená sedmá povídka, kterou jsem napsal, ale poprvé se našel vydavatel. Vyšla v březnu 1965 a ač se od té doby objevily další knihy, nesoucí mé jméno, pociťuji k této první značnou nostalgii.

Byla to také první povídka o Thongorovi, silném a bojovném barbarském hrdinovi zaniklé Lemurie. Neohrožený Valkartan měl štěstí a získal si mnoho nadšených čtenářů, kteří se pak na mne obraceli s dotazy, kde mohou sehnat výtisky prvních povídek ságy o Thongorovi.

Došli jsme tak postupně k názoru, že bude vhodné vydat tuto první povídku znovu. Dovolil jsem si obnovit v textu určité pasáže, které vydavatel prvního vydání vypustil a poněkud jsem přepsal některé části, takže povídka nyní odpovídá do všech detailů pozdějším knihám této řady.

Nestává se často, aby měl autor možnost tvořit znovu svou první knihu. Jsem proto vděčen za takovou příležitost stovkám čtenářů, kteří mi psali, jak mají rádi mé knihy o Lemurii.

Legenda zaniklé Lemurie

Dávno předtím než vznikl Egypt a Babylon a než se vynořil Summer a Akkad na zemi mezi dvěma řekami, zmizelo tajemství lidských počátků v šeré mlze prehistorie, o které víme tak málo.

Ale mudrci a filozofové i vypravěči pohádek si po tisíciletí předávají zprávy o neznámých a tajemných říších, vzkvétajících v dobách rozbřesku. Ze zápisů starověkých Řeků se nám dochovalo jméno Atlantidy a z tajných okultních knih se vynořují legendy o pradávném Mu nebo Lemurii, existujících dávno před zrodem slávy Atlantidy.

Staré legendy říkají, že před půl milionem let vznikla první lidská civilizace na prehistorickém kontinentu Lemurii, ležícím kdesi v rozlehlých vodách Pacifiku. Z růžového šera barbarismu pozvedl lidský rod jasnou zástavu prvního království. Věda nazývá toto vzdálené období epochou středního pleistocénu. V době mezi jedním milionem a dvaceti pěti tisíci let před Kristem, což byla doba ledová, ovládli svět savci a skončil věk plazů. Vynořil se mastodont a šavlozubý tygr, neandertálec a cromañonský člověk i mnoho jiných forem raného života a nastal věk neolitu.

Toto možná platí o prehistorické Evropě, ale v tropických džunglích, parných bažinách a kouřících vulkánech pradávné Lemurie se věk plazů poněkud protáhl. I v době rozbřesku lidstva se tam země chvěla pod úder těžkopádných kroků dinosaurů a na zamlžené obloze létali fantastičtí pterodaktylové.

Legenda zaznamenala, že v době stvoření člověka bohy, ovládali zaniklý kontinent Lemurii tajemní Dračí králové, kteří se po zničení Hyperborey rozprchli do všech stran. Bojovníci prvních lidských království válčili s Dračími králi v těžkém, celé věky trvajícím boji, známém jako tisíciletá válka. Na jejím konci byli Dračí králové zničeni nebo zahnáni do úkrytů a začal věk člověka.

Děti Nemedis, prvního království člověka, se rozešly po celém kontinentu -skrz rozlehlé, nezkrocené džungle a přes velká pohoří staré Lemurie. Objevila se nová mladá království...války...zkáza. Ale civilizace přece jen postupovala a zanedlouho vzniklo Zlaté císařství slunce, sjednocující drobná válčící království pod jednu silnou korouhev.

Byla to doba válek, kdy hrdinští muži a krásné ženy, divoši i učenci, čarodějové a bojovníci, všichni si klesli cestu rudou stezkou, vedoucí k trůnu světa. Byl to také čas hrdinských legend.

A zde je jedna z nich...

1. Rudy meč Thurdisu

*"Denně naše meče zhluboka dlouze pily
krev barvy vína červeného a jeho síly!
Dnes večer v pekla sále rudém
s přáteli i nepřítelem slavit budem!"*

(Válečná píseň valkartánských bojovníků)

Thongor z Valkartu uhnul těžkému poháru vína, který neškodně proletěl nad jeho hlavou a s řinčením narazil do stěny. Studené víno mu postříkalo tvář i odhalenou hrud'. Nevzrušeně zamrkal a zbavil se tak štiplavé tekutiny z očí.

Jeled Malk, otar - velitel družiny, jenž pohár mrštil, se zaklonil a rozchechtal.

"Takhle zacházejí vznešení z Thurdisu s bezejmennými žoldáckými psy! " ušklíbl se směrem ke svým společníkům. Ti odpověděli smíchem.

"Ale je škoda plýtvat tak lahodným vínem," poznamenal jeden z nich kousavě. "Ten dává přednost levnému pivu ze severu."

Jeled Malk pokrčil rameny. "Představte si, že ten sprostý opovážlivec požaduje zaplatit sázku - ato od otara! Chce stovku!"

Studené víno stékalo Thongorovi po hrudi, zatímco se díval tmavou, opálenou a bezvýraznou tvář přímo na důstojníka. Ale kdo jej znal, mohl číst chladný lesk mlčenlivého hněvu v jeho zvláště zlatých očích barbara ze severu Lemurie. Setřel rukou víno z tváře a pohodil dlouhou hřívou černých vlasů. Klidně promluvil na Jeled Málka.

"Takže odmítáš sázku zaplatit?"

"Ano, odmítám. Kůň s červenou čabakou by byl snadno zvítězil, kdyby ho ten blázen Var Taješ neřídil tak mizerné. Byl jsem podveden!"

Thongor pokývl. "No dobrá, otare, odstupuji od svého nároku. Dokonce ti ještě zaplatím i pohár vína, který jsi na žoldáckého psa vyplýtvál. Jsem skutečně, jak řekl tvůj přítel, více zvyklý na slabé pivo ze severu než na to navoněné dávidlo, o kterém vy, Thurdisané, hovoříte jako o lahůdce."

Zatímco skupina důstojníků užasle zírala, obr z Valkartanu se pohnul. Jedním krokem stanul před otarem, uchopil jej za nohy a otočil hlavou dolů. Strčil mu hlavu až po krk do obrovské bronzové mísy na víno a držel ho. Nedbal otarova šubání a kroucení. Když jej konečně vytáhl, klesl Jeled Malk s bílou tvář, smáčenou vínem, na stůl a lapal po dechu. Thongor se v ohromeném tichu rozesmál.

"Nikdy nejsem nepřející, otare. Dopřál jsem ti více vína než ty mně!"

Jeled Malk, zalykaje se hněvem, tasil meč a vyrazil přes stůl proti Thongorově holé hrudi. Obrí severan lehce uskočil a se zasvištěním vytáhl meč z pochvy. Důstojníci se při zablýskání a zařinčení oceli rozprchlí. Oba protivníci kroužili opatrně kolem stolu a vzájemně zkoumali pevnost svých zbraní.

Ačkoliv Thongorovi hrál na rtech úsměv, vnitřně klel. K čertu s tím prudkým temperamentem Valkartanu. Je trojnásobný blázen, když se pustil do souboje s vlastním kapitánem. Ale už se stalo - teď toho nemůže nechat

Ocel řinčela proti oceli v boji barbarského žoldáka se skvělým potomkem nejvznešenějšího rodu celé Thurdisie. Jeled Malk nebyl špatný muž meče. Jeho výchova jako jediného dědice rodu Málků probíhala pod dozorem nejlepších šermířů v království. Ale Thongor Valkart byl zručný, jako by se s mečem v ruce narodil. Během let potulek a válek jako nájemný vrah, zloděj a nyní žoldák, se naučil všechny uskoky hry s mečem jakéhokoliv typu...

Chvilí si s Jeled Málkem pohrával. Dost dlouho, aby učinil zadost otarově sebeúctě. Pak dovedně pohnul zápěstím a odzbrojil jej. Rapír zazvonil na kamenné dlažbě.

Otarova ruka chňapla po jílcí, ale Thongorova holinka čepel přišlápala. "Neměli bychom to ukončit, otare? Zchladíme naše vzrušení pohárem vína. Pojd'! Uznávám, že mám horkou hlavu - stvrdíme přátelstvem." Tenké rty Jeled Málka se s mručením sevřely.

"Ty pse ze severské čubky! Vyříznu ti prohnílé srdce a nakrmím jím prasata žatu urážku!" Otar plivl Thongorovi db tváře a vrazil mu koleno do slabiny. Valkartan se zhroutil na stůl a sevřel si břicho oběma rukama. Otar bleskově zvedl svůj meč a přiskočil. Stůl se s rachotem rozletěl, bronzová mísa zařinčela na podlaze a vino se rozšplácho.

Thongor se teprve nyní opravdově rozzuřil. 7.námA rudá mlha se mu rozprostřela před očima a bojovný úšklebek odhalil zuby. Jeho velký dlouhý meč udeřil do štíhlé jižanské čepele a odhodil ji stranou. Špička meče zamířila na dmoucí se hrud' Jeled Málka. ...

"Dost, říkám! Konec. Jinak tě prošpikuji!"

Dědic Málků zbledl a olízl si studené rty. Valkartan lehce přitlačil a hrot meče protrhl kůži. Po otarové hrudi stékala rudá nitka.

"A-a-ano, mír," vydechl Jeled Malk.

"Přisaháš?"

"Ano, přísahám!"

Thongor odložil meč a napřáhl niku ke stisku. Ale vznešený šlechtic nemohl přijmout porážku od svého podřízeného. Uchopil Thongora za zápěstí, vsunul nohu za jeho patu a prudce trhl. Obrovský barbar se zřítíl na podlahu. Jeled Malk přiložil štíhlou čepel k jeho krku.

Thongor odmrštil jednou rukou rapír stranou. Nevšímal si palčivých jehel bolesti v rozříznutém svalstvu. Vyskočil s mrštností kočky a než stačil jeho protivník zaujmout postavou, vnořil se Valkartanův meč až po jílec do srdce Jeled Málka.

Ten se s otevřenými ústy zakymácel a zachrčel. Vypoulené oči skelnatěly a prázdně zíraly dolů na rukojeť meče, vyčnívající z jeho prsou. Slábnoucí, rozechvělou rukou se ještě pokusil meč vytáhnout, ale podlomila se mu kolena. Z otevřených úst se vyřinul proud krve a tělo padlo na podlahu Thongorovi k nohám.

Žoldněř patou nadzvedl mrtvolu a vytáhl svůj meč. Otřel ho o plášť otara a rozhlédl se kolem po bledých tvářích. Nikdo se nepokusil cokoli říci. Thongor pokrčil rameny a vsunul meč do pochvy.

Za jeho zady zavrzal na podlaze sandál. Ale než se Thongor stačil otočit, udeřila ho do hlavy těžká palice. Upadl tváří dopředu rovnou do moře zapomnění.

Thongor se omámeně probral s bolestí v lebce. Ležel přikován k mokré kamenné stěně vězeňské cely hluboko pod thurdiskou pevností. Víkýřem sem dopadal šikmý paprsek slunečního světla a z jeho sklonu usoudil, že zbývá tak hodina do západu slunce.

Přehlédl si řetězy a viděl, že ani síla obra je nepřetrhne. S fatální filozofií severana jen pokrčil rameny a přestal ztrácet čas starostmi nad tím, co nemohl změnit. Překvapilo jej, že je ještě naživu. Jeled Málkovi přátelé a důstojníci s ním mohli skoncovat lehce jednou ranou ve chvíli temného bezvědomí. Mírně se ušklíbl. Nepochybně podívaná na jeho řetězy na veslařské galéře Thurdisu pro zbytek života, nebo předhození za potravu obřím masožravým květinám - slithům - v soukromé sarkově zahradě, bude pro jejich kultivovanou krutost a sadismus mnohem zábavnější podívanou, než pouhé dorazení jednou ranou nože.

Pochva byla samozřejmě prázdná. Současně si však uvědomil, že prázdné je i jeho břicho. Byl zvyklý zhruba v tuto dobu na pohár kyselého piva a kus opečené kýty. Obvykle si to dával spolu s Aldem Turmisem a dalšími kamarády v hospodě U meče. Měl zásadu, že co v životě chce, musí zkusit získat A tak spustil řev, dokud se nepřištrachal žalářík s tlustým břichem, páchnoucí marjánkou. Vstoupil do dveří cely a přiblížil se k obrovi, přikovanému ke zdi.

"Co je?"

"Chci něco k jídlu," odpověděl Thongor. Tlustý strážce se zahleděl a pak posměšně odfrkl.

"Jídlo, jo? Ani ne za hodinu půjdeš k soudu před daotara za vraždu svého velitele - a ty myslíš na to, čím naplnit břicho! Třeba bys chtěl hostinu ze sarkovy kuchyně, co?"

Thongor se ušklíbl. "A proč ne? Posloužil jsem dobře městu, když jsem ho zbavil podvodníka, zbabělce a špatného velitele. Jak daotar a Phal Thurid, tak sark Thurdisu by mě za to měli odměnit."

Žalářík vyprskl. "Však oni tě, severane, odmění zcela po právu - dají sežrat tvé srdce slithům. Cožpak nevíš, že vznešený daotar Barand Thon je starý přítel otce muže, kterého jsi zabil? Tak je to. Budeme se dívat, jak se svjíš a vampíří květy polykají tvé tělo - to bude podívaná!"

"Možná, že tak bude," zabručel Thongor. "Ale to nic nemění na skutečnosti, že mám hlad. Než mě předhodí slithům - zařídí, ať napřed nakrmí mé!"

Žalářník otráveně zabručel, ale odšoural se, aby se za chvíli vrátil s konvicí levného vína a dušeným masem. Vešel do cely a položil jídlo před Valkartana.

"Řetězy jsou dost dlouhé, abys na to dosáhl," zasípal. "Zakřič, až budeš hotov, a probůh, buď určitě hotov dříve, než si pro tebe přijdou daotarovi muži. Nechci, aby si moji nadřízení mysleli, že tu rozmazluji takovou sběř, jako jsi ty".

Řetězy byly skutečně dost dlouhé a Thongor hladově hlta a zaléval jídlo vínem. Vždycky se mu lépe přemýšlelo s plným břichem. Takže teď, když upokojil hlad, začal přemýšlet o úniku z těchto nesnází. Během své dlouhé kariéry se dostal do vězení a zase ven v tuctu měst. Znal proto mnoho způsobů útěku. Nejprve pomyslel na to, že ulehne u kamenné zdi jako ve spánku. Po příchodu strážce pro nádobí ho uchopí volnými nohama a donutí jej vydat klíče.

Chvilí tento plán promýšlel, ale pak se ho vzdal. Přišel na jiný a prospěšnější. Jelikož jsou jeho řetězy dostatečně dlouhé, spojí jejich délku do jedné ruky a celou tíhou udeří žalářníka. Ano, to bude nejlepší. Už jednou sloužil na galeji sadistického sarka z Shembisu a neměl nejmenší chuť dostat se tam znovu.

Zakřičel na žalářníka, že je hotov s jídlem. Připravil si řetězy do ruky. Slunce už zapadalo a narůžovělý paprsek světla se téměř ztratil. Šero začalo vyplňovat celu, což Thongorovi usnadňovalo jeho situaci. Strážce si nevšimne řetězů v ruce. Znovu zaječel...a jeho smysly konečně zachytily lehké, tiché kroky, blížící se chodbou. V zámku cvakl klíč a dveře se skřípavě otevřely. V cele už byla taková tma, že Thongor neviděl strážcovu tvář.

Viděl jen obrysy

těla, vstupujícího do cely. Svaly obra se napjaly, připraveny vrhnout smyčku z řetězů strážci na hlavu.

"Thongore?"

Valkartan překvapeně zachrčel.

"Jsi to ty tam u zdi? To jsem já - Aid Turmis."

Bronzový obr se uvolnil. "Při Gormovi! Kde se tu bereš? Málem jsem ti rozbil lebku, kdyby ses neozval!"

Jeho kamarád se tiše zasmál. "Snad sis nemyslel, že bych dovolil poslat nejlepšího přítele na galeje, aniž bych hnul prstem? Mimo to, copak je to už tak dávno, co jsme si pomohli z vězení? Pamatuješ na Zangabal a dům Athnara Phonga? Ale teď jen řečmi ztrácíme čas. Mám klíče i tvůj meč. Pojďme rychle!"

Thongor se zašklebil. Aid Turmis, ač chudokrevný Turdaňan s jižanskou touhou po míru a pohodlí, byl bojovník každým coulem. Pamatoval si jejich setkání před asi osmi měsíci - také ve vězeňské cele - v Zangabalu, ležícím ve směru přes patanganskou zátoku. K Thongorovi se tenkrát štěstí obrátilo zády a dal se na zlodějskou dráhu. Prohnáný kněz jej listivě poslal vyloupit dům mocného ptarthanského čaroděje. Co mu však kněz neřekl bylo, že toto není první vniknutí do čarodějova domu s lupičským záměrem. Tak se setkal se svým žalostným předchůdcem, Aldem Turmisem, v jedné cele. Spolu pak jedné strašné a zkázonosné noci, kdy se dům ptarthanského kouzelníka proměnil v planoucí peklo, utekli. Od té doby byli spolu, bojovní kamarádi v žoldnéřských legiích Phala Thurida, sarka Thurdisu. A teď Thongor jen o vlas nerozbil lebku nejlepšího přítele!

Tyto vzpomínky prolétly hlavou obřího barbara, zatímco čilý mladý Thurdaňan odemykal řetězy.

"Jak ses dostal ke klíčům?" zeptal se.

Thurdaňan se zašklebil. "Žalářník je teď stejně není schopen použít. Tak jsem je raději vzal k sobě."

"Doufám, že jsi ho nezabil. Dobře mě nakrmil."

Přítel se zasmál. "Pravý severský barbar - vždy myslí na panděro! Ne, neboj se, chlapík pouze trochu dřímá. Obávám se, že po probuzení jej bude bolet hlava, ale určitě se probudí. Prokletý zámek...á, už je to!"

Uvolněné řetězy zařinčely na kamenné podlaze. Thongor odstoupil od zdi a protáhl si ztuhlé údy. Nezkrotný tulák jako on nenávidí pobyt v zajetí klece stejně jako divoké zvíře.

Aid mu podal meč. "Tu máš svou opuštěnou valkartskou zbraň a také tmavý plášť k zakrytí ošklivé tváře. Ted' si pospěšme. Muži Barand Thona tu budou každou chvíli. Musíme co nejdříve zmizet"

Thongor zasunul meč do pochvy a přehodil plášť přes mohutná ramena. Padal mu až k patám a zakrýval jeho žoldnéřský kožený pás a výzbroj. Obličej skryla kápě.

Vyklouzli z cely, prošli tmavou chodbou i místností strážců, kde ležel žalářík v bezvědomí. Pak proběhli bludištěm dobře osvětlených, ale prázdných chodeb, až se zastavili před malými nízkými dvířky.

"Tudy se dostaneš do boční uličky," vysvětlil Aid Turmis.

Thongor přikývl. "Děkuji ti, Aidě, nikdy ti to nezapomenu."

"Ani já na tebe nezapomenu. Budeš mi scházet v hospodě U meče. Ale ted' už pospěš. Ve vězeňské stáji můžeš ukrást koně a projet branou karavan ještě před propuknutím poplachu."

"Ano."

"Kam půjdeš Thongore?"

Thongor pokrčil rameny. "Kamkoliv, kde potřebují silnou paži a dobrý meč. Možná do Kathoolu nebo do Cadoma na východě. Nevím a moc se nestarám. Dobrý bojovník si vždycky sežene zaměstnání."

Řídký výraz vážnosti sevřel lítostivé tvář Aida Turmise - toho, který byl vždy usměvavý a veselý.

"Byla to dlouhá společná cesta, s mnoha dobrými chvílemi, ale myslím, že končí. Tak sbohem. Pochybuji, že se ještě setkáme, Thongore Valkarte."

Barbar tiše stiskl příteli ruku. Druhou mu položil na rameno pozdravem válečníků. "Je to v rukou bohů, Aidě. Možná se naše cesty ještě zkříží. Sbohem!" zabručel. Pustil mladíka a otevřel dvířka. Jeho černý plášť se rozplynul v hlubokých narudlých stínech uličky, dlážděné kočičími hlavami.

2. Černá křídla nad Chuší

"Po šedé obloze válečné panny padí.

Hej, zabití bratři, vás to svádí.

Nad každým padlým temná křídla klesla,

by domů do pekla jejich duše nesla."

(Válečná píseň valkartských bojovníků)

Thongor proklouzl dvířky a ocitl se v úzké uličce mezi pevností a rozlehlými skladišti. Na konci průchodu viděl stáje. Za pevnou ohradou se pohybovaly stíny zampů jak velcí draci. U závory unuděně lenořili dva hlídači. Stáli otočeni k Thongorovi zády a možná by mohl jedním úderem...

Vtom se rozezněl kovový zvuk poplašného gongu. Thongor tlumeně zaklel. Daotarovi muži už dorazili do cely a našli ji prázdnou - nebo uviděli omráčeného žaláříka. Poplach propukl příliš brzy. O chvíli později už mohl být u hlídačů a zabít je. Ted' byli samozřejmě ostražití. Vytáhli meče a postavili se každý na jeden konec závory. Další strážé běžely od zadní brány pevnosti, aby posílily ochranu stájí. Uprchlý vězeň bude jistě především hledat možnost, jak ukrást koně.

Thongor s hořkou kletbou zaťal zuby. Tady v tmavé uličce ho nemohou vidět, ale jak se, při všech devatenácti bozích, dostane pryč? Zoufale se rozhlédl - a pohlédl nahoru. Jeho zrak upoutal odraz pochodní v kovovém předmětu na střeše. Ve zlatých očích mu blýskla jiskra zlomyslné radosti. To je ono! Na střeše byl zakotven první model sarkova nového stroje, slavného létajícího člunu, se kterým plánoval Phal Thurid dobytí celé Lemurie. Sarkův moudrý alchymista Olim Phon sestrojil vzdušný člun z urlia, kovu, který téměř nic nevážil. Člun poháněly jednoduché rotory - vrtule. Thongor neměl ani potuchy, jak takovou zvláštní loďku řídit, ale jistě to zvládne. Takový tah! Utéci sarkovým

nejcennějším strojem -jediným dosud vyrobeným! Může s ním přeletět věže Thurdisu mnohem větší rychlostí než jaké byl schopen nejrychlejší zamp z ohrady Phal Thurida.

Napjatým zrakem měřil zeď pevnosti. Byla postavena z velkých šedých kamenů, vážících každý jak dospělý muž. Mezi jednotlivými kvádry byly asi palcové spáry. Thongor v dětství šplhal po hladkých stěnách ledovců ve své rodné polární zemi a lovil tam sněžné opice pro jejich drahocennou kožešinu. Takže by se měl po zdi vyšplhat mnohem snadněji než kdokoli jiný.

Thongor se rozhodl svůj nápad uskutečnit. Stáhl si boty, svázal jejich řemínky a přehodil si je přes rameno. Odhrnul plášť na záda a chytil se horního okraje první řady kamenů. Pomalu se vytahoval, bosými palci nohou nalézal ty nejmenší trhlinky v kamenech a kámen po kameni stoupal vzhůru.

Vzduch kolem něj proudil chladivým nočním vánkem z jižního moře. Naštěstí velký měsíc Lemurie se skrýval za silnou vrstvou mraků. Na střeše byly stráže a musel dávat pozor, aby si jej nevšimly. Ruce i nohy měl plně zaměstnány a jeho pozice mu znemožňovala jakýkoliv boj.

Stále stoupal vzhůru jako velký černý pavouk na šedé zdi. Ulice Thurdisu teď byla hluboko pod ním. Jedno uklouznutí a jeho mozek se rozstříkne po hladkých valounech tam dole. Dýchal tiše a zhluboka a nevšiml si bolesti ve zraněné ruce.

Vtom se pod jeho nohou uvolnil kousek malty a rachotil dolů do uličky. Dlouhé sekundy visel s nohama ve vzduchu jen na špičkách prstů rukou. Zaťal zuby a znovu se povytáhl. Pomalu, centimetr po centimetru, k pevnějšímu místu.

Na chvíli se přitiskl ke stěně. Popadal dech a odpočíval. Nahoře se strážci opřeli lokty o zeď na kraji střechy a pozorovali město pod sebou. Stačilo, aby se jen trochu více naklonili a museli jej uvidět. Jeho černý plášť byl na šedé zdi příliš nápadný. Zadržel dech, zatímco si strážci líně povídali a pozorovali špičky věží Thurdisu. Páže a ramena mu bolestně umdlávaly napětím. Měl pocit, že mu do svalů pronikají tisíce do ruda rozžhavených jehel.

Strážci odpočívali přímo nad ním, takže dobře slyšel jejich rozhovor o útěku vězně. Menší z nich se sázel, že jde určitě o žoldáka ze severu.

"Vzpomínáš si na toho velkého obra, co se sázel s Jeled Málkem, že jeho zamp nevyhraje závod v aréně? Tak ten srazil vznešeného otara velkým klackem, když odmítl sázku platit! Slyšel jsem, že Jeled Malk sám to prase téměř probodl. Ale ten divoch mu vchrstl víno do tváře nebo něco takového. Cha! Mohlo by nám to vynést odměnu, Thulan Thore, kdybychom chytli toho ničemu ze severu."

"Jo," zabručel jeho společník. "Ale chytanou ho hlídka na ulici a ne my. Určitě ukrade zampa a pojedje branou karavan, pokud si nezajistí úkryt ve čtvrti zlodějů. Rád bych se mu postavil tváří v tvář, té žoldácké svini. Jo, to bych chtěl. Ukázal bych mu, jak proniká thurdiská ocel do severského masa!"

Konečně se otočili a opřeli o zídku zády. Thongor se už nemohl udržet a myslel, že se bude muset pustit. Tiše jak stín přešel na zídku za nimi a vycenil zuby.

Ti dva ještě stále pokračován v rozhovoru, když se za jejich zády ozval hluboký, mimy Mas.

"Bohové plní tvé největší přání, Thulan Thore. Máš příležitost ukázat žoldáckérau praseti co umí thurdiská ocel."

Strážci se otočili jak na obrtlíku a spatřili bronzového obra, nahého až na roušku kolem beder a černý plášť, jak stojí na zídce s mečem v ruce. Ve hladce vyholené tváři zářily zlatě oči a hříva černých vlasů divoce spadala na holá ramena.

Ochromeni hleděli na zjevem před sebou, které se objevilo rovnou z jasného nebe. Thongor kopl jednoho do krku. Ten se svíjením upadl. Druhému prořízl mečem hrdlo od ucha k uchu. Přeskočil jejich těla a dostal se na střechu.

Ale už tady byly další stráže. Ozvaly se výkřiky a ve světle pochodní se blýskala ocel mečů. Thongor utíkal po střeše pevnosti k plavidlu.

Sarkův létající člun byl uvázan ke stožáru uprostřed střechy. Vznášel se lehce asi dvacet stop nad hřebenem, upevněn silným lanem, provlečeným kruhem v palubní desce a druhým koncem uvázaný v polovině stožáru.

Thongor vyskočil a uchopil provaz, meč mezi zuby. Ručkoval po laně až ke člunu a přehoupl se přes bočnici dříve než jej mohl kdokoli zastavit.

Jedním sekem meče proťal lano a člun plul volně nad město. Thongor prošel úzkou palubou, houpající se mu pod nohama a vstoupil do malé, uzavřené kajuty. Za řinčení poplašných gongů a křiku mužů pod ním přelétl jedním pohledem jednoduché řídicí přístroje.

Člun se vznášel zcela beztlížně díky trupu z urlia, zářivého, modrobílého kovu. Od špičky přídě až po kormidlo byl dlouhý asi dvacet stop. Poháněly jej pružné vrtule. Jedna, umístěná na zádi, hnala člun vpřed. Druhá pod přídílí byla určena pro zpětný chod. Další vrtule uprostřed trupu a pod kýlem ovládaly člun nahoru a dolů.

Tyto vrtule byly ovladatelné čtyřmi pákami, označenými pokyny o směru pohybu. Nyní byly páky skloněny dolů k podlaze a spočívaly v drážkách pro ně určených. Posunutím vzhůru řídily chod vrtulí a tím i pohyb člunu.

Člun ještě nebyl ani dvacet yardů od pevnosti a Thongor pochopil jeho ovládání. Uvedl do chodu zadní vrtuli. Plavidlo plulo nad věžemi města a jen co minul silné obranné zdi Thurdisu, zvedl Thongor plavidlo výše, aby jej nemohl zasáhnout šíp. Člun si to tiše šinul do noci.

Malá olejová lampička, chráněná skleněným cylindrem, zajišťovala osvětlení kajuty. Thongor stabilizoval řízení člunu a zběžně si prohlédl obsah truhlice. Našel tam zásobu sušených ryb, láhev vody a nějakou léčivou mast, kterou si potřel zraněnou paži.

Na stěně visel nad úzkou pryčnou starodávný bojový luk, jaký užívají Opičí lidé a Modří nomádi na vzdálených planinách Lemurie. Phal Thurid měl v úmyslu postavit celé loďstvo z těchto vzdušných plavidel. Měly být osazeny posádkami lukostřelců, cvičených k boji s těmito zbraněmi, známými po celé Lemurii svou neuvěřitelnou dalekonosností. Vzдор své únavě si Thongor luk zvědavě prohlédl. Poprvé měl možnost jej vidět zblízka, protože na svých toulkách se na západní planiny nikdy nedostal. Údajně tam neomezeně vládli mezi rozpadajícími se rozvalinami nejstaršího lemurijského království Nemedis obludní a divocí Modří nomádi. Samo království zaniklo již před tisícem let.

Luk byl dlouhý šest stop, vyřezaný z rohů jakéhosi neznámého zvířete západních planin. Neobvyklá tvrdost rohu činila napnutí luku velmi obtížným, ale na druhé straně dávala obrovskou sílu do letu šípu. Thongor často slyšel od veteránů ze západních měst bájně zázraky o statečnosti obrů s modrou kůží, kteří prý vrhají šípy pět set yardů daleko s fantastickou přesností.

Tětiva luku byla z drátu a ušlechtilé oceli a šípy měly poloviční tloušťku dobře uchopitelného kopí. Končily hrozivě zahnutým hrotem z tvrdé kosti, obroušené do ostří břitvy. Thongor se už těšil, až bude moci zbraň vyzkoušet.

Člun brúcel noční oblohou Lemurie. Zlatý měsíc se prodral sítí mraků a osvětloval krajinu pod ním. Thongor zjistil, že řízení pracuje bezchybně a vyšel proto na palubu. Pozoroval zemi, ubíhající dole, farmy v okolí vzdalujícího se údolního města Thurdisu, široké cesty. V měsíčním světle dobře rozeznával domy i stáje, z této výšky ne větší než povozy, v nichž vozí farmáři potraviny na trh do města.

Byl to fantastický a vzrušující zážitek letět jako velký pták. Dosud měli tuto možnost jen dva muži - alchymista Olim Phon a sark města. Thongor se cítil jako hrdina, jako stvořitel života, letící nocí obkročmo na okřídleném draku z mýtů. Zašklebil se, když mu studený vítr zvedl hřívu vlasů. Tak jezdí válečné panny, které nosí duše chrabrých bojovníků k Otci prokletí, kde pak musí pobývat v Sále hrdinů, dokud šírá Lemurie neklesne do modrých vod ohromných moří!

Vzhlédl vzhůru a pokoušel se číst hieroglyfy hvězdných seskupení. Jeho otec vedl před mnoha léty malého chlapce Thongora k hledání cest ve hvězdách - učil jej poznávat postavení dvou hvězd v souhvězdí Chariot, které vždy směřují k Severce. Podle tohoto učení o hvězdách viděl, že plavidlo směřuje téměř přesně na severozápad. Bude-li pokračovat tímto směrem, měl by proplout přímo nad Patangou a za ní nad Kathoolem. Patangu navštívit netoužil. Město ovládali žlutě odění druidové, uctívající Yamathu, boha ohně. Upalovali ženy zaživa na rudě rozžhavených oltářích z bronzu. V kasárnách se vykládalo, že mladá královna Patangy, Sumia, je ve skutečnosti vězněm ve svém velkém paláci a ovládána druidem Vaspas Ptolem. Ten se zmocnil vlády po smrti jejího otce, zesnulého sarka města. Phal Thurid, sark Thurdisu, doufal, že se s mladou královnou ožení a získá tak bájná bohatství Patangy bez boje. Ale to by musel princeznu vyfouknout násilným druidům.

Thongor potřásl hlavou. Patanga byla příliš riskantní. Bude lepší pokračovat do Kathoolu, protože sark potřebuje bojovníky k ochraně hranic před divochy z Chuše.

Vrátil se do kajuty a zkontroloval na ukazateli sílu pohonu, který byl umístěn pod palubou. Jednalo se o hrubé, spirálovitě stočené prameny lan, které svým rozvíjením poháněly vrtule. Napnutí stačilo odhadem tak ještě na pět až šest hodin letu, než je bude muset znovu navinout. To už by také mělo svítat. Natáhl se na úzkou pryčnu a na chvíli si zdříml.

Pod zářivým kýlem člunu se zatím změnila obdělávaná krajina kolem Thurdisu v divočinu. Pak člun proplul nad vodami Ssary, stříbrně se lesknoucími ve svitu kulaté lampy měsíce. Zatímco Thongor spal hlubokým, osvěžujícím spánkem, člun překročil husté džungle Chuše i věčné ohně ke zkáze odsouzených chrámů Patangy. Během jeho spánku plavidlo přebzučelo nad městem ohně, ve kterém, aniž by to tušil, čekal jeho osud. Pak zamířilo ke

vzdálenému království Kathool. Letělo noční oblohou Lemurie jako velký pták.

3. Útok graka

*"Pod ním temnota s dračími zuby,
věru, nahoře drápy směřující do úderu.
Podivná bitva tam mezi nebem a zemí,
nad propastmi Chuše, kde život není."*

(Sága o Thongorovi, Verš IV)

Thongora probudily dvě věci. Za prvé ticho a nehybnost člunu, za druhé odpudivý řev, deroucí se odněkud v nehybném svítání.

Vyskočil z pryčny okamžitě probuzený. Prameny se už doodvíjely a člun se vznášel bez pohonu. Ale co působilo ten drasavý řev?

Vyšel na palubu a ztuhl úžasem nad nečekaným pohledem. Bylo asi šest hodin a ranní slunce ozařovalo růžově a zlatě oblohu. Ale dole pod ním se vůbec netřpytily dlouhé přístavní hráze Kathoolu, dokonce ani rozlehlá obdělávaná pole, rozkládající se míle kolem města. Pod ním ležela hluboká džungle Chuše.

Zmateně si mnul bradu. Už hodiny měl mít džungli za sebou. Jak to, že jeho předpoklad nevyšel? A tu si všiml, že člun se přece jen pohybuje, hnán silným a vytrvalým větrem. Tíše zaklel. Tím, že pohon přestal pracovat, vznášel se lehký člun nad oblastí Kathoolu neovládané a poháněné silným větrem, dostal se dál na západ. Byl teď proto hodiny vzdálen od místa, kde chtěl být a trčel nad temnou a nejhlubší džunglí světa. Nedá se dělat nic jiného než znovu navinout prameny lan a vydat se na východ do Kathoolu. Ale než tak mohl udělat, opět se ozval ten otřesný, kovově znějící řev, který jej vlastně probudil. Thongora zamrazilo, když spatřil ve hře světla a stínů ranního slunce tu hrůzu.

K jeho člunu se shora snášel obludný, hrůzný tvor. Jeho šupinaté, hadovitě pokroucené tělo bylo dlouhé jako člun a obrovská kožená křídla netopýřího tvaru se rozprostírala v šířce nejméně čtyřiceti stop. Nad tělem se zvedala hlava na hadovitém krku - ohyzdná až k nevíře, s nestvůrným zobákem a krutými rudými očima pod modrým chocholem naježených trnů. Vzadu vlál dlouhý ohon, končící štětinovitým hrotem a pod žlutým břichem se roztahovaly ostré ptačí pařáty.

Thongor už slyšel o velkých gracích, démonech Chuše, kteří byli zpola ještě a zpola jestřáb, ale doposud žádného neviděl. Byli to nejzuřivější a nejnebezpečnější útočníci v Lemurii - porazitelní jen ještě mohutnějšími dwarky, draky džungle. A teď jeden z graků klesal rychlostí blesku na jeho člun.

Velká křídla zastínila palubu člunu a Thongor se přitiskl k podlaze člunu. Plavidlo se nárazem vzduchové vlny zazmítalo a obluda opět začala stoupat. Připravovala se k novému střemhlavému útoku. Při zakolísání člunu Thongor málem vypadl a zachránila jej jen kovová páka řízení, které se chytil. Přitáhl se k ní pevněji dříve než přízrak znovu zaútočil. Zvíře se vznášelo s bouřlivými údery křídel nad člunem a snažilo se jej uchopit

do roztažených spárů. Drápy dlouhé jednu stopu se sevřely kolem přídě a dokonce ani pevné urlium, ze kterého byl člun vyroben, nebylo dost silné, aby odolalo děsivé síle jestřábových pařátů. Příd' praskla, jako kdyby byla z papíru.

Thongor vyskočil a pádil do kajuty. Vyběhl s dlouhým lanem a válečným lukem. Zatímco obluda ohlušujícím hlasem skřehotala a tloukla křídly do hladkého trupu člunu, prostrčil si lano opaskem a přivázal se k řídicí páce, aby se zabezpečil před možným vypadnutím. Pak mocně napjal tětívu až mu praskaly ramenní svaly a vložil do luku dlouhý šíp.

Prvním šípem zasáhl graka přímo do hrudi. Střela se skoro ztratila v peří mezi pevnými hadími šupinami těsně pod krkem a po hrudi obludy začal stékat pramínek zelené krve.

Grak vrískal jak ocelový plech, trhaný obrem. Pustil příd' člunu a odletěl, ale ne na dlouho. Zakroužil velkým obloukem na obloze a jak smrtící šíp se vrhl zpět na člun, bezmocně se vznášející nad džunglí.

Přesně podle Thongorova očekávání, druhý útok převrhl člun přídí dolů. Thongor pevně držel válečný luk a omámeně visel na konci lana. Jakmile se člun opět vyrovnal do horizontální polohy, už byl létající grak vedle něj. Hlučné mával křídly a drtil trup člunu zobákem. Thongor, klátící se na konci lana, vyslal šíp, namířený na hlavu obludy. Ten však minul hadovitý krk a profičel mimo. Ale další šíp se mu podařilo umístit do grakova hrdla těsně pod silnou čelistí. Grak šíleně zaječel bolestí, způsobenou ostrým hrotem a divoce mával křídly.

Jedno z křídel se zachytilo pod řídicí pákou člunu a převrhlo ho. Jak se plavidlo otáčelo vzduchem, narazil Thongor hlavou do trupu a zůstal viset na laně v bezvědomí.

Luk a toulec se šípy mu vypadly z rukou a zmizely v džungli hluboko pod

Okřídlený plaz syčel zuřivostí a bolestí a usedl na převrácený kýl plavidla jak pták na bidlo. Drápy sevřel pevně kolem dlouhého žebra kýlu a drtil hladké urlium.

Lehký člun ztrácel pod jeho velkou váhou svou lehkost a klesl až ke špičkám korun stromů.

Thongor stále visel bezvládně hlavou dolů.

A teď mu hrozilo nové nebezpečí. Ze stromů se vynořil ohyzdný rohovitý rypák strašidelného tvora, draka džungle - dwarka. Větril klesající člun. Opřel přední tlapy o kmen velkého stromu a asi šedesát stop dlouhý, opancéřovaný krk natáhl k obloze.

Člun klesal stále níž a níž, stlačován závažím graka. Thongorovo bezvládné tělo se při tomto poklesu houpalo stále blíže k otevřeným čelistem draka. Omráčený srážkou s trupem člunu si nemohl všimnout blížícího se nebezpečí.

Drakovo bytí se skládalo z nekonečné a neustálé potřeby jídla, touhy naplnit své obrovské břicho. Byl schopen doslova prožrat celý dlouhý den. Potřeboval přes dvě tuny masa během dvaceti čtyř hodin, aby udržel při životě mohutné svalstvo dvě stě metrů dlouhého těla.

Schlíplý předmět, bezvládně se houpající na konci lana, mu voněl potravou. Obří ještěř rozevřel doširoka žravé čelisti, lemované dvěma řadami hrotitých zubů. Největší zub byl delší než severanův meč.

Zející tlama byla čím dál blíže a drak napínal krk. Množství slin, páchnoucí jak otevřený hrob, se převalovalo v tlamě a rudé oči planuly chřtíčem hladu.

Vtom se rozezněl další řev. Z oblohy slétal druhý a ještě další grak. Zatímco dwark ztichl a pozoroval oblohu s tajemnými útočícími tvory, na prvním okřídleném grakovi se konečně projevila smrtící síla šípu z válečného luku. Jako opilý se zapotácel a sklouzl z hradu na vršku poškozeného vzdušného člunu. Spadl s žuchnutím do džungle, přesně k nohám dwarka.

Člun, uvolněný od zátěže, vylétl opět vzhůru a vynesl Thongora pryč z dosahu dwarka. Ale příliš si nepolepšil, protože se tak dostal do zorného pole obou graků.

Mezitím malý, zatemněný mozek dračího obra se namáhal porozumět, proč se jeho klátící kořist ztratila vzhůru a odvanula pryč z dosahu hrůzné tlamy. Ale pach zdechlého graka u nohou zasáhl drakovy smysly. Vzdal se Thongora a sklonil se ke žravé hostině na mrtvém grakovi.

Thongor se konečně probral a jedním pohledem zjistil situaci. Nejedna, ale hned dva grakové připravení k zápasu - a válečný luk je pryč. Jedinou zbraní, která mu zůstala, byl dlouhý meč, zavěšený na opasku.

A navíc přímo pod nim ta potvora dwark. Podařilo se mu vyšplhat po laně do člunu, který už zase byl obrácen do normální polohy. Kdyby mohl napnout prameny pohánějící vrtule ještě před útokem graků, možná, že by se mu zdařil útek. Otevřel poklop v palubě a začal točit klikou. Dlouhé prameny se postupně stáčely a získávaly potřebné napětí.

Okřídlení ptakoještěři zatím bojovně kroužili kolem plavidla. Jejich ubohá plazí inteligence jen matně chápala, že ten tajemný vetřelec na karminové obloze jakýmsi neznámým způsobem zabil jejich druhá.

V jejich ohybných očích se zračila chuť zabíjet. Se složenými křídly udeřili do člunu oba najednou. Thongor, stále ještě zabezpečen úvazem lana, po nárazu upadl. Člun byl smeten z oblohy jako by rukou obrovského obra. Vletěl přídí do hustých větví velkého listnatého stromu - a tam se pevně zarazil, zaklíněn mezi svěšené větve.

Řízení se zlomilo a lano sklouzlo. Thongor vypadl a proletěl šlehajícími větvemi na zem. Opile přistál na vlhkém koberci mechu v džungli.

Sto yardů vzdálený dwark zvedl hlavu a naslouchal zvuku lámaného člunu a větví.

Grakové vyrazili vítězoslavný skřek, zakroužili a odletěli pryč. Thongor odepnul lano od opasku a prohlížel si zranění. Vyjma množství oděrek a drobných poranění byl v pořádku. Odplížil se z dohledu dwarka a v momentě se ztratil v tmavém houští.

Ztratil, to je ten pravý výraz, pomyslel si Thongor chmurně. Stal se trosečníkem v nejhlubší, nejnebezpečnější a nejneproniknutelnější džungli Lemurie - celých tři sta mil neschůdné, draky hojně obydlené džungle se rozprostíralo mezi ním a nejbližším městem.

Velký luk, který mu mohl pomoci postavit se proti obludám džungle, nenávratně zmizel.

A co bylo ještě horší, stromy rostly tak hustě, že vůbec neviděl oblohu. Neměl nejmenší tušení, kterým směrem se vydat na Kathool nebo Patangu.

Opuštěný, stovky mil od nejbližší chýše člověka, pouze se širokým mečem k obraně proti útočníkům džungle, z nichž ti nejmenší představitelé vážili alespoň tucet tun. Lze se v takovém případě ještě divit, že dokonce i Thongor Valkartan poklesl na duchu?

Bezhlavě vyrazil a sekal do nízkého porostu a razil si cestu. V pozdním dopoledni se krátce zastavil a posnídal trpké bobule a hrst šťavnatého ovoce, které našel.

Pak zase klopýtal dál s nadějí, že se dal správným směrem. Ale ujistit se o tom podle postavení slunce nemohl.

Několikrát se pokusil vyšplhat na některý z obrovských listnáčů, hustě rostoucích v Chuši. Jejich vysoké kmeny se tyčily více než dvě stě yardů nad mechovitým podrostem. Ale každý strom byl porostlý tlustou vrstvou slithů - upířích květů, pijících krev, které byly postrachem lemurijských džunglí. Musel

se těchto pokusů vzdát. Stěží unikl smrti mezi slithy, pěstovanými sarkem Thurdisu v aréně a tady by se dobrovolně dostával s nimi do styku?

Přemýšlel, je-li vůbec v lidských možnostech, aby osamělý muž překročil tři sta mil džungle pěšky. Co si počne během dlouhých nočních hodin, kdy každý dravec džungle vyrazí za potravou? Jak se ochrání před měkce našlapujícím poa, který v běhu předčí i trénovaného koně. Nebo před zemadarem, živícím se lidmi. A jak před gigantickými létavými pavouky?

Jeho situace v noci bude bezpochyby dvojnásob nebezpečná vzhledem k přítomnosti slithů na stromech. Nebude se tak moci vyšplhat do koruny stromu a vyhnout se dravým šelmám.

Ale stále to nevzdával. Ve stojatém vlhkém vedru mezi bujným porostem džungle se jeho nahé tělo koupalo v potu. Neustále musel zastavovat a odtrhávat z těla velké stromové pijavice, hnusně visící na jeho pažích a nohách, sající mu bezbolestně krev mikroskopickými ústy. Jednou se nečekaně propadl až po pás do močálu a před utonutím v cucavém objetí žlutého bahna se zachránil jen pomocí lana, přivázaného k jílcí meče, který vrhl do nejbližšího kmene a pak se pomalu vytáhl ručkováním.

Zpočátku odpočíval jen každou hodinu, ale postupně jeho síly v důsledku vedra mizely. Jeho zastávky byly stále delší a častější.

Ve chvíli, kdy na džungli Chuše začaly dopadat první dotečky tmy, klesl zcela vyčerpán na postel z mechu pod obrovským stromem.

Neměl potuchy, jak daleko se dostal. Často musel kličkovat a odbočovat ze zvoleného směru, aby se vyhnul zvířeti nebo příliš hustě rostoucí skupině stromů, kterou nemohl proniknout Hrubým odhadem si myslel, že překonal asi patnáct mil, možná i něco více. Také si vůbec nebyl jist, že jde tím správným směrem. Jestli míří pryč od Kathoolu, je ztracen, protože západním směrem je více než tisíc mil vzdálená Cadorna a jeho kosti zpráchniví pod sající vrstvou slithů dříve, než dosáhne jejích zdí. A v tom okamžiku si uvědomil nebezpečí v těsné blízkosti. Ve vzdálenosti jedné stopy trochu větší nohy zapraskalo těsně za ním křoví. Podle otřesů půdy věděl se smrtelnou jistotou, že to může znamenat jediné -Vystopoval ho dwark.

4. Lotos snů

"...Bylo to v dobách kouzel, kdy mocní čarodějové zápasili s temnotou, vznášející se nad zeměmi člověka jak hrozná křídla. Svět už nikdy nespátří takové magické umění, jaké vládlo ve starých dobách, kdy hrdá Lemurie býk mladá a kdy tato matka říší poslala své prapory do Aegyptu, do mladého Allanu a do růžových měst Mayských králů..."

(Lemurijská kronika, Kniha IV, Kapitola I)

Velký valkartský meč vyklouzl z kožené pochvy do silné Thongorovy ruky. Seveřan pevně sevřel rty a pod černým svaštěným obočím plály zlatým ohněm oči Iva.

Země se třásla pod těžkými kroky hřmotného ještěra. Slyšel šustění a praskot lámaných větví. To si obří plaz prorážel cestu skrz hustý porost. Nebylo pochyb, že je to drak džungle, ale jestli tentýž, co ho ohrožoval bezvládně visícího a v bezvědomí ve vzduchu - to Thongor nevěděl.

Ale nebylo to příliš důležité. Dwark byl hladový - a zachytil jeho pach. Mladý seveřan nebyl žádný městem zhýčkaný slaboch. Jeho domovem byl krutý a mrazivý sever a mezi ledovci a zasněženými horami by žádný slaboch déle nepřežil. Čelil a bojoval již s tisíci nepřátel. Jeho mocný široký meč prosekává! krvavou cestu stezkami nebezpečí. Lidé, zvířata i démoni, řvoucí rudými pekelnými tlamami, stáli proti němu a Thongor nikdy neuskočil ani neutekl.

Ale osamělý muž, jakkoli statečný a jakkoli silný v boji, měl malou naději proti obřím plazům z rozbřesku země. Proti těmto pohybujícím se horám svalů by ani meče mnohá válečníků nic nezmohly. A tak si Thongor vybral lepší způsob. Ač se zlomeným srdcem, otočil se a utíkal. Leč hrdinní bojovníci vědí, že to nebylo poskvrněním Thongorovy statečnosti ani zbabělostí, když se rozhodl vyhnout se souboji s mohutným jestérem z prehistorické doby.

Proto se Thongor otočil a hledal útočiště. Nebezpečí vlilo do jeho znavených údů novou sílu. Řítil se džunglí nejvyšší možnou rychlostí, vybíral nejhustěji zarostlá místa, která by zpomalila postup dwarka tím, že ho donutí prorážet si průchod. Trnité úponky, jimiž se prodíral, mu rvaly ostrými hroty ramena. Hromové šlápqty.draka se však přibližovaly. Netvor přidal na rychlosti a začínal vyhrávat. Země se otřásala pádem staletých stromů. Patriarchové, stojící tu po celá staletí, podléhali drtivému zmaru.

Thongor se zastavil u jednoho z těchto stromů a popadal dech. Na jeho paže dolehla slabost a smysly měl otupeny. S hrůzou spatřil, že je v sevření slithů. Houpatící se květy rozevřely hebké lístky a odhalily řadu dutých tesáků, schopných vysát během hodiny krev ze silného býka.

Vampíří květy vydávaly oblak omamné vůně, což vysvětlovalo jeho náhlou otupělost. Se zastřeným vědomím se Thongor pokoušel stáhnout husté měkké lístky ze svého těla. Pažemi se mu šířila ztmulost, když slithy sály teplou krev z jeho těla. Kolena mu vypověděla službu a náhle klesl do vlhkého mechu, paže posety smyslnými, nenasytnými ústy hnusných květů.

Omámeně pozoroval, jak se voskové lístky naplňují světle karmínovým ruměncem. Byla to jeho vlastní teplá krev, vsakující do houbovitě tkáně květů.

V tu chvíli se k němu dostal i obrovský ještěr. Thongor sebral své nejzazší zásoby energie. Meč udeřil do liánovité lodyhy a oddělil květy slithů od kmene. Visely dál na jeho těle, dokud je neodtrhl a bez soucitu nezadupal do země.

Stále ještě omámený vůní květin se otočil proti dwarkovi. Převzal iniciativu a skočil kupředu, mávaje mečem. Ostrá ocel udeřila do rozšklebené draci tlamy.

Vyrval čepel a znovu ťal. Zrudlý meč bušil do tlustých záhybů kůže na svěšené čelisti draka. Krev tryskala v horkých proudech a smáčela Thongorovi paže do ruda.

S hromovým zařváním zhoupł dwark hlavou ze strany na stranu, aby se osvobodil od palčivé bolesti. Vrazil do Thongora šupinatým rypákem s nečekanou silou a odhodil jej tučet stop. Thongor dopadl na záda a meč mu vyletěl z ruky.

Dříve než ho mohl opět uchopit, uslintaná dračí tlama se otevřela přímo nad ním. Viděl šavlovité tvary obřích bílých tesáků a široce rozevřený rudý bachor, připravený k polknutí...

"Zadrž dech, bojovníku!" Stála před ním vysoká, zahalená postava. V jedné ruce držela malou kovovou skříňku. Kdo - nebo co - to je, Thongor nevěděl, ale uposlechl.

Jak zamířila hlava dwarka dolů, postava otevřela skříňku a hodila její obsah do tlamy. Hustý oblak modrého prachu zakroužil kolem draka. Ten uškubl hlavou zpět, ale závoj modré mlhy se držel kolem jeho nozder. Oheň všežravého hladu v jeho očích pohasl a sotva se Thongor stačil odplazit od jeho nohou, obrovská váha ještěra se s hromovou ranou složila, až se zem zachvěla. Stvůra byla buď mrtvá nebo v bezvědomí, Thongor našel svůj meč a bezvýrazně pohlédl na staršího muže.

"Děkuji ti za...pomoc, pane," řekl.

Neznámý stáhl z hlavy kápi a prohrábl si dlouhý šedý vous štíhlými prsty. Laskavě se usmál.

"Prásek omamného lotosu," vysvětlil hlubokým, zvučným hlasem. "Jedno zrnko zavede člověka do světa snů fantastických potěšení na několik hodin. Drak si vdechl dost, aby se vydal do kraje světlého nevědomí. Je hloupé a nebezpečné toulat se sám džunglí, ozbrojen pouze mečem. Ale dovol, abych se představil. Jsem čaroděj, bydlící nedaleko odtud. Jmenuji se Sharajsha ze Zaaru."

Thongor přiložil ruku k čelu ve zdvořilém pozdravu. "Já jsem Thongor, syn Thutmithara z domu Valkhů," zabručel. "Přišel jsem z Valkartu na severu a byl jsem najatý jako muž meče do legií Thurdisu ve Dračím městě."

Svůj meč držel stále nenápadně v ruce. Nebyl čarodějům zrovna nakloněn a potkal už několik takových se špatným vychováním. Jméno Zaaru, kouzelného města magiků daleko na východě, jeho podezíravost ještě zvýšilo, protože Černí druidové ze Zaaru byli považováni za ďábelsky zručné a oddané temným silám.

"O Belarbo, jaký válečník!" usmál se starý čaroděj. "Tak daleko od domova, ba i daleko od Thurdisu..., ale pojd', budeme mít čas si pohovořit později. Jsi zraněný a unavený a můj domov je blízko. Dovol mi nabídnout ti pohostinství. Potřebuješ se najíst a napít, odpočinout si. Pojd' - můj zamp je uvázaný nedaleko."

Thongor hleděl na starého muže netečně. Ač každá kapka jeho čisté, zdravé severské krve nedůvěřovala těm, co se zabývají ďábelským uměním magie, byl by blázen, kdyby odmítl čarodějovu nabídku útočiště. Ve své situaci trosečníka a bezmocného člověka, vzdáleného mnoho mil od nejbližšího města, si nemohl dovolit odmítnout foto pozvání, i když přicházelo od kouzelníka. S neotesaným poděkováním přikývl.

Současně jej napadlo, že jméno Sharajsha už zaslechl dříve. Ano, věhlas tohoto podivného mága pronikl dokonce i do jeho vzdáleného rodiště za pohořím Mommur. Sharajsha Velký, tak mu říkali a podle ohlasu byl jedním z nejmocnějších čarodějů své doby. Někteří jej také nazývali čaroděj z Lemurie a Thongor si nevzpomínal, že by kdy slyšel o jeho špatnosti či zlobě.

V žádném případě se Thongor čaroděje neobával. Byl to starý muž a Thongor se rozhodl mít oči na stopkách proti věrolomnosti a držet ruku na jílcí svého meče. Zbytek už pak ponechá devatenácti bohům.

"Jdu s tebou, čaroději," zabručel.

"Takže tudy."

Vydali se džunglí a během chůze si Thongor dobře prohlédl muže, který mu tak nečekaně přišel na pomoc.

Sharajsha byl starý - jak starý, neodvažoval se Thongor hádat. Ale jeho vrásčitá tvář nesla stopy staletí. Oblečen měl dlouhý, nenápadný šedý oděv se širokými, volnými rukávy, přepásaný páskem z hadí kůže. U pasu byl zavěšen mečik s podivným vzorem a váček z červené kůže photo.

Oči měl moudré a chladné, černé jak noc a přemýšlivé. Hluboko v nich plál magický oheň. Nezastřížená hříva šedých vlasů splývala na úzká ramena a vous stejné barvy se vlnil jak zastíněný vodopád až k stihlému pasu. Přes jeho vysoký věk nebyla na něm patrná žádná slabost, nahrbení, či šišlavá stařeckost. Kráčel jako vladař země, zahalený svou důstojností a silou.

Sharajsha zvedl ruku, aby odstrčil větve křoví a mladý barbar spatřil na jemných, uměleckých prstech plno pečetních prstenů s kouzelnou silou. Jeden byl železný s ostře vyřezávanými runami. Jiný, z krvavě rudého nefritu, byl ozdoben jménem moci. Každý prsten byl vyroben z jiného materiálu - kovu, krystalu či zvláštního dřeva. Thongor předpokládal, že čaroděj těmito prsteny ovládá duchy a přírodní živly.

Mohutný zamp byl uvázan blízko na mýtině. Klidně spásal šťavnatou travu, rostoucí ve stínu stromů.

Lidé z měst na jihu používali k jízdě krotery, štíhlá a rychlonohá zvířata. Pomalý a mohutnější zamp sloužil k nošení nákladů, tažení vozu či k orbě.

Zamp byl velký, pomalu kráčející plaz s těžkým krúněrem, zavalitýma nohama a obrovským objemem břicha. Jeho kůže byla tlustá a kožovitá, tmavě modrá, na břiše přecházející do žluté barvy bláta. Krátké zavalité nohy končily velkými rohovitými kopyty a byly schopny nést tělo bez únavy mnoho dní.

Čenich zampa končil zobákovitým hrotem a mezi malými prasečími očky vyrůstal tlustý, rovný roh s ostrou špičkou. Stejně jako jeho dávný předek triceratop měl krk pokrytý velkým členitým kostnatým štítem, tvořícím přirozené sedlo. Jezdec seděl v sedle a vedl zvíře otěžemi, upevněnými k železným kruhům v zampově malých a choulostivých uších, jediném místě citlivém na bolest.

Sharajshův zamp byl obrovský exemplář, vážící snad několik tun. Jeho sedlo bylo dost široké i pro dva.

Když se dostali na dohled, zamp zvedl zobákovitý čenich a nasál vzduch. Zachytil známý pach čaroděje, zabučel a hrábl jednou mohutnou nohou do drnů. Jakmile se Sharajsha přiblížil, zamp zamrkal malýma mírnýma očkami a jemně takl čaroděje do ramene. Ten popleskal zvíře po statném krku a poškrábal ho na citlivém uchu, odpoutávaje tak pozornost zvířete, zatímco mladý bojovník nasedl obkročmo do sedla. Sharajsha pak zampa odvázal, také nasedl a vyrazili. Zamp se těžce kolébal hustým křovím až k dlouhému průseku mezi řadami stromů. Tam pak vykročil pevným a hřmotným krokem.

"Džungle Chuše působí na člověka nehostinným dojmem," poznamenal Thongor. "Jsem překvapen, že tak mocný čaroděj si pořídil dům právě tady."

"Tšiezabydlel jsem se v džungli, ale v pohoří Mommur," vysvětloval starý muž během jízdy. "Jsi blíže úpatí Mommuru než si myslíš. Čarodějové, jak si jistě dokážeš představit, dávají přednost životu v odlehlých a nepřístupných místech, kde se mohou svobodně věnovat svému studiu a pokusům, nerušení a neobtěžování. Když jsem sem před mnoha a mnoha lety přišel ze Zaani, vybral jsem si tuto horskou krajinu za džunglí Chuše jako svůj domov, protože kraj je vzdálen městům lidí právě tolik, jak to vyhovuje mým požadavkům a zvykům."

Thongor zabručel. "Ani já nemám města příliš v oblibě. Je v nich něco, co se zdá vnášet horší prvky do lidí - chtivost, žárlivost, touhu po moci. Ale nepůsobí ti potíže a neztrácíš tak svůj čas životem bez služebnictva?"

Sharajsha se zasmál. "Ale já mám služebníky, jenže to nejsou smrtelníci. Jsem obsluhován neviditelnýma rukama duší, zapřísáhlých mi poslušností, takže potřebuji od měst jen velmi málo. Před mnoha lety, když jsem vstoupil do této říše, přikázal jsem svým sluhům postavit pro mne podzemní palác pod horami. Tak jsem dvojnásob skrytý před zrakem lidí. Po prvé tím, že bydlím tak daleko od nejbližšího města a po druhé tak, že můj dům je schován pod povrchem zemské kůry. Tam jsem pobýval všechny ty dlouhé roky od dnů, skrytých v mlze až do dneška. Jen zřídka opouštím své podzemí a vydávám se do otevřených prostorů nadzemního světa. A ještě vzácněji se vydávám do džungle tropické Chuše."

Thongor zabručel. "Štěstí pro mne, že jsi tak učinil právě nyní. Jinak jsem byl částí dwarkovy večere."

Sharajsha na něj pohlédl moudřýma, temnýma očima. "To nebylo štěstí, Thongore Valkarte. Mám magickou kouli, která mi zobrazuje vše, co se odehrává na území Lemurie. Tímto mocným zrcadlem jsem pozoroval tvé podivné plavidlo nad Chuší - viděl jsem, jak je napadeno grakem i jeho ztroskotaní. Viděl jsem tvé osamělé bloudění. Věděl jsem, že ani tak silný bojovník jako ty nemůže přežít nebezpečí džungle. Pospíchal jsem ti na pomoc co jsem mohl."

Čaroděj se odmlčel a potom pomalu dodal. "Potřebuji skutečného bojovníka."

5. Podzemní palác

V celém temném období byl nejmoudřejší mezi moudrými čaroděj Sharajsha, mág z Mommuru. Nahlížel do ještě nezrozené a zamížené budoucnosti a spatřil hrůzu, která přijde...

(Lemurijská kronika, Kniha III, Kapitola X)

Sharajsha už pak celou dobu nepromluvil. Bylo mnoho věcí, o kterých mohli hovořit, ale domníval se, že to mohou odložit, dokud si Thongor neodpočine a dosyta se nenají.

Obrovský zamp pokračoval džunglí. Rada po řadě ubíhaly kolem nich sklánějící se stromy, jejichž temně rudá kůra připomínala ve slunečním svitu zaschlou krev. Jak se blížili na konec džungle, stávaly se stromy pomalu menšími. Brzy se na vzdáleném obzoru objevilo úpatí hor a hustá zeleň džungle zůstala za nimi. Před nimi se rýsovaly mohutné hřebeny hor, obrovská stěna šedi a purpuru. To bylo pohoří Mommur. Thongor si vzpomenu, že je viděl na mapě v kajutě. Vysoké hřebeny se táhly od východu k západu přes celou šffi kontinentu Lemurie jako páteř země. Thongor si uvědomil, že nepochybně cestoval pěšky džunglí naprosto špatným směrem a zamračil se. Ano, pracoval dlouho, prosekával stezku arazil si cestu přesně opačným směrem, než který by jej vedl k bránám Kathoolu, nejbližšího města jihu.

Nyní jeli po kamenité a vyprahlé zemi mezi horami. Nevedla tudy žádná cesta a ani ostřížší zrak Thongora neobjevil ani náznak stezky. Zdálo se, že putují zcela náhodně zákrutami mezi svahy hor.

Zamp však postupoval bez zaváhání a Thongor usoudil, že cesta k čarodějovu obydlí je dobře skryta lidským očím.

Pak vjeli do ústí labyrintu, zařezávajícího se hluboko do hor. Kaňon se vinul mezi příkrými srázy. Holé skalní stěny se strmě zvedaly do výše a nebylo vidět žádnou stopu po člověku či zvířeti, kteří by tudy prošli.

Sharajsha zastavil zampa přímo před jednou ze skalních stěn. Thongor s údivem pozoroval čaroděje, který se naklonil a přitiskl prsten na plošku ve stěně. Obrovská kamenná deska sjela bez nejmenšího zvuku do země.

Před nimi zel černý otvor. Sharajsha sestoupil a pokynul Thongorovi.

"Vejdi."

Přehodil otěže přes šíji zampa a zvíře klidně vstoupilo do tmy před nimi Sharajsha ho držel v oddělené části jeskyní a zvíře bylo naučeno najít si samo cestu.

Thongor odevzdaně vkročil do jeskyně s čarodějem v patách. Ten zvedl ruku a z hlubin širokého rukávu vytáhl krátkou hůlku z průsvitného křišťálu. Namířil ji vzhůru a kolem jejího konce se zachvěla svatozář bledého modrého světla, které se šířilo a postupně osvětlovalo celou jeskyni.

Opět bez nejmenšího zvuku se skalní stěna za nimi zavřela.

Čáry! Zabručel si Thongor s přirozeným opovržením bojovníka k takovým úskočným trikům. Je to šíleně odvážné vstoupit dobrovolně do hnízda nejmocnějšího kouzelníka celé Lemurie. Ale po pravdě řečeno...starý muž mu nijak neškodil, naopak, zachránil ho

před jistou smrtí. Co se má stát, stane se, pomyslel si. A tak s bezstarostností seveřana odložil stranou své obavy a se zájmem se rozhlížel kolem.

Jeskyně, osvětlená kouzelným modrým světlem, se rozprostírala před nimi ve fantastickém a nadzemském panoramatu. Z klenutého stropu visely stalaktity - výhonky živého kamene, obrovité jak tesáky Baroumíara, otce všech draků, který podle staré pověsti sežral měsíc. Podlaha jeskyně se vlnila sklovitými nerovnostmi, tvořenými už od éry eónu pomalými kapkami vody, stékajícími z vápencových skal. Všude kolem v tom kamenném lese probleskovala světélka ohně a na chvíli dokonce Thongor zahlédl žlutý plamen, vyšlehující z vulkanického světa hluboko pod Lemurií, který jednou (podle tvrzení proroctví) zničí kontinent a způsobí jeho ponoření do hlubokých vod Zarangy Tetrabalu - Velkého oceánu.

"Pojď."

Thongor následoval čaroděje, vedoucího jej mezi stalagmity. Světlo ohýnků třepotavě ozařovalo okolí kouzelnými barvami. Ostražitě se rozhlížel s rukou na jílcí meče a kráčel za čarodějem.

Bylo to hotové bludiště, ve kterém by neznalý brzy ztratil cestu a mohl se tu motat dlouhé hodiny. Sharajsha jej vedl dozadu až k hlubokému kanálu, prořezávajícímu se podlahou. V něm se pomalu převalovala horká láva, plynoucí řeka tekutého ohně. Pomalá tekutina byla červená jak zralé třešně. Nad ní se komíhaly žluté plamínky, vytryskující z blátivého povrchu. Vyrážela odtud oblaka kouře a dýmu, páchnoucí po oleji a štipající do očí. Nad tímto planoucím proudem se vypínal kamenný oblouk, tvořící přirozený most přes ohnivou řeku. Za řekou lávy se podlaha mírně zvedala ke stěně. Její rezavě rudý povrch byl vyhlazený a na jejím konci se objevily velké železné dveře. Po stranách stáli bájní ptáci, vytesaní ze stejného materiálu, z jakého byla podlaha. Byli to Nohové. Thongor zahlédl v jejich očích zvláštní žluté drahokamy. Byla to jen jeho představa nebo záblesk zprávy z drahokamů? Jako osten mu prolétla hlavou myšlenka, že čaroděj může jedním slovem tato děsivá kamenná těla oživit a vyzvat je na pomoc.

Sharajsha opět přitiskl železný prsten k portálu a se skřípěním obřích závěsů se křídla dveří pomalu otevřela.

Do pevného masívu hory byla vysekána dlouhá hala. Na vzdálenějším konci vystupoval z podlahy stupeň sedm stop vysoký a na něm stál velký trůn z matně černého kamene ve tvaru křesla. Uprostřed haly byl dlouhý dřevěný stůl. Na jednom konci stála svítlna s jasným zlatým světlem a kolem stolu byly lavice. Na stěnách visely závěsy, za kterými byly další místnosti tohoto podzemního paláce. Všude kolem byly rozmístěny dřevěné skřínky a truhlice, skrývající podivná tajemství. Před stupněm zel v podlaze kruhový otvor, v němž burácel oheň.

"Buď vítán v mém domě," řekl čaroděj.

Pár hodin později hodovali Thongor a tajemný hostitel u stolu. Neviditelní služebníci připravili Thongorovi voňavou horkou koupel pro jeho unavené tělo. Příjemné byliny vyčistily a zhojily drobná poranění. Prospal celé odpoledne a počátek noci v měkké posteli. Pak jej probudil nesmírný hlad.

Thongorovy pochybnosti se rozptýlily. Čaroděj připravil výbornou hostinu. Dušené hovězí plavalo v husté kouřící šťávě, jejíž chuť byla nepojmenovatelná. Chutné, neznámé druhy ryb z podzemních pramenů, mísy nádherného ovoce z džungle a cukroví. To vše tu bylo a ještě výborné víno k spláchnutí.

Během jídla rozmlouvali. Čaroděj poslouchal jeho příhody s úsměvem. Projevil také velký zájem o mechanismus vzdušného člunu a rozhodně ho chtěl vidět.

"Olim Phon mi není zcela neznámý," prohlásil zamyšleně. "O jeho alchymických schopnostech jsem už slyšel. Ale chybuje, když dává svou moudrost do služeb takového ctižádostivého a války chtivého sarka, jako je Phal Xburid'.-o íom se mi také donesla zvěst, i o jeho plánech zmocnit se pobřežních měst. Magie je vědění. Ale vědění v nikách ctižádostivce představuje moc. Taková moc v silných nikách může uvrhnout Lemurii pod vládu krve. Ale řekni mi více o svém boji s grakem. Pokud je mi známo, ještě se žádnému jedinci nepodařilo tento postrach oblohy zabít!"

Když skončili s jídlem, usadili se k odpočinku u otevřeného ohně před trůnem. Těžký život žoldáckého válečníka zřídka kdy dopřával Thongorovi takové pohodlí. S plným břichem a pohárem vína se natáhl jak velká kočka se zlatýma očima.

"Řekni mi o svých plánech," vyzval Sharajsha Thongora a ten mu stručně vysvětlil své úmysly dostat službu buď v legiích Hashala Chána, sarka Kathoolu, nebo v některém jiném z měst podél zálivu.

Sharajsha rozvinul velkou mapu, kreslenou barevnými inkousty na vyčištěné kůži. "Tady je poloha mého podzemního paláce," ukazoval starý kouzelník prstem na skvrnu mezi jižním úpatím pohoří Mommur, "a tady je Kathool s růžovými věžemi na řece Saan na severu Patangy. Je to mnoho mil neproniknutelnou džunglí."

"Ano, vidím," zabručel barbar. "A pěšky, pokud tvá velkorysá pohostinnost nezahrnuje i zampa, kterého bys mi půjčil."

Čaroděj pokývl. "Udělal bych to a ochotně, kdyby bylo třeba. Ale je tady možnost letět opraveným plavidlem, kterým můžeš překonat vzdálenost mezi mým palácem a Kathoolem lehce a rychle."

"Copak znáš tyto létající čluny?" tázal se mladdík.

Sharajsha pokrčil rameny. "Něco o vynálezech Olim Phona vím a něco si domyslím. Tyto věci ale musí počkat do zítřka, kdy se budeme moci vrátit do džungle a vyhledat rozbité plavidlo. Až si trosky prohlédnu, budeme vědět více. Pro tuto noc jsi mým hostem."

Thongor přikývl a po chvíli se ozval.

"Říkal jsi, že potřebuješ bojovníka," zeptal se přímo. "Ale neřekl jsi nic o tom, jaký by měl být Oč se vlastně jedná?"

Starý čaroděj z Lemurie se zamyslel a dlouho hleděl do šlehajících plamenů. Pak jeho štíhlá ruka prohrábla vous.

"Nepochybně ti to vysvětlím. Ale raději bych to nechal na jindy, jestli dovolíš, muži meče. Jen co najdeme trosky tvého plavidla a budeme si jisti možností jeho opravy, určitě ti nabídnu na nějaký čas zaměstnání. Nechme i tuto záležitost na zítřek. Teď je čas ulehnout Staré kosti jsou zesláblé a ty mladé také po tak těžké námaze dnešního dne. Pojd', zavedu tě do tvého pokoje."

Thongor prospal noc hlubokým a bezesným spánkem. Vůbec jej nenapadlo, že se právě vydal na necekáný pochod za svým osudem...netušil, že setkáním s velkým čarodějem Lemurie vykročil na dlouhou cestu, která jej může zvést jak na trůn a ke slávě - tak do temné a hrůzné smrti.

6. Umění Sharajshovo

Byl to Sharajsha, kdo přečetl temné znaky druidů a stanul sám proti tomuto ohromujícímu spiknutí a čelil jejich hroživé moudrosti. A pak svět stál a chvíl se na pokraji konečného a dobývacího chaosu, těsně před tím, než přišel Thongor Mocný do království na západě.

(Lemurijská kronika, Kniha III, Kap.X)

Hodinu po rozednění bojovník s čarodějem vstali a ukončili noční půst hojným jídlem. Mudrc byl nedočkavý prohlédnout si trosky vznášedla co nejdříve, než ho mohutní dravci džungle ještě více poškodí. Takže se ve spěchu najedli a byli připraveni na cestu ještě než se slunce stačilo vyhoupnout na nebeskou klenbu.

Nasedli na dva zampy, které Sharajsha držel v jedné z otevřených místností svého jeskynního domu za branou podzemního paláce. Vyrazili z gigantických jeskyní stezkou po úpatí hor do džungle divoké Chuše.

Sám bez pomoci by Thongor stěží našel místo, kde se plavidlo zřítilo a roztránilo o koruny stromů. Ale starý čaroděj z Lemurie pozoroval pád plavidla a pečlivě zaznamenal místo ve své mysli. Proto mu nečinilo velké potíže vzdušný člun najít. Přesto si cesta vyžádala několik hodin vzhledem k hustému porostu a obtížnému kletění průchodu.

Většina z nebezpečných, divoce řvoucích masožravou lovila v noci a nyní spala ukryta ve skrytých doupatech, takže dvojice se příliš nebála džunglí projít. Sharajsha ale učinil ještě zvláštní opatření pro bezpečnost jejich průchodu, aby nebyl narušen ani náhodně ještěrovitým drakem džungle. Vzal s sebou lahvičku speciální drogy, namíchané v jeho

laboratoři. Na pohled to byl tmavý, hustě se táhnoucí olej. Neměl žádnou vůni, takže ani citlivé nozdry mladého barbara ho necítily. Sharajsha jej však ujistil, že droga odradí každou velkou šelmu, přiblíží se na určitou vzdálenost. Thongor viděl, že blízkost té podivné látky činí potíže dokonce i zampům, ač nebyli masožravci.

Ať pomocí drogy a její odrazující moci či ne, skutečně jim nepřišel na dohled žádný živočich během celé dlouhé cesty džunglí k troskám vznášedla. Místo ztroskotání našli bez zvláštních potíží. Člun ještě stále pevně vězel mezi svěšenými větvemi obřího rudého lotiferu a působil skličujícím dojmem.

Zářící plášť trupu z urlia byl svraštělý jak od stisku ruky obra. Na mnoha místech byly vidět šrámy tak velké, že ocelové nosníky vnitřní konstrukce se odhalovaly zraku jak části kostry, z níž byla stržena svalovina.

Thongorovi připadala situace beznadějná. Ale Sharajsha sklesle nevypadal. S pomocí silného barbara upevnil pevná lana a kladky na strom a po jedné či dvou hodinách se jim s trochou námahy podařilo stáhnout vzdušný člun ze spletených větví dolů na zem, kde si ho mohl čaroděj prohlédnout zblízka.

"Opláštění trupu z lehkého urlia umožňuje létajícímu stroji se vznášet," uvažoval čaroděj.

"Hnací síla přichází z dlouhých spletených pramenů lan, běžících od přídě k zádi pod palubou. Ač byl sražen a otlučen, plášť z urlia je dostatečně pevný, aby odolal tažení po zemi. A zdá se, že vrtule nejsou poškozeny vůbec."

"Chceš říci, že tento vrak ještě může létat?" ptal se nevěřicně Thongor.

Starý čaroděj přikývl. "Ano. Prolákliny v plášti mohou být vyklepány a ohnuté díly narovnány. Trochu tesařiny spraví poškozenou kajutu. Pojd', vezmeme člun do mých dílen, kde se pustím do práce."

Thongor byl překvapen, ale nic neříkal. Sharajsha disponoval ohromujícími prostředky.

Upevnili vznášedlo provazy k sedlu čarodějova zampa a vrátili se do podzemního paláce s člunem, vznášejícím se ve vzduchu za velkým zvířetem.

Thongor se jen díval, jak je štíhlé plavidlo dopravováno do Sharajshových laboratoří v jeskyních. Hrdý, neposkvřený létající člun, třpytící se svou hladkostí a dokonalostí nad pevností v Thurdisu, byl nyní potlučený vrak. Grakové ho těžce poškodili svými útoky. Příd' byla pomačkána jak list pergamenu. Jak železo ostré a tvrdé zobáky graků zajížděly do boků člunu a kajuta se roztříštila pádem do větví. Velkému barbarovi se zdálo, že je to jen bezmocná troska. Ale čaroděj se vyjádřil s jistotou, že bude moci člun opravit.

"Při štěstí všech devatenácti bohů neztratilo plavidlo ani kousek z urliového pláště. To bych jen těžko nahrazoval. Všechno ostatní může být opět jako nové...a dychtím zjistit systém pohonu a kontrolních přístrojů. Ano, muži meče, za několik dnů budeš moci letět do Kathoolu - nebo kamkoliv si přeješ - jakoby tě grakové nikdy nesrazili z oblohy."

Sharajsha si oblékl koženou pracovní halenu a začal si rozkládat nářadí. Thongor si neklidně prohlížel laboratoř. Zkumavky a kelímky byly seřazeny na dlouhých policích kolem. Stůl byl zaplněn všelijakými lahvičkami a ampulemi. Štíhlé i baňaté, kulaté i hranaté, a další podivné nádoby a nástroje, rozvěšené po stěnách místnosti.

"Mám ti pomoci?"

"Ne. Pobav se prohlídkou mého domu."

Odmítnut, ponechal Thongor čaroděje v dílně s jeho úkolem a sám neúnavně procházel zvláštními místnostmi tohoto podzemního zámku.

Jedna velká místnost byla plná knih o magii. Knihy malé i velké, některé dokonce vysoké jak dospělý muž. Byly vázány v hovězí kůži, jiné v deskách z kovu či z cizokrajných, vyřezávaných dřev. Texty byly psány v mnoha různých jazycích a Thongor otevřel náhodně jednu v tlusté kůži z vlka. Odradilo jej, když viděl, že je psána čarodějnými hieroglyfy červeným, černým a zlatým inkoustem na pergamenových listech.

V jiné místnosti byla čarodějova chemická laboratoř. Nádobky se zeleně fosforeskujícími tekutinami, bublající nad magickým plamenem. V hliněných džbánkách se vařily různé látky a protékaly spirálovitě točenými trubicemi v jakémsi záhadném experimentu, jehož smyslu nebyl Thongor schopen porozumět. V rohu na polici stála drátěná lidská kostra. A ve velké, od stropu zavěšené kouli, plaval v kalné tekutině lidský mozek. Váčky se sušenými bylinami a nádobky s různobarevnými prášky naplňovaly pokoj nepříjemnými pronikavými výpary.

Thongor pokrčil odporem nos.

"Kouzla!" zabručel.

Další místnost více odpovídala jeho vkusu. Po stěnách byly rozvěšeny zbraně ze stovek měst Upevněny na stěnách v kovových závěsech visely meče, dýky, luky, nože, kopí a oštěpy...zakřivené dýky potomků Dalaků a nože s listovou čepelí Darundabarů visely vedle kopí s kožešinovými chocholy Vozaspů a také válečné sekery zapomenutých Ybů. To vše tu bylo. Strávil tady příjemnou hodinku zkoušením a potěškávaním této čarodějovy výzbroje.

Předpokládal, že všechny zbraně jsou kouzelné. Čepele měly vyryty severské runy a vyleptána tajemná znamení. Magické zbraně Modrých nomádů se mu zrovna moc nelíbily.

Na jednom jílci meče byl osazen obrovský rubín, zářící jako oko. Měl pocit, že se kámen ve svém důlku za ním otáčí a pozoruje jeho odchod z místnosti.

Večer po večeři seděli u pohárů s chlazeným vínem a mísy šťavnatého ovoce, zatímco plameny ohně házely velké skotačící stíny po kamenných zdech. Čaroděj podrobně vyprávěl Thongorovi, jak se mu zdařila oprava.

"Změkčil jsem příď z urlia v tavné peci a znovu ji vykoval. Ted' musím totéž udělat s kýlem a palubou. Ale promluvme si o jiném. Řekni mi, Thongore Valkarte, co máš v úmyslu? Kam se vydáš, až bude člun opraven?"

Thongor pokrčil rameny. "Asi do Kathoolu. Nebo možná zpátky na sever. Nevím ještě přesné a ani to není důležité." S úšklebkem pak dodal pravidlo z Šarlatové Eddy. "Dobrý bojovník nikdy nemusí chodit daleko, aby byl najat k práci."

Čaroděj jej vychytrale pozoroval.

"Nejsi tedy rozhodnut? Nejsi vázán sarkovi z Kathoolu nebo jiného města?" "Ne. Půjdu, kam mě otec Gorm povede."

"Výborně. Dovol mi tedy vyprávět ti příběh...možná, že bych měl na jeho konci pro tebe nabídku práce. Jak si jistě pamatuješ, říkal jsem ti, že potřebuji silného bojovníka."

Thongor upil z poháru vína a zvědavě hleděl na čaroděje.

"Tak vyprávěj. Jsem zvědav, co máš na mysli. Proč čaroděj tvé moci potřebuje ocel bojovníka, to je pro mne hádankou. Ale nenapínej mě už a vyprávěj."

Sharajsha si pročísl dlouhý vous prsty a zamyšleně se díval dlouhou chvíli do ohně, zatímco Thongor vyprazdňoval další číši.

"Je to zvláštní historka, velmi stará, a konec není jistý...Nevidím ho jasně -ani já, kterému je nenapsaná kniha budoucnosti otevřena...ale obávám se, barbare. Ano, Sharajsha se bojí!"

Thongor se podíval udiveně na čaroděje. "Bojíš se?" opakoval. "Ale proč?"

Starý kouzelník vyslovil pomalým slavnostním hlasem tři slova. Tři slova, která Thongora mrazila v zádech a naježila mu chmýří vlasů na šíji jak temná předtucha, přicházející neznámé hrůzy. "Konec celého světa."

7. Tisíciletá válka

"Opouštíme Nemedis v její hrdosti a slávě časně zrána.

Pod nohama duní nám cesta, po boku moře brána.

Divoké vlny nahé skály drtí a zlomeně se vrací tam,

kde v temném svitu Černé pevnosti letí černí ptáci."

(Diombarova píseň o poslední bitvě)

Sharajsha začal vyprávět tichým, zastřeným hlasem. Thongor zpočátku naslouchal netečně, ale pak jej zasáhla citová síla slov starého mága a začal poslouchal pozorněji.

Byla to podivná historie kouzelného pohoří Mommur, vyprávěná tady u ohně v podzemním paláci. Podivné vyprávění, velmi staré...ve skutečnosti starší než všechny legendy o starých časech, kdesi až z mlžných věků rudého eónu, z doby rozbřesku těsně před příchodem člověka.

Na počátku, ještě než se na zemi objevili lidé, ovládali celý svět obří plazi. Mohutní draci bojovali a řvali v šeru dávnověku. Země se otřásala pod hřmotnými kroky jejich obrovské váhy. Titánští plazi se potulovali v milionových počtech v oparu bažin a močálů, ve vřících džunglích času rozbřesku. Prvotní předkové lidí utíkali nazí a bezmocní před touto okrunýřovaiiou a kolosální silou.

A pak se mezi ještěry dávných dob objevil jeden, v jehož chladných a lesknoucích se očích zaplála jiskra inteligence. Žádný mudrc by se neodvážil domýšlet, proč temný bůh či démon chaosu spojil zlobu a sflu obrovských, zemí otřásajících ještěřů s chladným rozžehnutím rozumu a myšlení, ale stalo se tak...a druh inteligentních plazů v eónu převládl.

Ríkalo se jim Dračí králové. Jejich inteligence býk studená a krutá, stali se zákešní, důmyslní a nelidští. Žádný člověk se jim nevyrovnal v pokroucených a spletitých pochodech myšlení. Nikdo nerozuměl temným a děsivým emocím, proudícím v jejich chladné hadí krvi. Pro člověka zůstali navždy neinteligentními, řídicími se zvláštními tradicemi a záhadami. Jejich věda mu připadala hrozná a děsivá, plazí způsoby odpudivé a ďábelské.

Byli menší než jejich hřmotní a nerozumní bratři. Podobali se postavou i výškou lidem a chladná a krutá inteligence těchto tvorů byla tak vzdálená lidské, stejně jako délka jejich života, která byla mnohem delší než u člověka.

Celý svět byl ovládaný zákony Dračích králů ze staré Hyperborey. Použili velké síly svých bratrů plazů a postavili monolitická města z černého kamene, ve kterých se věnovali svému podivnému umění a temným rituálům.

A potom devatenáct bohů stvořilo prvního člověka. Jiskra života byla vložena do prsou Phondatha Prvorozeného a z jeho beder vytryskl mocný rod. Nemedis, první město člověka, bylo postaveno na pobřeží východního konce Lemurie. Přišli však Dračí králové, protože jejich tajemnou říši na pólu pokryl a opanoval sníh. Došlo k válce...

Čaroděj pomalu a monotónně začal odříkávat hrdinskou ságu tisícileté války, ve které hrdinové prvního království Udí stáli proti převaze moci a vědy Dračích králů. Po staletí čelili první lidé hordám plazů. A pomalu, velmi pomalu zatlačovali Dračí krále zpět, ačkoli smrt si vybírala značnou daň i mezi bojovníky prvního království.

Hrdinové Lemurie za časů rozbřesku byli silní a jejich války proti Dračím králům byly velké!

Ale hadí lidé veleli titánské síle nespočetných monstrózních plazů - obřím ještěřům, vedle nichž je bezhlavá zuřivost dwarků ničím - a lidé postupně ztráceli odvahu. Uzavřeli se ve zdech starobyklých měst Nemedis a Ahhaar, Ybu aYaodar,

Pak ale jejich velký vůdce Tungarth vyzval otce všech bohů. V bouři víncích mračen a křižujících se blesků sestoupil Gorm z výšin nad starodávnou a nezapomenutelnou Nemedis. Dal Tungarthovi zbraň - hvězdný meč, vykováný bohy, s ocelovým srdcem naplněným silou hromu a božským kouzlem.

Vyzbrojeni tímto mečem, nazvaným Nemedis, vyrazili poslední hrdinové proti Dračím králům. Porazili v těžkých bojích Draky a vytlačili je na severní pobřeží Lemurie do jejich poslední pevnosti, do Černé tvrze. Tam Tungarth padl a hvězdný meč Nemedis zabil posledního Draka...

"Pamatuji si tu pověst," řekl Thongor a zazpíval Diombarovy verše z písně Nemedis:

*"A padl Korban, i hrdý Konar, také Igrim švarný.
S Draky za zvuků trub vedeme boj zdárný.
Za naše hrdiny, co krev jim na pobřeží tekla,
pošlém tucty Draků ocelí svou rovnou do pekla!"*

Zvonivé verše staré ságy o válce se nesly místností, osvětlenou jen plameny ohně a letěly na vorech černých stínů. Sharajsha zvedl hubenou ruku.

"Ano, silou lordů z Nemedis a čarovnou mocí meče byli Dračí králové pobiti a jejich poslední pevnost rozmetána a srovnána se zemí. Započala historie pěti tisíciletí trvání prvního království Lemurie. Ale Diombar, zvaný Zpěvák, neznal celou pravdu."

„A jaká tedy je?"

Čarodějovy oči vzplály ve svitu plamenů tajemným žárem. "Dračí králové padli v Grimstanel Firthu, ano, ale někteří z nich i utekli. Díky svému magickému umění unikli neviditelní vzduchem a skryli se daleko od Nemedis. V tajných palácích přežili neodhalení. Míjela dlouhá léta... a jejich chladné a ďábelské hadí mozky chystaly pomstu. Jak věky míjely, padla i Nemedis, ale její potomci se rozšířili po celé Lemurii. Stavěli nová města, dobývali nová království. Valkartani na severu, Thurdisové na jihu. Na západě vznikla Patanga a Tsaryol. Ale Draci byli stále v úkrytu a čekali na svou příležitost. Ta chvíle je již velmi blízko. Jako černé přízraky z dob mýtů stále žijí a uchovávají svou podivnou vědu. Hodina zkázy se blíží k Lemurii. Záhuby nejen pro země lidí, ale pro celou planetu, na které sídlíme, pro celý vesmír."

Thongor hleděl na čaroděje. Jeho slova mu připadala fantastická, neuvěřitelná...ale zneklidňovala kořeny Thongorova starodávného dědictví. Ve staré krvi Valkhů plynula Nemedis v jeho žilách seveřana.

"Pokračuj, čaroději!"

"Draci připravili hroznou pomstu, která může zničit nejen lidstvo, ale i celou strukturu kosmu. Celé věky usilovali o spojení se svými bohy - pány temnot, kteří jsou protějšky námi uctívaných bohů - pánů světla. Páni temnot vládli chaosu před stvořením světa. V okamžiku stvoření byli vyobcováni z nově zrozeného vesmíru pryč do ohromného chaosu. Od té doby bez přestání se pokoušejí vniknout znovu do prostoru a času a obnovit svůj nekonečný zápas s bohy člověka."

"A jak se mohou do našeho vesmíru dostat?" zeptal se Thongor. Krev mu prudce pulsovala v žilách. To bylo něco pro duši bojovníka! Když byli bohové v nesmrtelné bitvě odsunuti až za hvězdy a celá země se chvěje ozvěnou tohoto vzdáleného střetu mezi bohy...

"Draci plánují otevřít určitým kouzlem Bránu zatracení. Touto bránou se mohou Lordové chaosu dostat do vesmíru. Ale tato brána nicoty může být otevřena pouze v určitém čase, v době, kdy se hvězdy ve svém cyklu dostanou do určitého přesného postavení. Tento smrtelně nebezpečný čas se právě blíží."

Podle mých výpočtů nastane co nevidět. Teď to právě bude sedm tisíc a sedm let ode dne, kdy dostal život Prvorozený - Phondath Zakladatel. Právě v příštích týdnech se dostaneme do hodiny zkázy. Staré časy pominou...přijde svátek Konce roku a odejde. V prvním týdnu sedmitisícího osmého roku člověka budou Dračí králové sklízet odvetu za své vyhnání ze světa."

"Víš to určitě?"

Čaroděj unaveně přikývl.

"Na ten den upozorňuje Šarlatová Edda. Také jsem viděl ve svém kouzelném zrcadle skrytou zemi, kde poslední z Dračích králů sídlí."

Zvedl se a přistoupil ke stěně. Otevřel truhlici a vyňal starou mapu, kreslenou rudým inkoustem na jemném papýru. Prstem s dlouhým nehtem ukazoval.

"Tady je můj podzemní palác. A tady, severovýchodně, vede hřeben hor Mommur přímo do srdce Lemurie. Leží tu rozlehlé vnitřní moře Neol-Sendis, obklopené neproniknutelnými srázy skal. Uprostřed moře jsou ostrovy, kde stále ještě stojí Černá pevnost Dračích králů. Tam pracují mezi věžemi na mém ďábelském díle k otevření Brány zatracení. Jejich hrozivý plán může zničit pouze jediná věc."

"A to je co?"

"Stejný meč, který zničil jejich moc před šesti tisíci lety. Meč Nemedis."

"Ale písně vyprávějí, že ten meč byl zlomen v poslední bitvě. Dokonce i kdyby se zachovaly jeho kousky, království Nemedis zaniklo před tisícem let a jeho města jsou už jen hromady rozdrolených kamenů, tak kde by se našly?"

"To je pravda. Ale starověcí mudrci, co psali Šarlatovou Eddu, popsali, jak byl meč stvořen. Vyžaduje to dlouhou cestu a překonání mnoha nebezpečí. Ale vím, jak stvořit meč znovu."

"Na to jsi myslel, když jsi mi nabízel práci?"

"Ano. Mohu stvořit meč, ale ne sám. Potřebuji pomoc silného a odvážného muže, ostříleného v bojích, který by stál po mém boku proti Dračím králům."

Thongor odhalil bílé zuby v bojovném úsměvu. To je příležitost, nad kterou všichni zblednou závistí. Surový materiál, ze kterého se tvoří písně a ságy, zpívané po tisíce let K čertu se sarkem Kathoolu! Kdo by chtěl být žoldákem, když se může stát hrdinou?

"Jsou-li tvá slova, čaroději, míněna upřímně a tvé úmysly opravdu takové, jak říkáš, pak už nemusíš hledat. Má paže i meč jek tvým službám."

Čaroděj se usmál.

"Doufal jsem, že mi s mým úkolem pomůžeš. Hned, jak jsem tě viděl zápasit s grakem a pak s mohutným dwarkem džungle, pomyslel jsem si, že bys mohl být bojovníkem, kterého hledám. Výborně, Thongore Valkarte, tak to bychom měli. Ale čeká nás mnoho nebezpečí!"

Thongor se zachechtal.

"Nebezpečí a já jsme kamarádi odedávna. Často jsme stáli vedle sebe a měřili síly. Pojdme, čaroději! Dokonči opravu člunu. Phal Thurid ji nechal stavět k ovládnutí celé Lemurie, ale poslouží nám ke vznešenějšímu cíli!"

A tak se stalo, že Thongor z Valkartu a Sharajsha ze Zaaru spojili síly v hledání hvězdného meče. Tak rozhodlo i devatenáct bohů.

Protože poslední z Dračích králů nepadli, když Tungarth, syn Jaidora, je přemohl v poslední bitvě. Ne. Někteří unikli z Černé pevnosti na pobřeží Grimstrand Firthu a uprchli před planoucí slávou hvězdného meče v ruku hrdiny. Zšeřelé a tajemné ostrovy v Neol-Shendiském moři byly jejich cílem. Po tisíc let tam poslední z Draků přemýšlel v chladných mlhách a osnoval ohromný plán. Připravoval strašlivou odplatu, která zničí celou zemi roztříštěním na drobné kousky prachu.

Proti těmto úkladům hrozivých sil chaosu a černé noci, proti spojení magie a černých kouzel posledního Dračího krále stanuli společně dva lidé, aby bojovali za záchranu světa. A tady je, jak Thongor byl vržen na stezku svého osudu a jak jeho sága skutečně začala...

8. Věž hadů. s hlavou

*Klouzavý sykot šupin po kameni líný,
zeleně planoucí oči, kolem černé stíny,
tváří v tvář Thongorovi příšera
a ocel přízraky žene do šera!"*

(Sága o Thongorovi, Verš IV)

Vzdušný člun plul chladným ranním vzduchem ve výšce tří tisíc stop nad divokou džunglí Chuše. Hladký a bezchybný, jako první den, kdy se vynořil z laboratoří Olún Phona a vydal se na cestu přes Lemurii. V kajutě seděl Thongor Valkartan s čarodějem z Lemurie. Thongor měl na starosti řízení a kouzelník studoval mapu.

Oprava plavidla zabrala čaroději celý týden. Také pojmenoval člun Nemedis. Sedm drahocenných dní tedy bylo ztraceno a hvězdy se už brzy uspořádají v předpovězeném seskupení. Zatímco Sharajsha neúnavně pracoval v laboratoři, Thongor prozkoumával místnosti a sály podzemního paláce, hnán neklidem. Obří barbar nebyl zvyklý na nečinnost a tento odklad jej popudil. Opravy trvaly déle než předpokládali přesto, že čaroděj pracoval dnem i nocí. Sharajsha trval na osazení a doplnění člunu dalšími přístroji z vlastních vynálezů. Jedním z nich byla skleněná koule, pečlivě upevněná na palubní desce před Thongorem. V ní viselo na konci hedvábné nitě rozdvojené kyvadélko ze stříbrného kovu. Bylo vyrobeno z jemného magnetovce a jakýmsi kouzlem se natáčelo neustále k severu, nezávislé na poloze člunu. Druhý přístroj vylepšoval pohon vrtulí dlouhými spleťmi lan. U původního modelu po rozvinutí těchto pramenů zůstával člun bez pohybu a musel být znovu ručně natažen k letu. Trvalo to příliš dlouho než byly prameny napjaty a schopny dalšího pohánění vrtulí. Sharajsha je uspořádal tak, že při rozvíjení jednoho svazku docházelo současně k navíjení dalšího a

tak postupně stále dokola. To poskytovalo člunu nepřetržitý pohon a nemohlo se již stát, že by zůstal trčet s rozvinutými prameny lan.

Sharajsha ukončil studium mapy na papýrovém svitku a podal ji Valkartovi.

"Teď jsme tady, v místě označeném červeným bodem. Musíme sledovat po zbytek cesty kyvadlo. Jak vidíš, potřebujeme letět jihovýchodně tisíc mil dolů po řece Ssar, která dělí Chuš na dvě části. Pak se vydáme přes Patangu - město ohně na jižním břehu Ptarty, kde se Tsargol dívá na moře."

"Ano," zabručel Thongor. "Ale ještě jsi mi nevysvětlil, proč je naším prvním cílem Tsargol."

"Před tisícem let dopadl u Tsargolu z oblohy podivný předmět Tsargol byl v té době jen skupinkou ubohých chatrčí rybářů. Ti nejdříve považovali ten objekt za kousek spadlého měsíce. Ale Rudý druid, kněz Slidithu a Lord krve, ho nazval "Hvězdným kamenem" a tvrdil, že je to srdce spadlé vyhaslé hvězdy - talisman obrovské síly, uctívané jako svátost boha krve."

"A z toho kamene byl tedy zhotoven meč?"

Sharajsha přikývl.

"Okolnosti zaznamenala Šarlatová Edda, podle které Gorm, otec hvězd, stvořil kouzelnou zbraň. Budeme postupovat podle popisu. Nejdříve musíme proniknout do Tsargolu a odseknout kus té svaté relikvie, ze které pak vykováme meč."

"Ale jestli v Tsargolu tu vyhaslou hvězdu uctívají," poznamenal Thongor, "nepochybně ji i dobře hlídají."

"Jistě! Je uchována před zneuctněním v Šarlatové věži, která se tyčí na nádvoří chrámu v samém středu města, nedaleko paláce Drugundy Thala, sarka Tsargolu."

"Je strážena?"

"To je právě zvláštní. Žádné stráže nejsou rozestavěny kolem věže a žádný strážce, dokonce ani Rudí druidové, nesmí vstoupit do věže. Pokud jsem mohl vidět v zrcadle, je toto místo zcela opuštěno."

"Takže by neměl být žádný problém přemístit část Hvězdného kamene, " poznamenal Thongor.

"Možná. Nebude problém se tam dostat Počkáme na setmění a poletíme nad Tsargol. Ty pak sešplháš po laně do věže."

Nemedis plul ještě mnoho hodin na modré obloze Lemurie. Zůstaly za nimi žluté zdi Patangy, ležící na soutoku dvou řek - Ysaru a Saany. Pak člun plul chvíli nad velkým zálivem u Patangy, až se dostal do prostoru nad Ptarthu, zemi polí a lesů s několika málo městy, vypadajícími zcela zničeně expanzí bujné vegetace.

Pozdě odpoledne se dostali na dohled červených zdí Tsargolu, rozkládajícího se na bouřlivém pobřeží Yashengzeb Chunu, Jižního moře. Navečeřeli se a Thongor si na chvíli zdříml. Čekali na západ slunce. Jakmile na Lemurii sestoupila noc, Nemedis tiše klouzal nad Tsargolem. Naštěstí byla obloha zamračená, takže je nemohl prozradit svit měsíce ani hvězd.

Sharajsha vedl plavidlo ke kopuli sarkova paláce a zastavil ho nad Zámeckou čtvrtí, kde se tyčila Šarlatová věž, ponuře vystupující z temných zahrad. Upoutali Nemedis k rudé špicí věže kotvou - zahnutým hákem na konci dlouhého lana, po kterém pak Thongor Sestoupil.

"Pamatuj si, že i když mé zrcadlo neodhalilo žádné stráže, je jen těžko k uvěření, že by Rudí druidové nechali svatý poklad zcela bez ochrany. Takže buď opatrný! Na tvém úspěchu závisí mnohé..."

"Věřím v osud," zabručel zachmuřeně Thongor a zahalil se do černého pláště s kapuci.

"Třeba se druidové domnívají, že je příliš obtížné pro jakéhokoli hříšníka vniknout do zahrad, obehnaných vysokými zdmi. Nebo se spoléhají na náboženskou pověrčivost, která ochrání jejich relikvii. Nicméně nikdy jsem se nesnažil zkrátit si život nedbalostí. Jsou-li tam stráže, moje ocel si smlsne na jejich vnitřnostech!"

Přehoupl se přes bok člunu. Dvě stě stop níže se pod jeho nohama rozprostírala tmavá zahrada. Studený vítr od moře hvízdal kolem napjatého kotevního lana.

Pomalou se spouštěl dolů. Jedno uklouznutí a bude mrtvý stejně jako Prvorozený - Zakladatel. Bylo obtížné se udržet na hladkém laně, ale postupně, stopu po stopě se dostával dolů. Napětí v ramenních svalech bylo nesnesitelné, ale uchovával si chladnou

hlavu a zanedlouho se jeho chodidla dotkla taškové střechy Šarlatové věže. Střecha v tomto místě končila ostrým hřebenem a neumožňovala chůzi. Jednou rukou se držel lana a druhou střechy, až po nekonečných minutách ucítil pod nohama vikýř, za který se zachytila kotva.

Napjal svaly a proklouzl do tmavé místnosti. Lehce balancoval na špičkách, dlouhý meč v ruce a čekal na nějaký zvuk, vyvolaný pohybem. Ale nic se neozvalo a tak dýchal volněji. Jedním škubnutím zatáhl za lano, aby Sharajsha věděl, že se dostal do věže bez potíží. A teď pro Hvězdný kámen!

Brzy se ujistil, že tato horní místnost je úplně prázdná. Prošel pak stejně tmavou halou a po několika točitých schodech se dostal na další podlaží. Tady byly místnosti plné knih. Procházel z pokoje do pokoje tmou, černou jak smola a neklidně si přál moci použít čarodějovu křišťálovou hůlku světla. Ale rozhodl se, že světlo by tu bylo příliš nebezpečné. Kolemjdoucí druidové by je mohli zahlédnout v některém z oken věže.

Thongor právě šel chodbou, když zaznamenal první zvuk. Pomalý, drásavě táhlý, plíživý. Ztuhl a naslouchal. Zvuk se opakoval. Byl vzdálen asi na délku chodby, hebce šelestivý, vláčný jak pohyb kůže.

Thongor sraštil rozpaky obočí. To nebyl zvuk kroků...znělo to spíše jako něco plazícího se po podlaze...ale nebylo slyšet pleskot dlaní na kamenech, ani neslyšel oddechování, které by se při takovém cvičení nutně muselo projevit.

A v tom vzplály ve tmě zelené plamínky, fosforeskující skvrnky ohýnků v temnotě.

Oči!

Zavěšeny ve výšce kolen hledaly ve tmě. Thongora zamrazilo. Jeho smysly jej zlověstně varovaly.

Znovu ta škrábavá hebkost a jiskřivé, tajemně zelené oči se posunuly několik stop dopředu.

Hadi? Jsou snad tiché sály věže stráženy lepkavými plazy? To by vysvětlovalo, proč čarodějovo zrcadlo neukázalo žádné obyvatele. Třto nepotřebovali světlo. Sídli ve tmě a zůstali tak neviditelní!

Thongor tiše ustupoval zpět chodbou a vyhýbal se slabě osvětleným skvrnám okenních otvorů na podlaze. Čekal, že suchý, plazivý zvuk bude pokračovat Apak-

Krev zmrzla barbarovi v žilách, když rozeznal ve slabém světle plazícího se strážce a spatřil jeho hnusnou podobu.

Představte si bledého hada dlouhého jak člověk, nad jehož vlnícím tělem vyrůstá ne tupá hlava plaza, ale mrtvolně bledá tvář ženy. Zelené oči svítí v masce, jejíž bezchybné ženské rysy příšerně kontrastují s hadím tělem. Holá, kulatá lebka se v šeru leskne, rudé rty se usmívají a odhalují ostré špičáky.

Byl to slorg, hrozný had s hlavou ženy z pouště Lemurie. Thongor tohoto hnusného tvora ještě neviděl, ale slyšel o něm úděsné zprávy od bojovníků, kteří pocítili jeho smrtící objetí.

A nyní přicházeli další. Viděl děsivé fosforeskující oči na konci chodby. Slyšel syčivou píseň smrti. Slorgové cftili jeho teplou krev. Když se k němu přiblížil první, Thongor vykročil a sekl mečem. Strašná hlava bouchla na podlahu, tesáky cvakly a oddělené tělo se svíjelo pomalými pohyby smrtelné agónie.

Ale další slorgové se plazili k Thongorovi seřazení v šiku zeleně zářících očí a vlnících se bledých těl. Thongor se otočil a vyběhl po schodišti do vyššího podlaží. Proběhl několika místnostmi, ale kámen nenašel. To už však slorgové proudili dveřmi ve světlém přílivu. Jeho dlouhá čepel žala mezi nimi krvavou úrodu.

Musel se však zatvrdit v nesmírné odvaze, jak dokáže jen málokterý muž. Prohlédl už všechna horní poschodí a zůstalo mu jen to nejnižší. To ale znamenalo projít schodištěm, pokrytým svíjejícími se bledými hady.

Naštěstí měl obuté vysoké boty. Bezohledně se hnál schodištěm. Odsekával slorgy, kteří chňapali po jeho nohách a syčeli, z cesty. Nejhorší na tom bylo, že strašně dlouho umírali. Dlouho poté, co jeho meč proťal jejich studené tělo, zasekávaly hlavy své tesáky do jeho bot.

Na dolní podlaží dorazil zalitý studeným potem. Prohledal mnoho pokojů, ale našel jen spousty církevních rouch a obětních zhraní, avšak žádný hvězdný talisman, který hledal.

A potom vtrhla syčící záplava do místnosti, povodeň plazících se bílých hadů tak vysoká, že neměl šanci prokřesit si průchod. Začal proto ustupovat z místnosti do místnosti a z jeho dlouhého meče odkapával sliz a hleny.

V poslední místnosti se náhle jeho záda zastavila o cosi hrubého a drsného. Hvězdný kámen! Tyčil se nad nízkým, neokázaným oltářem, hrubá hmota seškvářeného kovu.

Thongor popadl studenou hroudu pod jednu paži a ustupoval před ženoucím se hadím přílivem. Vyletěl nahoru po schodech, proletěl dlouhým sálem, zničil dva slorgy, plazící se po schodišti za ním a bojoval s plazy, objevujícími se z temnot v každé místnosti, kterou procházel.

Pohyboval se mnohem rychleji než pomalé studenokrevné noční přízraky a to jediné mu umožňovalo až dosud si zachraňovat život. Thongor vyběhl na poslední rameno schodů a konečně se dostal do místnosti s vikýřem, ke kterému byla upevněna kotva vzdušného člunu. Rychle uvázal lano kolem Hvězdného kamene, ale než se mohl protáhnout vikýřem za ním, plazící se chumel sevřel jeho nohy. Syčivé hlasy mu zpívaly píseň smrti.

Otáčel se a tloukl kolem sebe, aby se uvolnil. A tak se stalo, že uhodil do vikýře, kotva se uvolnila a lano, které znamenalo jeho jedinou cestu na volnost a únik z pasti, se propadlo tmou do zahrady. Nemedis odploval pryč.

Slizké prstence obtáčely jeho tělo. Přesto, že útěk byl nemožný, Valkartovo srdce bylo plné energie. Ještě jedna mohutná bitva před koncem! S hřímavými verši válečné písně valkartských bojovníků na rtech vrhl se obří barbar do boje. Ocel zvonila na roztínaných kostech a hustá krev plazů stříkala po stěnách. Thongor bojoval radostně a neúnavně, leč marně.

9. Krvavý trůn

Rudí druidové se postupně zmocnili vlády ve velkém Tsargolu. Tito agenti chaosu, uctívající trojjediného boha jménem Slidith, Pán krve, byli nejmocnějšími v šarlatovém městě, vyrostlém na bouřlivém pobřeží Sashengzeb Chunu v Jižním moři...

(Sathlazonské destičky)

Další vězení, pomyslel si Thongor s černým humorem. Zdá se, že nemohu být ani chvíli mimo mříže!

Cela byla malá a vlhká, páchnoucí. Thongor ležel na zádech na hromadě tlející slámy. Jeho meč byl pryč, ale nebyl svázan. Ztuhle se postavil a prohlížel se ve slabém narůžovělém světle ranního slunce. Odřeniny...ranky...nic víc. Byl docela překvapený, že ještě dýchá. Možná, že hadi s hlavou ženy byli cvičeni nezabíjet vetřelce, který se stane bezmocným. Také je možné, že hluk boje upozornil druidy a ti se objevili právě včas, aby slorgy zadrželi. Ať už to bylo jakkoli, ještě je naživu.

Uslyšel zařinčení oceli a zvuk kroků. Dveře cely se otevřely.

"Probuzený? Takže půjdeme," řekl otar kopiníků. Jeho hlas byl klidný, se správným přízvukem. Thongor viděl, že je to přihrbený, opálený mladý muž, s ostře řezanou tváří a žhavýma černýma očima pod lemem měděné přilbice.

Thongor se zamračil. Ten muž je určitě syn ze šlechtické rodiny. Podivil se nad tím, jaké zlé dny přišly na aristokratický rod, že jejich mladý dědic byl určen k tak otrocké a nízké úloze, jakou je velení četě kopiníků.

"Odpor by nebyl rozumný, zajatce," řekl mírně otar. Thongor pohlédl na jeho čet.

Bylo tu celkem sedm strážců - vysokých, všeho schopných mužů s ocelí kovanými oštěpy. Chvíli si zamračené muže měřil a pak mlčky vyšel z cely. Strážci jej obklopili a s Thongorem uprostřed pochodovali klenutou chodbou. Thongor nekladl žádný odpor - sedm mužů byl ten správný počet Trochu méně a mohl bojovat Ale proti sedmi ozbrojencům neměl šanci. Kdesi je však ještě Sharajsha!

Přišli do velkého sálu, ve kterém se pohybovalo a rozprávělo mezi sebou mnoho šlechticů v hedvábí a kožešinách. Když kopiníci přivedli vězně, všichni zmlkli. Thongor stál před mramorovým stupněm, na kterém byly dva trůny z překrásně vyřezávaného červeného kamene pod stříbrným baldachýnem. Otár pozdravil a ustoupil se svými muži zpět Thongora nechal samotného před dvojicí trůnů.

"Ukloň se před arcidruidem a sarkem, ty červe," řekl jeden ze šlechticů, břichatý, s ochablým podbradkem a napučenými prsty, plnými těžkých prstenů - podle stříbrného žezla komorník. Thongor neodpověděl a ani nijak nedal najevo, že by si něčeho všiml. Zkřížil nahé paže přes prsa a stál vzpřímeně na napjatých nohách.

"Taková drzost!" vykřikl komorník, přiskočil k Thongorovi a strčil do něj žezlem. Obr se ani nepohnul. Stál klidně a zpřímá hleděl na trůny, zatímco mu po tváři stékala krev.

"To stačí, Hassibe! Taková hrdost je v Tsargolu vzácná. Nezkoušejme ji zlomit," řekl jeden z mužů na trůnech. Na netečné, znuděné tváři měl kudrnatý a navoněný černý vous. Jeho pronikavé oči si pomalu prohlížely Valkartana od hlavy až k patě.

Podle diadému a nákladného roucha by to měl být sark Tsargolu, Drugunda Thal. Druhý muž v rudém oděvu je tedy Rudý arcidruid, vůdce Bratří červené kápě. Byl to chladný, hubený muž s oholenou hlavou a bezvýraznými očima. Kolem hubeného krku mu visel na znak kněžského úřadu zlatý řetěz s velkým přívěskem. Medailon byl zhotoven z nesmícného cenného jazitu, kovu s leskem barvy opálu. Po obvodu se vinuli vyřezávání hadi, vzájemně propletení, s očima z rubínů.

"Spíše tvrdohlavost než hrdost můj lorde sarku," zabručel arcidruid. "Máme v úmyslu takovou neústupnost zkrotit"

Saik se pousmál. "Ano, můj pane, Yelime Pelorvisi. Ale podívej se na ta ramena - ten hrudník! Bohové, jak rád bych viděl tuto sílu v aréně! Jak se jmenuješ, chlape?" "Thongor Valkartan." "Jak ses dostal do Šarlatové věže?" Thongor neodpověděl.

Druid se předklonil. "A kde je Hvězdný kámen? Co jsi udělal s posvátným talismanem Sliditha?"

Thongor stále mlčel. Ale za jeho bezvýraznou tvář pracovaly myšlenky na plné obrátky. Uvědomil si, že jej nečeká smrt, ale mučení. Rudí druidové se budou snažit z něj dostat, kde je jejich posvátný kámen. Ačkoli se nebál bolesti ani smrti, jeho krev seveřana vřela při pomýšlení na mučení. Za služby u Phal Thurida, sarka Thurdisu, poznal, jak ďábelské nápady může mít obratný mozek k vyždímání informace z lidského těla. Jeho duše se zachvěla nevolí.

"Odpověz arcidruidovi, člověče!" napomenul jej sark. "Kde jsi ukryl talisman Sliditha, Pána krve? Odpověz, jinak z tebe dostaneme pravdu pomalu, kapku po kapce!"

Thongor se nebál odhalení pravdy... Jestli jej čaroděj podvedl, což zpola očekával, nechal ho smrti v objetí slorgů a odletěl. Pravda Sharajshovi ani neuškodí, ani nepomůže. Ale byl rozhodnutý jim nic neulehčovat. Podle jednoduché prosté víry ve svém domově na severu, válečné panny boha Gorma přinášející do Sálu hrdinů jen duše těch, co padli v boj. Thongor velmi dobře věděl, že do ruda rozžhavené háky a ostré jehly mučidel jeho zdravé tělo nezničí. Je lepší zemřít se ctí úderem kopí nebo s mečem v ruce v aréně.

Proto vyskočil a z dosavadní úplné nečinnosti se naopak přímo rozběhnul. Otočil se na patě a přiskočil k nejbližší stojícímu kopiníkovi. Praštil jej napjatou paží do brady a vytrhl mu kopí z uvolněné ruky. Jeden ze strážců se mu postavil do cesty, ale Thongor jej udeřil do břicha a muž padl a svíral si oběma rukama vnitřnosti v křečích. Thongor se několika skoky ocitl u vstávajícího vyděšeného Drugundy

Thala. Přiložil tupý konec kopí k jeho hlavě a žduchnutím jej srazil k zemi. Diadém se zazvoněním upadl k jeho nohám.

"Chopte se ho! Zabijte ho!" ječel sark, propadající panice. Strážce přiskočily s tasenými meči. Thongor se prudce obrátil k druidovu trůnu, ale Yelim Pelorvis již zmizel.

Se smíchem se Thongor obrátil tvář ke strážcům. Měl výhodu výše stojícího, protože byl na stupni s trůny a byl rozhodnut toho řádně využít. Jednou nohou v těžké botě kopl do tváře nejbližší stojícího strážce a poslal ho s tvář zalitou krví zpět na napřažené čepele jeho druhů. Ocelovou násadou kopí praštil dalšího muže do týla a zlomil mu vaz. Zaprašťení kostí bylo tak silné, že bylo slyšet i ve výkřících a ječení davu. Pak Thongor zatočil kopím a udeřil třetího strážce přímo do hrdla tak silně, že se mu málem oddělila

hlava od trupu a z úst se mu vyřinul proud krve. Řinčení oceli Thongor přeřvával drsnými verši své válečné písně:

*"Vínem otce Gorma horká je krev!
Ve vichru letí houf válečných děv!
Odvážné čepele úrodu žnou rudou
a žíznivé meče zhluboka pít budou!"*

Zabil už pět strážců, když jej zezadu naplocho uhodila do hlavy čepel meče a Thongor upadl. Svým pádem povalil hromadu mužů a z ruky mu vypadlo zakrvavené kopí.

Když zápolili s jeho nohama a svazovali mu ruce za zády, smál se.

"Sázím se, že tamten zelenáč se svěšenou čelistí nikdy neviděl bojovat muže, podle toho, jak kňučí jak holka!" řval. "Pust' mě do své arény s dobrým mečem, ty hadrový panáku, a já ti ukážu zápas, při kterém se bude srážet slizká krev Sliditha!"

Sarkem otřásala slepá zuřivost. Sražený ze svého trůnu nahým, neozbrojeným vězněm - vržený na záda s bezmocně mrskajícím nohama před očima vlastních šlechticů, navíc obklopen strážemi! Vyplivoval nadávky, potácel se ke strážím, držícím Thongora mezi sebou a začal jej políčkovat Spousta marnivých prstenů, zdobících jeho prsty, zraňovala Thongorovu tvář. Barbar se však jen smál.

"Jasně. Do arény s tímhle spratkem ze severu! Uvidíme, co si tento hrdina počne vjámě s našimi miláčky!" zavrčel sark.

Z neznáma se opět vynořil arcidruid a položil štíhlou pařátovitou ruku Drugundovi na rameno.

"Ne, můj lorde sarku! Musíme ho podrobit mučení - musíme najít Hvězdný kámen -"

"Tak kdo je sarkem Tsargolu?" šklebil se Thongor. "Ty - nebo hnisem se živící starý lišák? Vsadím se, že ti fíká, jak si máš nejlíp vyměnit plínky." Vztekem sinalý sark plival a soptil. Setřásl druidovu ruku z ramene.

"Drugunda Thal je vládcem Tsargolu, ty špinavce. A až budeš stát proti mému miláčkovi, budeš se plazit před mým trůnem a kňučet strachem!" Thongor se jen posměšně zachechtal.

"Pryč s ním do díry! V poledne zemře v aréně, to přísahám při všech bozích!"

Thongor se stále ještě pochechtával, když ho odvlékali. Jeho lstivost zapracovala a měla úspěch. Vůbec nedoufal v možnost úniku z místnosti, plné mužů se zbraněmi. Jeho předpoklad vyprovokovat sarka k prosazení zápasu v aréně před ponižujícím mučením arcidruidem (který tu stál jako spoluvládce se stejnou mocí) mu vyšel. S barbarským smyslem pro porozumění lidem Thongor odhadl, že sark je slaboch, který obvykle podléhá rozhodování arcidruida. Chladnokrevný druid ovládal jednoduše sarkovy vášně a slabosti.

Na Thongorově tváři se objevil bojovný škleb. Určitě se mu jeho plán podaří! Nejen, že dostatečně rozrušil sarka, až mu přiřkl arénu, ale zdá se, že vyvolal i trhlínu mezi sarkem a druidem.

Když jej strkali do cely ve sklepeních pod arénou, stále se ještě smál. Strážný nikdy neslyšel žádného odsouzence, kterého zamykal do cely, tak se smát... Ale také to nikdy nebyl takový muž jako Thongor. Barbar přísahal, že jim ukáže, jak se má bojovat, až nastane chvíle zápasu.

10. Aréna smrti

*"Bílý písek pije vsakující krev,
když ocel šupinatou kůži seká.
Z tisíce hrdel rázem slyšet řev,
dav na smrt netvora slastně čeká."*

(Sága o Thongorovi, Zapomenutá kronika)

Thongor stěží stačil sníst kus hovězího, chléb, sýr a vypít kyselé červené víno, které mu přinesl slabomyslný hlídač a už dorazila četa strážců, aby jej odvedla.

Laťové dveře se skřípavě otevřely a kapitán stráže jej příkře vyzval k opuštění cely.

"Bohové, to nemůžete dát člověku čas strávit jídlo?" zabručel Thongor.

Otar - tentokrát to byl jiný muž, nemotorný, s hrubou tváří, zarostlou štětinatým strniskem - se pronikavě zasmál.

"To bylo tvé poslední jídlo, svinský barbare. Takže doufám, že ti chutnalo," zabručel se zlomyslným úšklebkem.

"Ano, bylo dost dobré," řekl Thongor. "Ale pohled na tvou tlustou držku mi ho může zprotivit" Kapitánovy oči potemněly a četou proběhla malá vlnka smíchu. To způsobilo, že je kapitán přelétl významným a tvrdým pohledem.

"Pojď ven, ty, nebo tě vytáhnu!" zaječel otar. "Nenechám čekat své nadřízené na představení tvé smrti!"

Thongor viděl, že tentokrát je tu deset strážců k jeho odvedení do záhuby. Mírně se usmál. Vojáci drželi tasené meče v rukou. Prokazatelně si již nepřáli vidět další ukázkou Thongorových schopností v akci & další muži do počtu tomu měli zabránit.

Thongor se ušklíbl. Získal si tu v Tsargolu dobrou pověst.

Vykročil z cely a s překvapením spatřil mezi vojáky známou tvář. Byl to tentýž štíhlý a aristokratický otar, který budil Thongora dnešního rána. Ale teď neměl žádné kopí, ani znak hodnosti - červený pás. Zápěstí měl stažená pouty.

Thongor si prohlédl nového zamračeného otara. Právě si špinavou rukou upravoval červený pás na hrudi. Thongor vytušil, že došlo k nějaké změně v hodnostech.

"Proč jsi tak dopadl?" zeptal se Valkartan. Bývalý velitel se na něj hořce podíval. "Kvůli tobě, ty severský barbare! Byl jsem sesazen, protože jsem nezabránil vězni v napadení sarka a umožnil mu uhodit ho do královské tváře, zatímco já a moji lidé jsme jen stáli a zírali. Tak jsem byl zbaven hodnosti a budu čelit tomu postrachu arény s tebou."

"To je mi opravdu líto. Měl jsem jen v úmyslu uniknout mučení a dát přednost čestné smrti v aréně," ospravedlňoval se Thongor. "Nechtěl jsem způsobit žádné potíže nikomu jinému." Otar se zachvěl.

"To je nakonec jedno. Stejně by k tomu dříve či později došlo. Sark nenávidí mou rodinu, která je vedlejší větví dříve vládnoucí dynastie. Jeho otec, Tald Kurvis, se chopil moci po smrti posledního vládce. Druidové jej podpořili, protože se přikláněl k jejich kultu uctívání krve a naše rodina, Karvusovci, se mu naopak vyhýbala. Ti pijáci krve se neodvážili nás rozdrtit, protože můj otec se vítězstvím ve vozashpanské válce těšil velké úctě. Ale zbavili nás moci. Otce pokořili odnětím funkce komořího a strčili jej do archivu. Mně dovolili stát se pouze kapitánem stovky mužů." "A co tvůj otec? Nemůže ti teď pomoci?" Otar se smutně usmál.

"Ne. Zemřel před třemi roky - jedem, jak se říká. Já jsem teď hlavou rodiny a jestli si nepomůžu sám, není tu nikdo, kdo by tak mohl učinit. Takže zemřeme spolu. Třeba je to tak i lépe. S dobrým mečem v ruce, čelem k viditelnému nepříteli. Lépe, než být úkladně probodnut dýkou ve tmě nebo otráven jedem z poháru, což by se stejně do roka nebo do dvou stalo. Mocný sark si myslí, že jsem příliš silný a jemu nebezpečný."

Thongor přikývl. Toto byl druh odvahy, který jeho barbarská duše obdivovala! Mladý otar se mu líbil svým klidem a odvahou.

"Máme-li společně zemřít, řekni mi, jak se jmenuješ," řekl Valkartan. "Já jsem Thongor, syn Thumithara, žoldnér z Valkartu."

Mladík se usmál. "Těší mě, Thongore. Já jsem Karm Karvus, lord z Karvusu...tedy byl jsem. Bude mi ctí bojovat po boku takového bojovníka jako jsi ty. Nikdy jsem neviděl

takovou práci, jakou jsi odvedl v sále dvou trůnů. Předvedeme na písku bitvu, až se ti lordi Tsargolu s krví hadů budou chvět pod svými rouchy!"

"Souhlasím," zasmál se Thongor.

"Dost řeči, vy dva!" vyštěkl nový otar. "Tady si vezměte meče - ty, barbary, tento!" a podal Thongorovi jeho vlastní, dlouhý valkarský meč, který Thongor neviděl od chvíle, co mu posloužil v Šarlatové věži. Potěžkal ho v ruce a zašklebil se na strážce.

"Sark říkal, že budeš lépe bojovat se zbrani, na kterou jsi zvyklý, " posměšně vysvětlil otar. "Já říkám, že i kdybys byl vyzbrojen všemi blesky světa, nic ti to nebude platné, až se zvedne Brána smrti."

Thongor slyšel, že Karm Karvus vedle něj prudce vydechl.

"Brána smrti? Sark nás chce postavit proti...?"

"Ano," ušklíbl se otar. "Budeš stát proti postrachu arény, Karmě Karvusi." Pak se obrátil k Thongorovi. "Je to velká čest, Valkarte, jakou asi barbar jako ty neocení. Jen ti nejhorší kriminálníci jdou před postrach arény a to ještě jen ve dnech oslav Lorda krve, boha Slidhhe." Odporně se zašklebil a znovu se otočil ke Karmovi. "Byl to pro mne šťastný den, Karmě Karvusi, když jsi dovolil svému vězni napadnout velkého sarka. Ted' jsem na tvém místě já!"

Karm Karvus se rozesmál. "Ano, Thole Phomore, třeba se časem staneš i soudcem. Nešlechtic, sketa od narození, nikdy nevyvoláš závist a obavy sarka!"

Thole Phomor zaklel a postrčil je dál.

"Jděte a chcípňte oba!"

Prošli pod kamenným portálem do arény a stanuli v oslepujícím slunci. Ocelová mříž za nimi s třeskem zapadla. Karm Karvus pozvedl meč a rychle se rozhlédl. Uhlazený bílý písek, rozžhavený tropickým poledním sluncem, se rozprostíral všude kolem. Aréna byla oválná, obehnaná strmou kamennou zdí, na jejímž vrcholu byly osazeny ostré ocelové hroty. Za ní seděli v řadách slavnostně oděni obyvatelé Tsargolu a vítali je pokřikem a smíchem.

Thongor, oslepený slunečním jasnem, civěl. Přímo před nimi byla královská lóže, ve které seděli J>ugunda Thal - sark Tsargolu a Rudý arcidruid, opět zdánlivě přátelé. Přesně pod touto lóží zela ve zdi ponurá železná vrata ve tvaru lidské lebky s rohy a v ústech byla osazena těžká železná mříž.

Brána smrti.

Thongor se rozkročil a čekal. Byl zvědav, co se vynoří z čelistí smrti. Co to může být za bestie, kterou na ně sark posílá a jak je asi hrozná, když se jí říká "postrach arény"? Stál už v životě proti všem možným druhům divokých šelem, od graka po strašlivého dwarka džungle. Co může přijít z Brány smrti?

Ve stínu lóže s baldachýnem se Drugunda Thal předklonil v očekávání. Sarkovy oči přelétly po velkolepé postavě Valkarta. Prohlížel si to hladké, opálené svalstvo, které brzy bude rozdrásáno na kousky a bílý písek arény bude postříkán jeho horkou krví!

"Stále ti, sarku, říkám, že to byla chyba," dolehl k němu měkký hlas Rudého arcidruida.

"Ten muž měl být mučen, abychom zjistili, kde je Hvězdný kámen." "Pro takovou sběr je určena aréna, Yelime Pelorvisi, tak jsem rozhodl. Neměl kámen u sebe, když byl polapen, ani ho nevyhodil oknem Šarlatové věže do zámeckých zahrad. Tak se musí hledat Barbar ho určitě ukryl v některém koutu věže, kde bude nepochybně brzy nalezen."

"Ale co když-"

"Ticho, říkám! Já jsem sark tohoto města, ne ty, druide!"

Yelim Pelorvis zmlkl, ale zlobně hleděl na sarka očima planoucím rudým ohněm. Drugunda Thal vznešeně povstal ve slavnostním hedvábném rouše, se zářícím diadémem Tsargolu a velitelsky zvedl hubenou ruku.

"Vypustit!" zvolal pronikavým hlasem.

Thongor napjatě vyčkával. Ocelová mříž Brány smrti se pomalu a se skřipáním zvedala a odhalovala černou díru. Pak -

S krev zmrazujícím řevem se vyřítil strašný blesk a hnál se arénou rovnou k nim. Řvoucí tlama a blýskající tesáky. Oči žluté jak síra s krvežíznivým třpytem. Chlupatý ohon, zlostně bičující neuvěřitelnou rychlostí písek,

Thongor ztuhl, všechny smysly nastraženy. Zemadar! Nejohroznější obluda celé Lemurie. Zuřivé zvíře, nejnebezpečnější zabiják džungle, bylo obdařeno nepřičetnou zuřivostí,

které propadalo při sebemenší příležitosti. V takovém stavu pak předbíhal i v rychlosti cvičené zampy.

Ale ještě děsivější byly jeho stopy dlouhé tesáky ve třech řadách, každý ostrý jak břitva a obsahující jedovatou látku, paralyzující nervový systém nepřítele. Teď se hnál jak rudý běs piskem arény přímo na ně.

Thongor uskočil stranou tak rychle, až vyryl v písku brázdu a zemadar jej těsně minul. Ale bestie se ihned otočila a chňapla do vzduchu nad jeho hlavou. Thongor vrazil do krku obludy meč.

Ale zcela bez užitku. Kůže rudého netvora byla tak pevná, že ani jeho mocný meč ji nedokázal propíchnout. Dvacet stop dlouhá hrůza skočila. Mlátila do vzduchu pařáty s ocelovými drápy a zuřivě řvala. Thongor tak tak uskočil.

Karm Karvus na tom nebyl o nic lépe. I on se pokusil použít svůj meč a bodnout zemadara mezi žebra, ale čepel se jen odrazila a Kanu měl co dělat aby uskočil.

Zemadar se otáčel se zlobným šviháním chlupatého ocasu. Podařilo se mu jim podrazit Karmu Karvusovi nohy a ten upadl tváří do písku. Zemadar se chystal svou kořist zhltnout.

A tu učinil Thongor tu šílenou nebo odvážnou věc, záleží na tom, jak se na to díváte, která zvedla překvapením všechny přítomné ze sedadel. Sark se vyklonil z lóže v očekávání krve.

Thongor skočil netvorovi na záda.

Sevřel svalnaté nohy kolem šíje obludy a přilepil se ke klenutému krku. Nedbal píchání bodlin, vyrůstajících podél páteře. Zemadar dosud nikdy necítil živou váhu na svých zadech a tak vzteky téměř šílel. Vyhazoval a snažil se jezdce shodit. Ale Thongor nemilosrdně trčel na nebezpečném hřbetu a po kousíčkách se posouval stále výše.

"Co to tam ten blázen vyvádí?" vydechl dychtivě sark a natahoval krk, aby lépe viděl ten bláznivý chumel muže s obludou. Studený sardonický hlas Yelima Pelorvise zařinčel vedle něj. "Šplhá, aby se dostal k zemadarovým očím. Je to jediné zranitelné místo na těle bestie a on to nepochybně ví."

Sark se kysele zasmál tenkými rty.

"To neudělá! Nikdy!"

Yelim Pelorvis nesouhlasil

"Uvidíme. Mám pocit, že právě svého cenného zemadara ztrácíš, ó mocný sarku..."

Pot stékal Thongorovi do očí a žhavé slunce jej oslepovalo. Plazil se po houpající šíji obludy k její hlavě. Zarýval nohy do záhybů rudé kůže a nedbal pokusů zvířete shodit jej dolů. Opálenou rukou pevně stiskl obludu pod krkem a druhou s mečem napjal co nejdál a bodl do zemadarova oka. Netvor nepředstavitelně zaječel.

Thongor zatlačil meč ještě hlouběji, aby se dostal k malému zemadarově mozku. Dole na písku se Karm Karvus také připravil a vrazil meč do břicha obludy.

Bolestí šílený zemadar odhodil karma Karvuse stranou a pak padl na záda a zatlačoval Thongora do písku. Obrovskou vahou mohl být barbar rozmačkán, ale písek byl měkký a volně navršený, takže se do něj téměř ponořil. Dav se z tak hrdinského zápasu zbláznil. Řval z plného hrdla pod horkým poledním sluncem.

Zemadar se znovu zvedl potácivě na nohy a vlekl se ke zdi a pak podél ní. Thongor viděl, že to pro něj neznamena nic dobrého a zamířil mečem k druhému oku.

"Co to teď můj miláček dělá?" cvrlikal sark.

"Pokouší se barbara seškrábat ze zad třením o zeď arény, " chladně komentoval situaci arcidruid

Nepochybně tomu tak bylo. Zemadar tlačil Thongorovo stehno na zeď, ale jen do chvíle, než se chladná ocel Valkarta ponořila až po jílec do jeho druhého oka.

Dav zatajil dech.

Oslepený zemadar kašlal krev a potácel se od zdi do středu arény. Thongor seskočil z jeho zad lehkým skokem.

Zemadar kymácel hlavou ze strany na stranu a slepě hledal svého nepřítele. Tak se dopotácel až k Bráně smrti. Thongorovi přeběhl mráz po zádech, jak dotykem ledových prstů. Gorme! Kolik času potřebuje takový tvor než zemře...

Ale konečně se netvorovi vyřinul z tlamy proud krve a v křečích se svalil do písku. Dlouhý, špičatý ohon několikrát udeřil a zvířil bílý oblak. A pak byl zemadar mrtev.

Thongor s Karmem Karvusem po boku běžel arénou ke zvířeti. Tam se zastavil a pohlédl na ohromeného sarka.

"To byla ukázka, jak bojuje muž, sarku Tsargolu. A teď nám dovol ukázat jak umírá vládce!"

Thongor vrhl zářící meč. Ochromený dav diváků sledoval, jak jiskřící čepel uzavírá svůj let - a uhasíná v hrudi Drugunda Thala, posledního sarka z královského domu Thalů.

Sark se vztyčil a držel jílec meče oběma rukama. Díval se na něj očima vypoulenýma jak ryba na suchu. Pak vychrlil krev na svůj vous. S nečekanou silou vytrhl meč z prsou, zapotácel se a vypadl tváří dolů z královské lóže. Dopadl na písek arény s tupým žuchnutím, přesně k nohám Thongora. Ten se sklonil, sebral svůj meč a otřel ho o šat mrtvého sarka.

Vysoká postava Yelima Pelorvise stála osaměle v lóži. Pak se druid pomalu sklonil a s úsměvem zvedl diadém Tsargolu, který se při pádu Drugundy Thala skutálel na podlahu. Vložil si diadém na hlavu.

Teprve nyní dav vybuchl. Stráže skákaly před řady sedadel s tasenými meči. Šlechtici proudili sem a tam s hysterickými výkřiky. Rudě odění knězi mumlali smuteční žalmy a ze sklepem pod arénou vybíhaly další stráže.

Thongor se zazubil na Karma Karvuse.

"To byl jen předkrm, příteli! Teď jsme předhozeni mužům, ne obludě!"

Karm Karvus se zachechtal a zvedl meč.

"Tak jim ukážeme boj, barbare!"

A vtom se obloha zatměla.

Přes krví postříkaný bílý písek se hnál rychlý stín. Zářící kovový ovál tiše prořízl vzduch a ze zakřiveného kýlu viselo houpající se lano - Nemedis!

Thongor zabručel. Tak čaroděj ho přece jen neopustil! Prostoupila ho naděje a chtělo se mu smát nebo zpívat. Ale ani na jedno teď nebyl čas. Karm Karvus strnule stál a civěl na čarodějné letící plavidlo. Thongor jej zvedl a přehodil přes široké rameno. Pak uchopil lano.

Nemedis se otočil a strmě stoupal. Nesl oba pryč z arény - nad Tsargol - a dál a ztrácel se na polední obloze starověké Lemurie z dohledu.

11. Krypta ohně

*"Od úsvitu k úsvitu držíme se plánu,
do zlomení mečů, do zrudnutí oceánu.
Šípy a oštěpy lámeme Draků pýchu,
až přiliv zčervená ve vzácném tichu!"*

(Diombarova píseň o poslední bitvě)

Viseli na laně, zatímco se plavidlo zvedalo do výše. Několik šípů profičelo kolem, když míjeli poslední řadu sedadel arény, ale pak už byli mimo dosah nad ulicemi Tsargolu. Viděli, že zpráva o sarkově smrti se již roznesla. Obyvatelé města bojovali s druidy a ve strouhách ulic proudila červená krev. "Co to je - ta věc?" ptal se Karra Karvus.

Thongor překřikoval hukot větru a vysvětloval. "Létající člun. Řídí ho přítel, mocný kouzelník z Chuše. Ničeho se neboj."

Jak pod nimi ubíhaly červené zdi Tsargolu, vyšplhali se oba postupně po kymácejícím se laně. Přehoupli se přes nízký bok a Karm Karvus zamračeně hleděl na lesy a pole, ubíhající pod nimi.

"Tvůj kouzelník je nepochybně mocný, když létá jak pták a bez křídel." Čaroděj byl v kajutě Nemedisu. Přešli po chvějící se palubě k němu.

"Poděkuj Pnotovi za svou záchranu, Thongore," řekl Sharajsha, když vstoupili do kajuty.

"A kdo je tvůj společník?"

"Karm Karvus, šlechtic z Tsargolu, odsouzený se mnou do arény. Nemohl jsem ho tam nechat."

Čaroděj přikývl a pozdravil Karma.

"Ošetřím ti teď rány," řekl a nastavil řízení na severozápad. Vytáhl léčivé masti a přiložil obklady na rány, které zemadar způsobil Thongorovi třením o zeď arény. "Nevěděl jsem, co mám dělat, když se kotva uvolnila od věže. Dříve než jsem stačil obrátit člun a pokusil se tě vyzvednout rozezněly se gongy a zámecké zahrady byly plné stráží a knězi s hořícími pochodněmi. Myslel sis, že jsem tě opustil?"

"Nevěděl jsem, co si mám myslet," připustil Thongor. "Viděl jsem, že jsi přivázel Hvězdný kámen na lano. Tak jsem člun řídil z dohledu a čekal na příležitost zachránit tě. Pak jsem tě spatřil tady s Karmem v aréně bojovat proti zemadarovi. Spustil jsem se dolů, abych ti pomohl k útěku. Děkuji Pnotovi, bohu rozumu, že jste si zachránili život!"

"Děkuj raději Tiandře, bohyni štěstí," zabručel Thongor. "Máš něco k jídlu?"

Člun letěl celé odpoledne nad Ptartou a Thongor s Karmem jedli a odpočívali. Sharajsha vyprávěl Karmovi o jejich potřebě Hvězdného kamene a plánu přemoci Dračí krále. Princ z Karvusu se rozhodl připojit se k nim. Byl teď bezdomovcem a tulákem, stejně jako Thongor a nemá nic lepšího na práci, jak sám řekl, než jim pomoci. Už z vděčnosti za záchranu.

"Večer bychom měli být nad Patangou, městem ohně," oznámil jim Sharajsha. "Už jsem odsekl potřebný kus z Hvězdného kamene a musím z něj teď vykovat čepel meče ve Věčném ohni." "A kde je ten oheň?" ptal se Valkartan.

"V kryptě pod Velkým oltářem Yamathy, pána ohně. Mám plán, jak vniknout do města a s trochou štěstí nerušené a neobjevené ukováme meč. Ale musíme vyčkat do tmy."

Večer byli vysoko nad Patangou. Mezi ústím řek Ysar a Saan se zvedaly nad zálivem červené střechy města. Když město zahalila tma, klesli v tichosti s plavidlem níže a vznášeli se nad špičkami věží Chrámu ohně jako duchové.

"Jeden z nás musí zůstat v Nemedisu," řekl Sharajsha. "Musíš to být ty, Karmě."

"Nemám ve zvyku skrývat se v bezpečí vzadu, když moji přátelé čelí nebezpečí," protestoval Tsargolan.

"Ale já musím ukovat meč a Thongor by mě měl hlídat. To není žádné schovávání vzadu. Musíš udržovat člun připravený k letu." "Tak dobrá."

Sharajsha si přehodil černý plášť a přetáhl přes hlavu kapuci. "Až budeme na střeše, zvedni Nemedis alespoň o tisíc stop a zůstaň tam. Dáme ti znamení tímto zrcátkem, až budeme hotovi," ukázal Sharajsha Karmovi malý blýskavý kotouč. Karm přikývl, že porozuměl.

"Pospěšme si," popoháněl Thongor. "Je to riskantní takhle viset. Jsme příliš nízko a někdo by mohl vzhlednout z ulice a spatřit nás."

Karm Karvus se chopil řízení a člun sestoupil, až se otřel kýlem o střechu chrámu. Dvě postavy, zahalené v pláštích, se rychle přehouply přes bok člunu a zmizely ve stínu. Karm Karvus nařídil člun na stoupání a zmizel vzhůru do mraků.

"Tady. Měly by tu být dveře," ukázal Sharajsha, plížící se kolem zdi. A opravdu, našel tajný mechanismus a dveře se otevřely a odhalily temný prostor. "Dolů po těch točitých schodech. A buď opatrný a dívej se, kam šlapeš nemůžeme to riskovat se světlem."

Šli dolů schodištěm v úplné tmě tak tiše, jak jen mohli.

"Jakto, že víš, kudy máme jít?" ptal se Thongor.

"Kdysi dávno byl tento chrám palácem Zaffarů, čarodějů starých časů. Našel jsem ve starodávných svitcích plány tajných chodeb a skrytých schodišť, které v zámku vybudovali. Tady to schodiště vede přímo do krypty pod chrámem, kde hoří Věčný oheň."

"Co je to za oheň?"

"To nikdo neví. Žlutí druidové Yamathy mu říkají "Věčně hořící oheň". Je to proud nějakého neznámého výparu, tryskajícího ze skrytého jádra Lemurie...nebo možná dokonce ze středu samé země. Hoří tam odedávna a ještě nikdy nevynáší. Kult Yamathy ho považuje za věštecký a čte z jeho kouzelného světla budoucnost. Domnívám se, že je to jeden z divů přírody."

Ted' už byli uprostřed chrámu. Stěny z masivních kamenných kvádrů byly duté a schodiště vedlo mezi nimi dolů do tajné krypty. Za chvíli byli dole a Sharajsha hledal další ukrytý mechanismus. Thongor vytáhl vatkartský meč pro případ nebezpečí.

Ozvalo se cvaknutí a dveře se otevřely. Vstoupili do chodby z vyhlazeného kamene, osvětlené planoucími pochodněmi z olejem napuštěného dřeva, upevněnými na stěnách v železných držácích.

"Tímto směrem!" zašeptal Sharajsha.

Kradli se chodbou těsně podél stěn a využívali co nejvíc ochrany jejího stínu. Nestřetli žádné strážce. Konečně se dostali k velkým bronzovým dveřím, pokrytým vyřezávanými symboly plamenů Yamathy.

"Žádné strážce?" divil se Thongor.

Sharajsha pokrčil rameny. Dveře měly odsunutou závoru, tak do nich jen strčil. Když se otevřely, hleděli do velké jeskyně s hrubě opracovanými stěnami. Osvětlovalo ji kouzelné zelené světlo tančících plamenů, vrhající všude kolem kmitavé stíny.

"Zůstaň tady a hlídej u dveří. Já půjdu dolů a vykonám, co je třeba." Thongor pokývl a zaujal své místo, zatímco čaroděj sestupoval po kamenných schodech do svatyně ohně. Thongor nechal dveře pootevřené, aby viděl ven a zahlédl jakéhokoliv příchozího. Nepřítomnost strážců jej znepokojovala a uváděla do rozpaků. Dobře si pamatoval podobnou situaci v Šarlatové věži se slorgy. Logicky předpokládal, že jeskyně může být chráněna podobně. Pak se ale uklidnil. Cokoli má přijít jeho udatný meč a čarodějova magie to jistě zadrží.

Sharajsha se zatím dostal k okraji jámy. Vytáhl ze záhybů pláště kus Hvězdného kamene, kladivo, zdobené runami a zvláštními znaky magického písma, a kleště s dlouhou rukojetí. Uchopil kus neznámého kovu z hvězd a držel ho v zeleném tančícím kuželu věčného ohně Yamathy. Něco propůjčovalo tomuto tajemnému plamenu velikost a silnější teplotu, než má obyčejný oheň, takže hvězdný kov byl brzy rozžhavený do ruda a po další chvíli do žlutooranžova. Kov syčel a praskal.

Thongor náhle zpozorněl. Nějaký hluk! Vyhlédl přivřenými dveřmi, ale nic neviděl. Uslyšel však jemné škrábání na podlaze chodby.

Ztišeným hlasem to oznámil Sharajshovi, který už měl kámen rozžhavený do bělá.

"Zadrž je!" zvolal čaroděj. Vytáhl zářící kov, přidržel ho nad železnou obrubou jámy a začal zpracovávat kladivem. Jeho rty nehlasně tvořily magická slova.

Chodbou se blížil tlustý, ve žlutém oděvu oblečený druid, doprovázený tuctem strážců v přilbách s chocholy. Půjdou těmito bronzovými dveřmi nebo je tu ještě jiný přístup? Jeho pochyby však byly brzy odpovězeny - mířili ke dveřím, za nimiž stál.

Jeden ze strážců předešel druida, aby mu otevřel dveře. Jakmile tak učinil a vstoupil do jeskyně, Thongor jej srazil silným úderem dolů. Tělo se skutálelo po kamenných schodech.

Strážce se rozkřičely a jejich meče jim zablýskaly v nikách. Thongor rozrazil dveře doširoka a stál uprostřed veřejí s výsměšným úsměvem a s mečem rudým od krve. Dva strážci na něho skočili.

Ocel řinčela o ocel a naplňovala prostor ozvěnou. Strážce byly dost dobří bojovníci, ale Thongor byl lepší. Jednoho odzbrojil pouhým pohybem zápěstí a zasadil mu hřbetem ruky tvrdý úder přímo doprostřed břicha. Muž s křikem upadl a jeho tělo zadrželo dalšího. Ten uskočil, aby se vyhnul padajícímu tělu a nebyl také stržen k zemi. Thongor vyrazil a zabodl hrot meče do jeho hrudi.

Šířka dveří umožňovala projít pouze dvěma mužům najednou. Teď, když první dvojice padla, nastoupili další dva. Na chvíli byl Thongor zahrán do úzkých. Za sebou slyšel rytmické bušení kladiva, tvarující úlomek kovu do čepele. Pustil se znovu do boje.

Dva zamračení strážci jej vyzvali k boji. Ocel se blýskala a řinčela v červených záblescích pochodní. Jeden ze strážců padl s rozštípnutou lebkou. Druhého bodl Thongor do prsou, ale pevný žlutý kabátec z kůže ránu zachytil a jak se Thongor pokoušel vytáhnout meč, popadli ho další dva. Jeden mu chytil ruce a druhý namířil na Thongorovo srdce dýku. Thongor praštil hlavou prvního do tváře a dostal se ze sevření. Jeho pěsti vylétly jak palice, drtily maso a lámaly kosti. Pak se však zbylým strážím podařilo přitisknout ho ke zdi a pevně mu držet nohy i ruce. Tlustý druid přistoupil k Valkartovi. Dokud byl volný, neodvážil se kněz přiblížit na dosah Thongorových paží.

"Ty kacíři! Znesvětiteli!" syčel a cenil zažloutlé zuby. "Jak ses mohl opovážit zneuctít Svatou kryptu lidskou krví!"

Thongor se zasmál a plivl přesně do druidova obličej. Kněz zrudl vzteky. Popadl meč a svištivým obloukem zamířil na Valkartovu hrud'-

Jeho pažemi trhlo - zastavily se v půlce cesty. Meč zařinčel na podlaze. Druidova zuřící tvář zbledla hrůzou. Oči se mu stočily a hleděly na něco za Thongorem.

I strážci se jeden po druhém otáčeli tím směrem a hleděli na něco, co Thongor vidět nemohl. Jejich tváře bledly nefalšovaným strachem. Ustrašeně se roztřásli a dali se na útěk chodbou.

Nyní volný, zvedl Thongor meč a otočil se čelem k - zelení duchové!

Byli tři, průhlední jak sklo, nejasní jak mlha, čarovně a nechutně zelení. Jejich tápající ruce byly zakončeny ptačími pařáty. Rozšklebené, mokvající čelisti s tesáky hrozivě vystupovaly z lebek. V černých očních důlcích blýskaly jiskry ďábelského zeleného ohně.

Thongorovi naskočila husí kůže. Vzbudila se v něm pověřčivost barbarů, jejich víra v noční stíny. Ustupoval a nepřestával sledovat pohyb strašných příšer. Jedna z nich, s hlavou zahalenou splihlými vlasy, vyrůstajícími z hnusně se houpajícího zbytku skalpu na jinak holé lebce, vyrazila poklusem loveckého psa. Druhá se plížila vpřed s hadí úlisností. A třetí, s odseknutou hlavou pod paží, zmrzačeně kulhala. Na jejich strašných zelených tělech visely cáry pohřebních rubášů.

Druid s třesoucí se tváří barvy tvarohu udělal tlustou rukou znamení Yamathy. Ale ani koktavá zařikávací formulka nedokázala zelené příšery zastavit

Kněz se vykašlal na důstojnost, otočil čelem vzad a pádil za strážemi. Thongor zůstal proti příšerám sám.

Políbil rudou čepel svého meče a rychle zamumlal modlitbu k otci Gormovi. Pak vyrazil. Rudá ocel prosvištěla skrze těla duchů, která se lámala a drolila do obláček mlhy. Pomalu uvolňoval stisk čelistí, když viděl, že duchové se rozplývají a mizí.

Ve dveřích stál usmívající se čaroděj. Thongor prudce vydechl. "Tak to jsi byl ty!"

"Myslel jsem, že potřebuješ trochu pomoci," odpověděl čaroděj. Thongor si otřel pot z tváře.

"To ano. Ale musel jsi odehnat ty panáky takovým způsobem?" "Duchové nebyli skuteční - byla to pouhá představivost člověka. Pojď, ten pupkatý kněz určitě vyvolá poplach. Musíme rychle pryč." "A meč?"

Sbarajsha vytáhl ruku z pláště. Ukoval z Hvězdného kamene dlouhý hrubý meč. Podél jeho roztřepených, nerovných okrajů zářily modré jiskřičky. Z tvrdé oceli vyzařovala taková síla, až se vzduch kolem tetelil.

"Musí teď být zakalen čistým světlem blesku a to můžeme udělat jen na Sharimbě, Hromové hoře, vzdálené tisíc mil odtud. Takže pojďme!"

Vraceli se chodbou, Thongor v čele. Běžel jak šelma džunglí, všechny smysly nastraženy na možná nebezpečí. Každou chvíli může propuknout poplach! Ale nebylo slyšet žádný zvuk, žádné volání, žádný dusot nohou.

Tak dorazili až k tajným dveřím. Ale než stačil Sbarajsha stisknout skrytý mechanismus, udeřila pomsta Yamathy. Čaroděj těžce oddechoval sevřeným hrdlem, přilepený na studený kámen zdi.

Thongor zavrával. Napínal síly, aby se udržel na nohách. Jednou rukou se přidržoval stěny a druhou bojoval proti tajemnému záření, které se jej snažilo zničit. Působilo náhlým a neodolatelným vlivem, který Thongora uspával a činil jej zcela bezmocným.

Sbarajsha se mu snažil pomoci. "Výpary...droga... ne-dý-chej...!" a sám upadl do bezvědomí.

Thongor se snažil udržet v bdělém stavu. S obrovským úsilím se bránil temnému přílivu, snažícímu se jej pohltnout. Napínal každíčkou částičku svého těla. Plovoucímá očima hledal ten skrytý mechanismus, zmrtvělou rukou marně hmatal do prázdna. Plíce jej bolely a mocné srdce těžce bušilo. V poslední chvíli, kdy už by se musel nadechnout, konečně se prsty dotkly skrytého zámku. Dveře se rozevřely a udeřily ho křídlem -

Prudce padl na podlahu a vyrazil si zbytek vzduchu z hrudi. Narkotické výpary mu zaplnily plíce a Thongor ztratil vědomí. Tady, u Svaté krypty Yamathy, pod Chrámem ohně Patangy.

12. Na oltáři Yamathy

*"Na oltářích tvých prosí panny nahé,
když objímají plameny je žhavé.
Jak víno pij životy mladé, ohně Pane,
tělo i duše jejich pak tebou se stane!"*

(Rituál Yamathy)

Suníia znala strach, ale dosud nepoznala zoufalství. Byly to dny - nebo týdny - co ji odvěkli do tohoto vězení v poutech? Nevěděla. Když Žlutý druid, Vaspas Ptol, poprvé naléhal a nabízel jí manželství, chladně a hrdě odmítla. To bylo hned po smrti jejího otce Orvata Chondy, sarka Patangy. O měsíc později podlézavý princ druidů Yamathy svou nabídku opakoval...a tehdy jeho skromnost už byla menší a vzrostla arogance, spolu se zvýšenou mocí nad městem.

Nakonec byl tak přesvědčen o pevnosti svého postavení, že přišel neohlášen do její ložnice, aby si ji vzal násilím. Mladá dáma se ubránila. Vytáhla nůž a pohrozila mu zabitím, když její studenou rukou jen dotkne. Vaspas Ptol s klením odtáhl. Ve vhodnou chvíli pak jeho vojáci Sumii chytli a přivedli do tajného vězení pod Chrámem ohně. A tady chřadla až dosud. Nejdříve si myslela, že se jí Vaspas Ptol zmocní, když je teď svázaná a bezmocná. Ale vůbec se k ní nepřiblížil. Ani strážé jí nijak neubližovaly a na její prosby odpovídalo jen ticho a lhostejnost.

Ted' už věděla, že Žlutý druid čeká na slavnost Konce roku, kdy jsou vykonávány živé oběti děsivému Pánu ohně. Sumia věděla, že touto obětí bude ona sama.

A slavnost má být již dnes v noci.

Pozvolna svítalo. Celou noc nezamhouřila oka a teď v prvních ranních hodinách, kdy konečně začala usínat, ji probraly tiché kroky a zvonění výstroje. Chodbou přicházely strážé.

Zámek klapl a železem pobité dveře se otevřely. Do cely byly vhozeni dva muži. Oba byli v bezvědomí a viseli bezvládně v rukou strážců. Sumia zmateně pozorovala strážé, jak připoutávají oba muže k protější stěně vězení. Žádný z mužů nebyl z Patangy. Vyšší a mladší muž byl oblečen v obyčejném koženém kabátci a měl výstroj příležitostného žoldnéře. Druhý byl starší, s bradou a v dlouhém rouchu mudrců.

"Kdo jsou ti muži?" ptala se princezna. Kapitán strážé se výmluvně usmál.

"Dva chlapíci, určení za oběť na oltář Ohně místo tebe, princezno!"

"Ale nejsou z Patangy...co udělali?"

Otar zavrčel. "Našli je v posvátné jeskyni Věčného ohně, kterou svou přítomností znesvětili. Když byli objeveni, mladý zabil v boji šest strážců a napadl druida. Vaspas Ptol je odsoudil k oběti. Je přesvědčen, že chtěli v kryptě ukrást dary a poklady, ale byli vyrušeni dříve, než mohli něco odnést"

Strážci zamkli Thongora a Sharajshu do okovů u zdi cely a odešli, nechávající Sumii tiše hledět a bdít u obou bezvládných mužů.

Thongor se probral z omámení první a rozhlédl se kolem. Hned si všiml štíhlé mladé dívky, sedící na dřevěné lavici a pozorující ho. Vypadala na osmnáct. Na záda jí spadaly v měkkých kadeřích černé lesklé vlasy. Pokožku měla mramorově bílou se smetanovým nádechem. I když se nemohla hýbat, Thongor si dokázal představit její postavu. Tělo a údy měla tak jemné, že vypadaly vytesány z mramoru. V drobné a oválné tváři jí pod úzkým obočím zářily oči jak dvě studánky světla. Tváře se jí jemně zardívaly nad plnými rudými rty.

"Kde to jsme?" zeptal se Thongor.

"Ve vězení Vaspase Ptola, arcidruida Yamathy, boha ohně," odpověděla dívka.

Thongor si prohlédl řetězy, kterými byl spoután. Jeho zápěstí byla upnuta v okovech ve stěně, o níž se opíral zády. Starý čaroděj, stále ještě v bezvědomí, byl přivázán stejným způsobem vedle něj. Dívka byla okována měděným opaskem kolem pasu a volným řetězem upevněna ke kruhu ve zdi.

Thongor se představil.

"Ajá jsem Sumia z Patangy," odpověděla dívka.

Thongor se na ni překvapeně podíval.

"Dcera Orvata Chonda, sarka Patangy? Proč je princezna Patangy přikována ke zdi vězení?"

"Protože jsem pohrdla manželstvím s Vaspasem Ptolem," odpověděla hrdě. "Požádal mě o ruku před sedmi měsíci, když sark, můj otec, zemřel. Odmítla jsem jej a ne jednou. Ale jeho moc v Patanze rostla, až se cítil dost silný a oprávněný řídit úřad sarka a vládnout městu sám."

Thongor chápavě přikývl. Chtivost po moci byla u druidů dobře známá. Kdyby byl stačil se Sharajshou opustit toto místo a dokončit úkol, třeba by byl mohl vyhladit toto zvrhlé duchovenstvo.

"Dnes večer začíná slavnost Konce roku," pokračovala Sumia. "Máme být obětováni Yamathovi. Tak přikázal Vaspas Ptol."

"Stane se, co se má stát," zabručel Thongor. "Tento starý muž, který se mne ujal, je mocný čaroděj. Nepochybně k tomu něco řekne - a pokud jde o mne, dokud budu mít volné ruce, budu držet meč. Ale pověz, lidé z Patangy budou jen stát a dívat se, jak jejich princezna umírá na oltáři Yamathy?"

"Ano. Proti síle druidů jsou bezmocní. Vaspas Ptol drží toto město plně v nikách. Lidé se bojí jeho kouzel a krutosti a on je ovládá tak mazaně, že je zastrašil a donutil uctívat falešného boha."

"To už tu nikdo není? Žádný příbuzný - milenec?"

Sumia se začervenala a hrdě zvedla hlavu. "Jsem poslední člen rodu Chondů. Milence nemám. Jsem tu v temném vězení za odmítnutí manželství. Nikdy bych si nevzala muže, ke kterému nic necítím."

Pak utichla a Thongor se již nepokoušel o další rozhovor, když mu odpověděla tak příkře. Uvelebil se co nejpohodlněji a usnul. Předchozím bojem

a nedostatkem odpočinku byl k smrti unaven a tak několik hodin spal tvrdým, hlubokým spánkem. Pohrdal hrozící smrtí, které už stál tolikrát tváří v tvář.

Když se probudil, byl už i Sharajsha při smyslech. Buď se starý muž více nadýchal omamných výparů, nebo jeho pokročilý věk jej činil zranitelnějším, takže mu probuzení trvalo déle než Thongorovi. Nyní rozprávěl s dívkou. Thongor se protáhl, zažíval a pozdravil svého přítele. "Použij něco ze své magie, mocný čaroději. Vytáhni nás z řetězů a dej mi meč do ruky."

Sharajsha vzdychl.

"Přivázali mé ruce odděleně," řekl. "Nemohu se dotknout svých prstenů a použít je. Musíme počkat, až mi strážé uvolní ruce." "Kdy to bude?" "Myslím, že v poledne, až nám přinesou něco k jídlu."

"Nebudou nás krmit," přerušila je Sumia. "Protože jsme určeni za oběť Yamathovi, musíme se postit, abychom byli čisti pro posvátný oheň." Thongor zaklel.

"To nestačí, že nás obětují tomu hnusnému bohu - to nás budou ještě trápit hladem?"

Dívka na něj pohlédla a zasmála se. "Nikdy jsem ještě neslyšela muže stěžovat si více na prázdné břicho než na blížící se smrt!" řekla.

Thongor bručel. "To, že jsem vězeň odsouzený k smrti, nemohu změnit. A odmítám se zabývat tím, co je nezměnitelné. Ale jsem hladový!"

"Přestaň myslet na břicho a přemýšlej o útěku odsud," radil mu Sharajsha. "Možná, že Karm Karvus se nás pokusí zachránit," řekl Thongor. "Jak by věděl, že nás chytí? Je ve stejné situaci jako jsme byl já, když tě chytli v Šarlatové věži Slidithů. A nepochybně se zachová stejně. Bude jednoduše čekat nad městem na znamení."

Den ubíhal velmi pomalu. Ale konečně po dlouhých hodinách přicházely stíny večera a čas slavnosti se blížil. Přišly strážé, aby je odvedly do chrámu. Thongor si naplánoval, že začne bojovat hned, jak mu odemknou řetězy, ať to bude jakkoli nerovný zápas. Ale neměl žádnou příležitost. Dříve než jej uvolnili od zdi, spoutali mu dohromady kotníky i zápěstí. Sharajshovi svázali ruce za záda, takže také nemohl s prsteny nic udělat.

Čaroděj odpověděl na tázavý Thongorův pohled malým trhnutím hlavy. Thongor zhluboka vzdychl.

"No jo, ale alespoň zemřeme společně jako přátelé," posměšně poznamenal severan.

"Jdeme!" zavelel otar. "Planoucí oltář Yamathy už na vás čeká, vážení hosté. A bůh je nedočkavý."

Vyšli z cely obklopeni meči. Vedli je nahoru nekonečným kamenným schodištěm a pak chodbou z vyleštěného žlutého kamene, až přišli do velkého sálu.

Byla to obrovská kruhová místnost. Kopule se zvedala do nesmírné výšky, sta stop a mezi vyřezávanými žebry se lesklá velká okna s barevnými skly. Na vzdálenějším konci sálu stál Yamatha - bronzová socha desetkrát větší než člověk. Na holé lebce vyrůstaly rohy a pod očima s malými plamínky se šklebila obrovská tlama s tesáky. Ruce, sepnuté v klíně, tvořily oltář. Ten byl také bronzový a měl dutinu, ve které zuřily plameny jak ve výhni. Nahé oběti budou připoutány na tento oltář a usmaženy zaživa. Thongor se šklebil, když jej strážce vedl chrámem k modle.

Míjeli řady druidů ve žlutých hábitech, mumlající modlitby ke svým obscénním bohům. Slavnostně oděni šlechtici tiše vyhlíželi za řadami druidů. Thongor viděl v mnoha tvářích lítost nad tím, že vedou jejich mladičkou královnu na smrt. Ale šlechtici byli beze zbraní a naopak každý kněz měl dlouhý, vyřezávaný meč. A podél stěn stáli seřazeni kopiníci.

Sumia šla hrdě se vztyčenou hlavou. Její drobné nožky postupovaly bez sebemenšího zaváhání k podstavci sochy. Tam je Žlutý arcidruid zastavil. Vaspas Ptol vypadal nádherně v drahokamy posázeném rouše ze žlutého sametu, ale ani nádhera jeho oděvu nedokázala skrýt supí hrabivost ve studených očích, skobě nosu a krutém stažení tenkých rtů.

"Máš poslední možnost, krásná Sumio," zaskuhral druid. "Buď přijmeš mé objetí a budeš vládnout Patanze po mém boku...nebo půjdeš do objetí ohně Yamathy, ze kterého není návratu. Vybírej dobře!" Sumia se lehounce usmála.

"Raději zemřu tisíci krutými úmrtími, než bych si vzala muže, kterého nemiluji," odpověděla. "A k tobě, Vaspasi Ptole, žádnou lásku necítím. Jen pohrdání - odpor - nenávisť. Ty nejsi muž, Ty jsi jen studený oheň, co pálí a zabíjí vše živé kolem sebe."

Druidovy oči potemněly. Pokynul kněžím a ti ji nesli dopředu. Thongor se Sharajshou byli vlečeni spolu s ní.

Socha Yamathy byla vytvořena tak, že seděla po způsobu krejčích na zkřížených nohách. Záhyby bronzového pláště současně tvořily schodiště, vedoucí k oltáři na ruku sochy. Po těchto schodech nyní vedli tři vězně. Nahoře se museli otočit tváří k zaplněnému sálu a pouta jim připevnili k těžké železné tyči. Stáli před očima oslavujících a oltář se žhavil.

Zaduněly bubny a zaduly trubky. Arcidruid vystoupil na plošinu vedle obrovských kolen modly a začal zpívat rituální píseň. Strážce nechaly vězně

uvázané a vešly dveřmi do nitra sochy, aby se postaraly o oheň a rozžhavily oltář do ruda.

Thongor byl zticha, ale jeho svaly na zádech a pažích mohutněly. Hladká železná tyč probíhala za jeho zády jedním okem řetězu na jeho zápěstích. Napjal všechny své síly a pokusil se tyč zlomit.

Na oheň byly postaveny mísy s kadidlem a šířil se z nich ostrý oblak růžového dýmu. Řady žlutě oděných druidů se houpaly a klaněly v barbarském tanci.

"Nemohu dosáhnout na své prsteny," ozval se tiše čaroděj. "Kdyby se mi podařilo dostat ruce k sobě a dotknout se jich, dostal bych nás z toho okamžitě."

"Jsme uvázaní příliš daleko od sebe, abych mohla sáhnout na tvé ruce a sundat ti prsten, který potřebuješ," šeptala Sumia.

Thongor povzbudivě zamručel. "Odvahu!" Býčí svaly na jeho širokých ramenech byly napjaté k prasknutí a zkroucené jak hadi, když se pokoušel strašným páčením paží rozlomit železnou tyč.

Sílu svých ramen získal dlouholetým cvičením...ve válkách namáhavým máváním meče a jeho zvedáním. Ted' potřeboval každou částičku své svalové hmoty vložit do síly! Vložil do marného souboje úplně všechno.....

Oltář za nimi se již pořádně rozžhavl. Thongor cítil žár na kůži nahých zad. Jeho svaly se napínaly a svíjely nadpřirozeným úsilím. Nad obočím mu vystávaly kapky potu a stékaly až na silné paže.

Ted' přicházeli po schodech tři knězi. Jejich úkolem bylo připravit oběti před upevněním na oltář. Když obklopili Sumii, aby ji svlékli - Sharajsha ostře vydechl.

"Thongore - podívej! Na plošině u arcidruida! Leží tam tvůj meč i meč Nemedis...Určitě mají v úmyslu hodit je do ohně spolu s námi!"

Pohled na důvěrně známý a milovaný valkartský meč nalil Thongorovi nové síly do žil. Jeho tvář naběhla napětím a zrudla.

Jeden z knězi odepjal Sumii pás a strhl s ní šaty. S odhalenými prsy, bělostnými jak perly, a lehce ochmýřeným klínem, stála Sumia a hleděla přímo před sebe obrovitě rozšířenýma očima v bledé tváři. Závan očekávání přeletěl přes obličej kněží. Druid si olízl tenké rty a natáhl ruce.

Ostrý zvuk prasklého kovu se rozlehl tak hlasitě, že byl slyšitelný až na druhém konci sálu. Napnutý a zeslabený článek řetězu byl překonán Thongorovou barbarskou silou a rozletěl se!

Thongor s volnými rukama se dostal jedním skokem ke knězi. Strhl jeho ruce ze Sumie, popadl kopající a svíjející se postavu druida jednou rukou pod krkem a druhou v rozkroku - a hodil jej na oltář. Okamžitě se ozvalo škvaření a praskání smaženého masa a nelidský řev naplnil halu hrůzou.

Thongor svrhl zbylé dva kněze z plošiny a mrštil jimi o kamennou dlažbu daleko dole. Pak uvolnil řetězy ze štíhlých Sumiínských zápěstí. Pomohl si železnou rukojetí dýky kněze jako pákou a obrátil se pak k Sharajshovi, aby osvobodil i jeho.

Propuklo peklo. Chrám se stal blázincem víncích a křičících lidí. Knězi i strážce se hnali k modle. Na plošině u kolen sochy stál Vaspas Ptol a řval dolů kletby Yamathy na rouhače, kteří umožnili boj vězňů za osvobození z objetí boha ohně.

Thongor vložil dýku Sumii do rukou a ukázal jí na Sharajshu, aby se pokusila jej uvolnit, zatímco sám zadrží blížící se příval. Skočil na vrchol schodiště, strčil do tváře nejbližšího druida a rozdrtil mu nos na rudou kaši. Druid padl naznak a srazil při tom další ze schodů.

Thongor popadl meč, který vypadl knězi. Udeřil a srazil dolů dva strážce. Jeho hrozivá apokalyptická válečná píseň se nesla divoce nad křikem a vřavou v chrámu. Zabil ještě čtyři ze strážců a pak se čepel meče zlomila na ocelové přilbě dalšího z nich. Odhodil mu rozlomený meč do tváře a odskočil od protivníků. Teď začaly lítat jeho pěstí. Tříštily hlavy a srážely těla z plošiny dolů. Smrtelně rozzuřen setřásal muže ze svých zad a vrhal je na žhnoucí oltář. Jednoho ze strážců popadl za kotníky a točil s ním dokola jak s velkým živým obuškem a drtil muže v dosahu. Zdvihl dalšího nad hlavu a mrštil jím tvrdě do hloučku kněží. Barbar byl ve svém živlu - v té správné dobré bitvě.

Ale Sumii se již podařilo vysvobodit Sharajshu a čaroděj se zapojil do boje. Z jeho volných rukou vytryskly blesky bílého ohně a zapálily žlutá roucha a pláště stráží. Sharajsha se dostal na schodiště právě ve chvíli, kdy Thongor začal ustupovat. Vrhla kouzelné blesky jeden za druhým dolů a čistil schodiště od stráží i kněží.

Thongor se mezitím dostal na okraj kolen sochy a vrhl se měkkým skokem do prázdna. Přistál jak kočka na plošině, kde vřiskal Vaspas Ptol, zelený strachem i vzteky. Thongor popadl z plošiny polohotový meč Nemedis i svůj vlastní. Než se stačil otočit a zabít kněze, žlutý druid si vykasal roucho a seskočil do vířícího davu. Thongor zarval smíchy.

A tu se s ohlušujícím rachotem rozletěla velká okna z barevného skla v kopuli chrámu a hustý déšť střepin, ostrých jak nože, se snesl na dav. Zářící stříbrný vejčitý tvar člunu Nemedis prolétl sálem a vnesl děsivou hrůzu do srdcí všech, knězi, stráží i šlechticů. Přistál na kolenech sochy, kde se Sharajsha s vlající šedou bradou a blesky, létajícími z jeho rukou, čínil na schodišti, zatímco Thongor zachraňoval kouzelný meč.

Chrám se rychle vyprazdňoval ve vyděšené tlačenci davu, který plně věřil, že to sám bůh sestoupil v nadpozemské zlobě. Sharajsha pomohl Sumii

nastoupit do člunu a pak se snesli o něco níže, aby se mohl i Thongor vyšplhat na palubu. Thongor naskočil do plavidla, vznešený v ostrém světle, nahý a šklebící se, s mečem potřísněným krví v ruce.

"Karmě Karvusi!" zařval. "Ještě nikdy jsem tě tak rád neviděl! Pozdrav princeznu Sumii, plnoprávnou sarkaju Patangy - a pro lásku boží, odvez nás z tohoto místa, než Sharajsha strhne i střechu svými kouzelnými blesky!"

Hodil kouzelný meč Sharajshovi a přilepil se k palubě, když Karm Karvus prudce zvedl člun vzhůru. Za několik sekund proklouzli rozbitým oknem a nad ulicemi, přeplněnými zpanikařelým davem, opouštěli Patangu.

"Severozápadně, Karmě Karvusi," poručil Sharajsha. "Musíme se dostat na Hromovou horu před svítáním, ještě než skončí starý a začne nový rok - přesně v den, kdy Dračí králové vyzvou Pány chaosu z jejich temných příbytků za vesmírem, aby zašlapali Lemurii zpět do plazmy, ze které vzešla."

Zářící plavidlo stoupalo strmě vzhůru a letělo přes střechy a věže Patangy. Mizelo na severní obloze a neslo naději světu.

13. Hromová hora

*"Tloukl do něho zlomeným mečem, v přílivu utopen zpola,
když velká kopí zhluboka pila v bok ponořena zdola.
Však dřív než padl Jaidův syn a síla jeho zvadla,
moc zlomeného Nemedis meče do mozku Draka vpadla."*

(Diombarova píseň o poslední bitvě)

Vyčerpaná Sumia klesla v kajutě na malou pryčnu, bledá a rozechvělá po přestálém nebezpečí a námaze. Sharajsha jí donesl pohár vína a odpočívali, zatímco člun plul noční oblohou a světla Patangy se pomalu ztrácela v dálce za nimi.

"Čaroději!" ozval se Thongor. "Také bych si dal pohár a Karm Karvus jistě také." Tsargolan nastavil řízení a připojil se k nim.

"Bál jsem se, že už vás neuvidím," vysvětloval pak s ulehčením Karm Karvus. "Když jste stále nevysílali znamení, abych vás vyzvedl, začal jsem se obávat o vaši bezpečnost. Jak plynuly hodiny, tak jsem pochopil, že vás chytily -nebo dokonce zabili. Potom jsem uviděl rozruch kolem velkého chrámu a nakonec i v té výšce jsem uslyšel zvuky boje. S předtuchou, že by za tím mohl být Thongor Valkart, jsem se spustil dolů a vnikl do chrámu."

"Naštěstí pro nás, Karmě Karvusi, jsi měl ten nápad," zašklebil se Valkartan a odložil prázdný pohár. "A teď přejme vše dobré našemu hostu, královské Sumii, pravé sarkaji města ohně. Její trůn uchvátil druid stejně jako Drugunda Thal."

Karm Karvus princeznu uvítal a obrátil se k Sharajshovi.

"Podařilo se ti ukovat meč dříve než vás chytily?" zeptal se. Čaroděj přikývl. "Jistě, proč bychom jinak směřovali k Sharimbě, Hromové hoře?" a hrdě vytáhl roztřepenou čepel. Princezna, která se mezitím z únavy vzpamatovala a vypadala teď ještě lépe, s tvářemi zrůžovělými a úsměvem, se podívala.

"Proč jste kradli ten meč?" ptala se. "To je to, proč jste byli odsouzeni na oltář ohně spolu se mnou?"

Sharajsha jí vysvětlil vše o úkladech Dračích králů a vylíčil všechny příhody. Thongor si přitom čistil a obvazoval svá zranění.

Pak si připravili improvizované jídlo ze zásob sušeného masa a sýru v člunu a Sharajsha se Sumie vyptával.

"Asi by nebylo pro tebe rozumné vracet se do Patangy, princezno. Kam chceš tedy jít? Máš nějaké přátele v jiném městě?"

"Ne," odvětila smutně. "Dovolte mi jít s vámi. Žlutí druidové by krutě potrestali ty, co by poskytlí útočiště dceři Chvátá Chonda."

"Ale bylo by pro tebe bezpečnější vrátit se do náruče Yamathy, boha ohně, než připojovat se k nám, princezno," řekl Thongor. "Vydáváme se do neznámého nebezpečí a nevíme, jaké hrůzy nám chystají poslední Dračí králové. Za dlouhé věky v odloučenosti a skryti v pevnosti, jen Gorm ví, jaké nástrahy připravili."

"Přesto bych raději zůstala s dobrými a čestnými přáteli," odpověděla pevně. Už se rozhodla. Žádné argumenty ji nedokázaly zvíkat v jejím rozhodnutí.

Všichni byli řádně unaveni a tak se rozhodli na chvíli si zdřímnout. Jedinou pryčnu nechali princezně a ostatní se natáhli na podlaze kajuty, zabalení do plášťů. Spali několik hodin a člun plul stále k severu. Pod jeho stříbrným kýlem se vinula v zákruzích řeka Saan mezi poli a lesy, pryč z Kathoolu, stále dál na sever k pohoří Mommur.

Thongor se probudil ve chvíli, kdy člun klouzal nad strmě se tyčícími vrcholy rozeklaných černých skal. Tento mohutný hřeben s útesy se vypínal přesně v srdci Lemurie. Táhl se od bažin v Pashtu na západě až k planinám Modrých nomádů na východě jako mohutná hradba, dlouhá přes dva tisíce mil.

Skrz ni se klikatě prodírala řeka Saan v zákrutách, až se nakonec vlévala do tmavých vod vnitřního moře Neol-Shendisu, kde také ležel ostrov Draků.

Asi hodinu po rozbřesku se tyčil před nimi mraky zahalený štít Sharimby. Byla to nejvyšší hora Lemurie, vypínající se nad svými druhy jako černý obr, stojící nad dřepícími trpaslíky. Thongor probudil své společníky. Rychle se probrali, ještě než stačil člun překonat posledních několik mil k Hromové hoře. Sharajsha přikázal Thongorovi, aby navedl člun k přistání co nejbližší vrcholu Hromové hory.

"Jenom já, ozbrojen magickými silami, mohu vystoupit až na vrchol hory," vysvětloval čaroděj. "Až přivolám blesk z nebe, síla ohně se vstřebá do kovu."

Před nimi se nejasně rýsovala černá skalní stěna. Vtom princezna vykřikla. "Podívejte se!" Thongor sledoval její nataženou ruku, ukazující na rozsedlinu ve skále a těsně u ní i plochou kamennou tabuli, vytvořenou kdysi dávno nepředstavitelným vřením zemské kůry. Přistáli na ní.

Sharajsha vystoupil a jeho dlouhé šedivé roucho i hříva bílých vlasů vlály ve řvoucím větru, prohánějším se horami. V jedné ruce svíral meč a v druhé nesl malý vak z rudé kůže phota, obsahující magické pomůcky. Jak tam tak stál s mečem v ruce na pozadí rozeklané černé skály pod mraky, ženoucími se oblohou, stal se náhle skutečným čarodějem. Jeho tajemná postava se vyčlenila z tohoto lidského společenství. "Čekejte mě tady, " přikazoval. "Z tohoto místa už musím vystoupit na vrchol sám. Rozhodně za mnou v žádném případě nechodte."

"Co se teď stane?" ptal se Karm Karvus.

"Jakmile se dostanu na nejvyšší bod hory a přivolám síly Hromového trůnu, obloha se zatemní. Mraky se semknou a zakryjí slunce. Pak z nich vyrazí blesk. Zaútočí na štít hory a zaplní oblohu plamenem. Ale meč vypije blesk stejně jako zelené rostliny země pijí sluneční světlo. Každým zásahem blesku bude sílit, až se vrchovatě naplní energií. Vytvořen z kamene - vykován v ohni - zvlhčen vzduchem - bude velet všem přírodním živlům."

"I vodě?" odvážil se zeptat Karm Karvus.

"Jako vodu bude pít zhluboka zlořečenou krev Dračích králů, " slavnostně odpověděl čaroděj. Otočil se a pomalu stoupal k vrcholu. Stáli vedle sebe a hleděli za jeho štíhlou nakloněnou postavou, která se zmenšovala, až nakonec zmizela mezi zubatými skalami horského štítu.

Thongor si odplivl. "Čáry! Dejte mi dobrý meč a silnou paži. To je veškeré kouzlo, které potřebuji k boji s nepřítelem!"

Sumia se zachvěla při pohledu na vrchol, zahalený v mracích.

"Co se stane, až se octneme tváří v tvář Dračím králům s kouzelným mečem?" divila se nahlas. Karm Karvus zabručel.

"To nevím, princezno. Možná, že meč vychrlí blesky, kterými ho teď Sharajsha naplní. Konec konců brzy to uvidíme. Už jsou to jen hodiny, kdy nastane čas a Dračí králové vyzvou své temné pány z neznámé říše, ležící kdesi za hvězdami - za celým vesmírem!"

Thongor mlčky pozoroval Karma, hovořícího s dívkou. Štíhlý, zdvořilý šlechtic a krásná princezna jsou si rovni - a on je jen hrubý barbar. Zamyšleně se díval na její útlé tělo...jemné kadeře černých vlasů, štíhlé paže, ladně se pohybující i ve vypůjčeném oděvu. Nikdy tolik krásy u ženy neviděl. V Lemurii by se taková nenašla už od dob slavné královny Zandaity Krásné. Otočil se ke dvojici zády a vyhlížel ze člunu. Díval se do fantastické propasti pod skálou a na větrem rvané mraky, mezi nimiž probleskovalo růžové světlo ranního slunce.

Ano! Taková krása nebyla nic pro něj, hrubého válečníka, zvyklého spíše na obchodování se smrtí na špičce tančícího meče než na výměnu zdvořilostních frází s urozenými dámami.

Sumia vykřikla!

Thongor se prudce obrátil a meč mu blýskl v ruce. Planoucíma zlatýma očima hledal po skalách nepřátele. Pronikavý výkřik princezny se odrazil kovovou ozvěnou a jeho zvuk zježil Thongorovi vlasy v týle - grak!

Z oblohy se snášel strašlivý ještěrojestráb, přesný dvojník toho, který na něj zaútočil v džungli Chuše. Svíjející se hadovité tělo bylo pokryto žlutohnědými šupinami. Chlupatá netopýří křídla vrhala obrovský stín a na konci dlouhého krku se natahovala děsivá hlava k dívce. Sumia utíkala. Vyskočila z člunu a štíhlé nohy se jen míhaly. Strašná hlava se sklonila - a hnusný zahnutý zobák hladově sekl. V krutých rudých očích žhnul nenasytný plamen pod inkoustově modrými, divoce štětinatými ostny.

Karm Karvus vytrhl s výkřikem tsargolský rapir a hnál se na pomoc princezně. Z hloubky Thongorova hrdla vyrazil válečný pokřik a Thongor vybuchl. Jediným pružným skokem se dostal vedle Karma a oba společně namířili meče do svíjejícího se těla pod tlukoucími křídly, zatímco dlouhý krk se stále natahoval po dívce. Ale ani ostrá ocel mečů nedokázala prorazit vrstvu zrohovatělé kůže a meče se bez účinku smekaly po jejím povrchu.

Sumia opět vykřikla. Uklouzla na uvolněných úlomcích kamene pod nohama - a sjela rovnou pod ostrý zobák.

Thongor se nad ní rozkročil. Uchopil meč do obou rukou a plnou silou jím mával. Sekl čepelí do cvakajícího zobáku a odmrští ho stranou. Grak zařval ohlušujícím rykem. Thongor opět řal a usekl chochol modrých štětín. Karm Karvus se také přihnal na pomoc.

"Vezmi princeznu do člunu!" zvolal Thongor.

"A nechat tě-!"

"Dělej co říkám, člověče - rychle!"

Thongor v boji s obludným létajícím plazem cítil, že Kaim vytahuje dívku zpod jeho nohou a odnáší ji do bezpečí Nemdisu. Sám nemohl udělat nic jiného než bojovat - bojovat, co mu síly stačí!

Grak byl obrovský - velký jak nafouklý vzdušný člun. Jeho hlava se zobákem byla skoro jako celý Thongor a ohromné svaly na křivých nohách by dokázaly rozdrásat jeho tělo na eticky, jen kdyby se k němu mohly dostat. Ale velký Valkartan tančil na plošině, uskakoval před seký syčící hlavy a bil do ní silnými údery meče. Neustal ani na chvíli. Řval na tu hnusnou potvoru, aby udržel její pozornost a nedovolil jí všimnout si princezny a Karma.

Velká blanitá křídla mlátila do vzduchu jak plachty lodě ve větru a vzniklý vzdušný vír zasazoval Thongorovi rány. Snažil se silnými údery meče oddělit opancéřovaný krk nebo aspoň umlčet jedno z těch rudých očí, přivádějících jej k bláznivé zuřivosti. Ale ocelově tvrdé šupiny odolávaly jeho útokům jako kus žulové skály. Thongor si byl vědom, že je to jen otázka času, kdy se mu pod nohou uvolní kus skály a on se zřtí...nebo ještě dříve padne do léčky hlavy a bude chycen žlutým zobákem. Bojoval neúnavně.

Vtom jej popadla jedna noha s pařáty a táhla k zemi. Zahnutý zobák uhodil jak zakřivená šavle do jeho koženého kabátce. Tažen hnusnou obludou, Thongor upadl a udeřil hlavou o balvan. Zahalila jej tma.

Sumia v kajutě člunu potlačila výkřik, když viděla pád Thongora. Bez dechu sledovala, jak se grak zvedá s údery křídel nad bezmocným mužem. Karm Karvus vedle ní zaklel.

"Zůstaň tady, princezno!"

Tsargolan seskočil z člunu, aby udělal co může - ať pro záchranu - nebo pomstu svého přítele.

Ale než se mohl k Thongorovi dostat, krutý chlupatý pařát sevřel barbara kolem pasu a obluda se vznesla do vzduchu i s mužem v bezvědomí, bezvládně visícím v tom mocném sevření.

Bezradný Karm Karvus stál dole a hleděl na zvedajícího se graka - věděl, že v každé chvíli může očekávat pád svého přítele dolů do propasti - nebo jeho sežrání zuřivou obludou.

Jak se grak zvedal, sklonil dlouhý krk a zdálo se, jako by to visící ochablé tělo očichával.

Sumia tiskla v bezpečí člunu ruce na bušící srdce. Bez dechu pozorovala, jak se smělý válečník, který ji zachránil před smrtí, sám dostal do osidel smrti.

A pak oba viděli, jak grak spokojen nad bezmocnou či mrtvou kořistí, prudce s bouřlivým zamáváním křídel stoupá a letí pryč nad propastí. Mizel s bezvládným Thongorem směrem na východ a ztratil se jim v mracích z dohledu.

Karm Karvus pomalu zasunul svůj rapír do pochvy. Sehnul se a sebral Thongorův meč, který příteli upadl. S mečem prošlým stovkami bitev se vrátil do činu.

"Nemůžeme pronásledovat graka člunem?" ptala se zoufale Sumia.

"K čemu by to bylo, princezno? Budeme s ním bojovat, kdybychom ho našli? A i když budeme bojovat, pustí Thongora bez zranění a celého a bude bojovat s námi?"

Sumia tiše sklopila hlavu a uznala moudrost Kannových slov. "Ne, nemůžeme dělat nic, princezno," smutoě řekl Tsargolan. "Až tu bude Sharajsha, možná bude moci přítele zachránit kouzlem - ale je pryč, tam nahoře, kam jej nesmíme následovat. Nepochybuji, že Thongor byl zabit -rozdrcený v grakových velkých pařátech. Budme stateční a smiřme se s jeho smrtí."

Karm Karvus zmlkl a pověsil velký valkartský meč nad pryčnu. Dokonce ani v aréně, čelící šklebící se tlamě smrti, nezažil horší chvíli než teď - donucen bezmocně stát a dívat se, jak je přítel odnášen v osamělé smrti na oblohu Leraurie.

Vysoko nad nimi obloha potemněla a zarachotily bubny hromu. Sharajsha připravoval meč! Ale ani jeden z dvojice ve člunu to neslyšel. Ponoření hluboko do svých myšlenek nevnímali okolí.

14. Dračí králové

"Do výše meč zvedá, když krev bratrů prýští.

Píseň světla zpívá - a hrom oblohu tříští.

Planou blesky, bubny hromů, déšť ohně teče.

Do pekla Draky sráží jediný úder meče!"

(Diombarova píseň o poslední bitvě)

Závan studeného vzduchu na nahém těle přivedl Thongora k vědomí. Otevřel oči a první, co spatřil, býk strmá rokle v černých skalách, ležící asi dva tisíce stop pod ním. Výhled mu zastírala hříva vlasů, vlající přes obličej. Na chvíli si pomyslel, zeje mrtev, a válečné panny nesou jeho duši do Sálu hrdinů tam za světem.

Ale pak si uvědomil, že stále žije. Z obočí mu kapala krev po úderu hlavou na kámen a pás ho nesnesitelně bolet v drtivém sevření obřího svěráku. Zvedl hlavu a spatřil to, co jej tak hrozně týralo - a na okamžik, ač Thongor z Valkartu, pocítil ledovou ruku strachu u srdce.

Obrovské pařáty graka jej objímaly a široká křídla ho odnášela pryč přes pohoří Mommur. Stačilo, aby grak rozevřel drápy a mohl se bezmocně řídit dolů dva tisíce stop a skončit život rozplácly na černých skaliscích tam dole. Nikdy se ve svém životě, tak bohatém na události, necítil tak osamělý, tak úplně bezmocný.

Utěšovalo jej pouze vědomí, že princezna byla zachráněna, a boj proti Dračím králům se uskuteční, i když on po boku Sharajshy proti Lordům chaosu stát nebude.

Nenapadalo jej nic, co by mohl učinit pro zmírnění své trýzně. Jednoduše se s tím musel smířit a ležet dál ve spárech graka. Než vyčerpávat síly v beznadějném boji, bude lepší počkat na zvrát událostí a nedělat nic, dokud se nenaskytne nějaká možnost úniku.

Jak dlouho už grak letí, Thongor nevěděl. Bylo obtížné zjistit postavení slunce v této visící poloze, ale zdálo se, že slunce je už blízko zenitu. Po dlouhé době grak konečně zpomalil svůj let a snášel se nad hřeben hor. Pak spirálovitě zakroužil v mlžném oparu a připravoval se k přistání.

Z šera se vynořila ostrá skalní jehla.. Grak kolem ní zakroužil, ještě jednou mávl křídly - a pustil Thongora z drápů.

Thongor bezmocně padal a země proti němu bláznivě vířila v děsivých vteřinách. S ohlušujícím nárazem přistál na tlustém loži čehosi, co pod jeho váhou zapraštělo. Chvíli

omámeně ležel, neschopen pohybu. Zdálo se však, že kosti má celé. Nad hlavou mu zavřel černý stín a zase z jeho dohledu zmizel.

Thongor ležel v měkké proláclině, vyplněné suchými větvemi a tuhými Ušty, šustícími při každém jeho pohybu. Posadil se - a všude kolem byla obloha

- z mlhy, trhané větrem, se vynořovaly štíty skal. Popolezl k okraji spletence z větví a vyhlédl. Pod ním padala skalní stěna strmě dolů kam až oko dohlédlo.

Otočil se, aby vyhlédl na druhé straně - a díval se přímo do očí, planoucích rudými plamínky. Tři malé obludy s hadím tělem, jen nepatrně menší než jeho vlastní, šest a půl stopy vysoké, hleděly na něj ze vzdálenosti několika stop. Jejich hnusná těla byla pokryta malými červenožlutými šupinami a u kořene hadovitého krku vyčnívaly zvláštní výstupky. Zobáky měly zahnuté a na čtyřech nohách hroznivé drápy.

Thongor bleskově zhodnotil situaci. Opuštěn grakem, dostal se do ještě horší noční mŕvy. Byl v grakově hnízdě! Ta spleť větví a Ústí bylo hnízdo graka

- matky. A ty šupinaté potvory, hledící na něho, jsou dětičky monstrózní matky, kterým má posloužit jako potrava!

Dosud na něj nezaútočily. Zřejmě nebyly zvyklé na živou potravu. Ale jedna z oblud se začala batolit přes hnízdo k němu. Zobák klapal a syčel jak pára, unikající z gejzíru. Thongor spustil ruku k boku - meč byl pryč, ležel kdesi na svahu Hromové hory od chvíle, kdy jej grak uchvátil do spárů. Rychle se rozhlédl kolem sebe po hnízdě, hledal nějakou zbraň. Těsně u nohou mu ležela dlouhá bílá kost, poznačená ranami zobáků a na jednom konci zlomená do ostrých štěpin. Uchopil ji a vyskočil proti obludnému děťátku.

To po něm seklo hladovým zobákem, ale Thongor mu odstrčil rukou hlavu na stranu a ostrou kost vrazil do hadovitého krku. Šupinatá kůže mláděte ještě nebyla dostatečně pevná, ale zase dost pevná na to, aby kost protrhla jen povrch krku netvora. Vytryskla hustá, ďábelsky smrdutá tekutina.

Mládě se vrhlo na Thongora drápy. Převrátilo jej svou váhou a chystalo se mu roztrhnout zobákem hrdlo. Thongor si chránil hlavu zkříženými pažemi a prudce zvedl a vykopl obě nohy. Vyhodil tak potvoru ven z hnízda. Mládě přeletělo přes okraj a s pronikavým křikem zmizelo kdesi dole.

Teď musel čelit zbývajícím dvěma. Svůj meč z kosti vrazil rovnou do otevřeného zobáku jednoho a rychle se sklonil před sekem zobáku druhého mláděte, kterému se tak podařilo jen vytrhnout mu pramen vlasů. Thongor sevřel pěsti a prudce je udeřil do hrudi. Mládě sklonilo hlavu a spustilo břicho až k drápům, kterými si začalo drásat hrud' až do oranžového masa. Pak zachřčelo a s prudkým škubáním ocasu padlo. Ostrá kost mu pronikla zezadu do kiku a pak do malého mozku, čímž je ochromila.

Thongor však neměl čas sledovat jeho umírání. Zbýlé mládě po něm natahovalo drápy a snažilo se jej dostat pod obrovskou váhu svého těla.

Pevně se postavil a vrazil ječícímu mláděti jednu ránu pěstí. Pak sevřel mohutnými rukama jeho pulsující krk těsně pod klapajícím zobákem. Pletence ramenních svalů se mu napínaly a svíjely jak obrovití hadi. Grak mohutně bojoval, škubal dlouhým krkem, ale ruce Thongora se pomalu a nelítostně svíraly a stahovaly jak železné obruče a drtily krk obludy. Ta hrabala předními nohama, drásala Thongorovi hrud' i boky, drápy jak břitva párala tělo v rudých linkách. Thongor zaťal zuby a překonal bolest

Grak postupně ochaboval. Jeho rudá očka plála a ze zobáku pomalu vytékala bublající hlenovitá krev. Posledními zbytky sil Thongor vytlačil život z netvora a odhodil roztřesené tělo za sebe.

Stál, lapal po dechu a snažil se uklidnit Nedbal krve, stékající mu po hrudi až na břicho. Prošel pak křížem krážem hnízdo a hledal východ. Ale na žádné straně neviděl nic než srázy černých skal, mokře se lesknoucí od padající mlhy.

Byl trosečníkem na vrcholu strmého hladkého kamene. Ledaže -

Na jedné straně hnízda byla stěna prolomena. Z jehlanu skály vyčnívalo uzounké skalisko...ale bylo třicet stop níže pod hnízdem. Thongor si prohlížel skálu mezi ním a výčnělkem. Byla hladká jak sklo. Pokoušet se ji slézt bylo holé šílenství - pokusit se seskočit - zcela nemožné, protože výčnělek nebyl širší než jednu stopu. Kdyby ho minul, zůstal by z něj rosol tam dole tisíc stop hluboko. Ale zůstat v hnízdě - to byla jistá smrt. Za hodinu, možná už za pár minut, by se mohla vrátit matka graků.

Vysoko na obloze nad pohořím Monimur letěl vzdušný člun. V jeho malé kajutě seděl Sharajsha, Karrn Karvus a princezna Sumia. Napjatě pozorovali krajinu, ubíhající pod nimi.

Asi před hodinou se čaroděj vrátil dolů z Hromové hory s velkým mečem. Teď ležela zbraň na Sharajshových kolenech a ledově modrá čepel se chvěla nespoutanou silou. Elektrické napětí bouřkových mraků bzučelo v tajemném kovu a na špici jiskřily plamínky. Meč byl připraven.

Sharajsha byl šokován a smutný, když uslyšel o Thongorově strašném osudu. Ale nebyl čas pokoušet se o pochybné hledání obřího barbara. Zbývaly již jen hodiny do chvíle Vzývání. Odpolední slunce se už sklánělo k západu a jaký smysl by mělo hledání mrtvého přítele? Jeho polámané tělo už leží kdesi na dně některé ze skalních propastí...nebo už jen jeho holé, obrané kosti! A oni musí spěchat na to zoufalé setkání, aby tam byli včas.

Daleko pod nimi míjely nekonečné míle. Díky čarodějově úpravě na původním modelu se poháněcí prameny lan nepřetržitě samočinně navíjely, takže se nemuseli zdržovat jejich napínáním. Točící se lopatky vrtulí pleskaly v této výšce do studeného řídkého vzduchu a hnaly Nemedis vpřed. Kuželovitá příď člunu proplouvala prázdnotou a neustále mířila na východ ke stále temnější obloze.

Velké pohoří již měli za sebou a sffibmý proužek řeky Saan, největší řeky Lemurie, se klikatě vinul mezi strmými roklemi černých skal. Před nimi na horizontu se lesklo jako tmavý železný štít rozlehlé vnitřní moře. Uzavřené mezi horami, lemované příkrými srázy z pevného hladkého kamene, moře Neol-Shendis, celé věky nespátřené lidským okem. Jaká tajemství - jaká nebezpečí - skrývají jeho břehy pod příkrovem mlhy?

Tři předchozí příhody jim ubraly času. Sumia seděla na pryčně a vyhlížela předním oknem. Před jejím zrakem běžely obrazy...představy, vystupující z paměti. Vzpomínala na otevřenou usměvavou tvář Thongora. Viděla znovu jeho bojovný škleb a slyšela bouřlivý válečný pokřik, když hnal důstojenstvo Patangy do úzkých tam na bronzových kolenech boha ohně. Opět viděla jeho mocný meč ve vířivých záblescích, zatínající se do zachmuřených tváří druidů, rudou tříšť krve, tryskající všude, kudy prošel. Vzpomínala na širokou hrud', mocné svalnaté paže a ramena, dlouhé rychlé nohy valkartského dobrodruha. Nemohla uvěřit, že tento živočišný muž s tak nevyčerpatelnou silou - je ztracen...

"Thongore..." šeptala jeho jméno a cítila podivné, neznámé chvění v celém těle.

Pod nimi již byly mokré šedivé břehy moře Neol-Shendisu. Vlny studené tmavé vody omývaly opuštěné pláže. Na prázdném pobřeží se neozval ani pták, ani na ně nikdy nevstoupila lidská noha. Ani malí tvorové mořských břehů se neobjevovali v bledé kalné pěně, kterou vlny nechávaly za sebou po návratu do moře, když sbíraly síly k novému útoku.

Západní obloha rudě ozařovala nerovnosti černých skalních útesů, zatímco se blížili k Dračím ostrovům. Byly čtyři. Holá, zmáčená skupina rozšklebených černých skalisek, nejasně se vypínající nad omývajícím je vlnami. Na srázu největšího z ostrovů byl přilepen fantastický hrad z černého kamene, tyčící se do husté mlhy jak obr dávných dob.

Vrtule ztichly a vzdušné plavidlo tiše klesalo jako duch oparem, vznášejícím se nad výběžky lesklých skal. Tři pasažéři vystoupili a zakotvili člun bezpečně u ostrého výstupku. Přešli po úzkém hřebenu na hlavní ostrov. Zahaleni mlhou, ztráceli se ve stínu skal a stěn černého hradu, skryti možným očím.

Sumia se tiskla k mokrým kamenům, ohlušena letící tříští vln a hladovými údery bouřlivého příboje. Karrn Karvus k ní natáhl ruku a pomohl jí.

"Musíme teď být zticha," varoval Sharajsha, jehož šedý oděv jej činil v husté mlze téměř neviditelným. Šli za nim podél černé zdi, která se nad nimi pochmurně zvedala do nesmírné výšky. Hrad byl postaven z obrovských kvádrů hrubě opracovaného černého kamene, každý blok vyšší než člověk. Toto dílo kyklopských kameníků působilo obzvlášť nepříjemně - tvary robů a zmateně uspořádaných zakřivení - to vše velmi zneklidňovalo. Několik yardů pod skaliskem, po němž postupovali kupředu, se tříštil příboj a zaléval je sprškou studených kapek vody, mrazících až do kosti.

Došli k velké bráně, otevírající se k věčným vlnám. Byla nestrážená, prázdná. Sharajsha vytáhl kouzelný meč a pokynul vpřed. Vešel do tohoto černého jícnu jako první, tasený planoucí meč v ruce.

A pak-šílenství!

Mlha náhle zavíhla - vyvřela - ztuhla. Proti nim se vynořily obludné černé tvary. Rapů* zazpíval, jak ho Karm Karvus rychle tasil z pochvy. Sharajsha zvedl modře světélkující meč - ale ve víření mlhy se objevila postava s očima, jiskřícíma mihotavým zeleným plamenem studeného ohně ve znetvořené hlavě. Lesklá černá ruka popadla Sharajshovo zápěstí s drtivou silou.

Meč vypadl z jeho necitlivé ruky zářícím obloukem a s modrým jiskřením odletěl kamsi dolů do zuřících vln. Zmizel v chaosu temné vody a bílé pěny.

Sharajsha, bezmocný v železném sevření, vyrazil vysoký, zoufalý výkřik. Zvedl volnou ruku a magické prsteny živě zazářily - ale zlověstná sua ho udeřila a čaroděj v bezvědomí klesl.

Karm Karvus se vrhl s taseným mečem přímo proti tajemné černé postavě, stále ještě zpola zahalené závojem vířící mlhy. Ze vztažené zvednuté paže černé postavy zasyčel bflý plamen energie jak šíp a zmocnil se Karvusova meče. Ten ztuhl strašlivým šokem z elektrického výboje a zhroutil se na mokrou kamenitou zem.

Obří černá ruka se sevřela kolem Sumiina jemného ramene. Měla sedm prstů, každý zakončený černým drápem a tuhé studené svalstvo bylo potaženo složitým vzorem malých lesklých šupin.

Z tmavého stínu, který srazil Sharajshu i Karma, se ozval studený syčivý hlas, hovořící se zlověstným úsměškem a zdůrazňující sykavky.

"Jaké bláznovství myslet si, že naše magické umění nás nebude varovat před jejich blížícím se plavidlem! Stráví své životy pod Velkým oltářem mezi Prsteny monolitů do chvíle, kdy budou odcházet hvězdy. Pak poslouží jako potrava k posílení moci Lordů chaosu, kteří budou potřebovat živou energii k překročení mezikosmických propastí. Až do určené hodiny je uvězníme - a odstraníme starému čaroději jeho odznaky moci. Už se těšíme na jejich bledé tváře v hodině Otevření vesmíru!"

Chladný syčící hlas se přerušil a temná, hřmotná postava odcházela pryč do mrazivé mlhy. Ale než mohly Sumiiny oči postřehnout více detailů toho hrozného tvora, její hrdá duše ji zklamala a ona klesla do milosrdného bezvědomí.

15. Páni chaosu

"Lordi chaosu oblohu již překrývají:

Synové člověka všichni zemřít mají.

Dračí runy a krev člověka:

Brána otevřena - na zavření čeká?

Však projde nicota portálu leskem

a zachrání je meč, živěný bleskem."

(Šarlatová Edda)

Jediná cesta byla přímo dolů! Thongor se otočil zpět do hnízda a pustil se do nepříjemné práce. Musí stáhnout kůži ze dvou oblud a z jejich šupinaté kůže zhotovit lano, po kterém se sešplhá na výstupek skály pod hnízdem.

Byla to odporná, špinavá, těžká práce. Bez meče či dýky se musel spolehnout jen na sílu svých rukou a ostré konce rozlomených kostí. Při své práci jich mnoho opotřeboval, ale grakovo hnízdo bylo plné kostí, nahromaděných za mnoho let Litoval, že přišel o svůj černý plášť, který mohl roztrhat na pruhy a ušetřit čas, který spotřeboval na stažení kůže graků. Ale nemělo smysl litovat něčeho, co bylo nenávratně ztraceno.

Stahoval kůži v dlouhých pásech a chvílemi přerušoval práci aby našel novou, neopotřebovanou kost s ostrým hrotem. Čerstvě kůže smrděly a brzy byl celý ulepený krví monster. Ale zaťal zuby a nedbaje smradu a znechucení, usilovně pracoval.

Když měl konečně kůže z mrtvol stažené, vázal jeden pruh na druhý a nakonec upevnil vzniklé lano jedním koncem kolem výstupku skály u hnízda. Vyzkoušel uchycení záchranného lana silným tahem, aby se ubezpečil, že lano udrží jeho váhu bez protržení. Přehoupl se přes okraj hnízda a začal slézat strmou skalní stěnu. Visel tisíc stop nad propastí. Rozhodně odháněl černé myšlenky na smrt

Lano ze surové kůže bylo mokré a kluzké. Poranění drápy graků ho bolela. Z propasti fičel studený vítr, který jím pohazoval ze strany na stranu, ale pomalu a s jistotou stěnu slézal, až se jeho boty dotkly výstupku. Rozhlédl se na obě strany. Výčnělek pokračoval napravo i nalevo a on netušil, na které straně najde snazší sestupovou cestu. Vybral si proto naslepo a palec po palci se posouval na levou stranu, stále zavěšen na laně.

Když se dostal tak daleko, že musel lano pustit, protože jeho délka nepostačovala k dalšímu postupu, výstupek skály se mírně rozšířil. Pustil tedy lano ze surové kůže a s přidržováním se rozepjatýma rukama strmé stěny, opatrně pokračoval dál. Po několika nebezpečných krocích se výčnělek ještě více rozšířil a začal se prudce svažovat dolů.

Thongor sestupoval stopu po stopě, yard po yardu. Tady mu velice posloužila zděděná krev barbara. Kdyby vyrůstal ve městě, mohl by ztratit odvahu, rovnováhu a třeba i spadnout. Ale Thongor pokračoval v sestupu s ocelovými nervy. Dětství, prožité na severu, mu dalo dobré ovládání a dar nekonečné trpělivosti balancovat na špičce palce.

I tak mu trvalo asi hodinu než se dostal dvě stě stop níže. Tady se pak již mohl pohybovat rychle a s jistotou a stát zpříma.

Mlha byla příliš hustá, aby dovolila proniknout paprskům slunce. Ale z jeho polohy, kterou zahlédl naposled, Thongor odhadoval, že nyní je pozdní odpoledne. To znamená, že byl grakem unášen více hodin. Byl zcela ztracen v neznámu. Před hodinou, když slézal skálu u hnízda, zahlédl černý, v oblacích zahalený štít Sharimby ve chvílce, kdy vítr rozehnal mraky. Bylo to úplně na horizontu, mnoho set mil odtud. Neúnavná křídla matky graků ho nepochybně zanesla velmi daleko od jeho přátel.

Sharimba byla na západ, kdežto Dračí ostrovy musí být nyní na východ. Otočil se proto k východu a pokračoval v cestě. Teď už je meč určitě hotov a jeho přátelé se vydali na setkání s Dračími králi, považující jej za mrtvého.

Celý zbytek odpoledne kráčet rychle náhonů planinou a ještě než zmizelo denní světlo, našel snadný sestup a pokračoval do údolí řeky Saan. Běžel teď dlouhými skoky neúnavně podél skal, lemujících tok řeky. Třikrát se vykoupal v prudké studené vodě a zhluboka napil, aby obnovil síly a odpočinul si na několik drahocenných minut před další cestou. Jediné co věděl bylo, že Saan se vlévá do vnitřního moře Neol-Shendisu a proto ji sledoval.

Právě se prodíral svahem s drolícím se kamením, když uši rvoucí syčení jej donutilo ztuhnout v přikrčené poloze. Z pěnící se vody se vynořila hladká ještěrovitá hlava s rozevřenou tlamou plnou ostrých tesáků. Rudé oči se ďábelsky dívaly přímo na Thongora. Thongorova ruka se mamě sevřela na boku, kde visela pouze prázdná pochva. Oh, co by dal za svůj meč! Ale tady nebyl ani klacek, kterým by se mohl bránit a kameny byly buď příliš velké, aby je mohl zvednout, nebo příliš malé, aby neznámé obludě v řece ublížily. Zvíře se zvedlo z vřící vody a po dlouhém hadovitém krku stékaly kapky vody. Přední pařáty skřípaly na mokré kamenité písčité břehu řeky, když vytahovalo z vody celé tělo. Thongor se dal na útěk.

Třeba obluda nebude moci dost rychle běžet - ale ne, měla přední nohy obrovské jak velikánský pes. Vůbec tento druh plaza, zeleně šupinatého a se žlutými štětinami, neznal...nějaký bezejmenný netvor horských řek...ale určitě hladový.

Zvíře jej pronásledovalo několik mil, ale jeho rozměry byly příliš velké pro tuto skalnatou písčinu, a tak se pohybovalo přece jen opatrněji a pomaleji než Thongor, který běžel o život. V poslední chvíli, kdy už jej téměř zvíře dohánělo, otevřela se před ním nečekaně černá díra jeskyně.

Slintající, ostrá jak šíp hlava obludy se syčením dorazila za ním a silné přední drápy sekly po jeho těle. Thongor se přitiskl zády ke hladké skále, vzpříčil se rozpaženýma rukama a vši silou vykopl nohy. Zasáhl říčního plaza přímo do hrudi... a protože velká váha činila netvora nejistým na drolícím se kamenitém povrchu, podařilo se mu zvíře převrátit. Obluda, syčící zlobou, spadla do řeky s pořádným šplouchnutím. Thongor se obrátil a vrhl

se do jeskyně. Ve vteřině se ztratil v hluboké tmě, ale klopýtal dál. Nevěděl, jaká jiná bestie, obývající jeskyni, ho může čekat, ale rozhodně nebude horší než ta věc z řeky.

Jeskyně prudce klesala dolů. Thongor ještě chvíli slyšel říčního netvora za sebou, jak klopýtá o stalagmity a řve vzteky a zklamáním, ale konečně nastalo ticho. Nepochybně teď čeká na jeho návrat - a tak jednoduše pokračoval do tmy.

Po nějaké hodině se podlaha začala zvedat a Thongor pomalu vystupoval. Musí už být noc, pochmurně si pomyslel. Noc osudu. Přitom každý krok jej možná vzdaluje od jeho společníků. Ale neměl na vybranou. Jen pokračovat dál.

Vyšel z jeskyně tak náhle, až se musel zmateně zachytit okraje otvoru. Pod ním vybuchovaly gejzíry temné vody v jemnou bílou mlhu proti rozeklaným černým skalám. Moře -!

Postoupil dál a rozhlédl se. A ještě větší překvapení! Neocitl se na břehu, ale na strmé černé skále přímo uprostřed moře! Všude kolem něj se rozprostíraly temné vody pod tmavou, zamračenou oblohou. Za sebou zahlédl nejasný obrys vystupujícího břehu, táhnoucího se do dálky a mizícího v temnotě.

Jeskyně procházela pod dnem moře a vystupovala na povrch na tomto ostrůvku. Thongor vystavil své vyčerpané tělo chladnému vlhkému vánku. Stál na vršku malé mohyly z kamene a rozhlížel se dál. Toto jsou nepochybně Dračí ostrovy. Po levé straně se zvedal z vody, vzdálen jen několik tuctů yardů, větší ostrov. Jeho černý obrys zakončoval fantastický hrad z hrubě tesaných, ebenově černých kvádrů. To přímo ruka bohů šťastně řídila jeho kroky!

Slezl až k vodě a chvíli čekal, než do ní vstoupí a poplave na druhý ostrov. Otřásl se, když ledová sprška pokropila jeho znavené tělo. A vtom se zachvěl znovu - díval se dolů do pěního se šílenství vybuchující vody! Meč!

Slabé světlo prozařovalo celou délku čepele. Meč ležel pod několika palci vody, zaklíněný v sevření skal. Jeho ruka se natáhla pro rukojeť. Ponořil se do vody a vyšel s mečem v ruce. Vyšplhal znovu na ostrůvek. Sedl si příkrčeně v otvoru jeskyně a prohlížel svůj nálezk. Světlo bylo sice velmi slabé, byla přece noc, ale přesto rozeznával tu podivnou, nerovnou čepel, chvějící se mocnou silou.

MečNemedis!

"Gorme!" dovolával se Thongor bohů. Podle tohoto nálezu mu bylo jasné, že jeho přátelé byli buď chyceni nebo zabiti - jedině násilím se mohl Sharajsha vzdát kouzelného meče, k jehož výrobě potřeboval tolik času a čelil tolika nebezpečím. Tvář mu posmutněla, oči pohasly. Jestliže byl Sharajsha zajat, co je s Karmem Karvusem? A co...Sumia!

Vzhlédl k ponurému černému hradu, jehož věže a cimbuří se nejasně rýsovaly v mlze na blížícím ostrově, na který se lze dostat přeplaváním vířící vody.

Za zdmi temné pevnosti jsou jeho přátelé buď bezmocně uvězněni nebo jako mrtvá těla. V jeho zvláštních zlatých očích vzplál studený plamen a zuby se zableskly v úšklebku bez sebemenšího náznaku humoru. Vsunul meč do prázdné pochvy a ponořil se do černé ledové vody.

I kdyby již bylo pozdě na jejich záchranu, alespoň je pomstí. Meč se dostane na určené místo před osudovou hodinou, ať se mu postaví do cesty muž, netvor, či dokonce temní Lordové chaosu!

Sharajsha, Karm Karvus a princezna leželi už několik hodin v mrazivé a vlhké temnotě holé kamenné cely. Promluvili jen pár slov, nebylo co říci. Sharajshovi sebrali jeho nářadí i prsteny a nikdo z nich neměl žádnou zbraň, kromě malého nožíku, který měla Sumia ukrytý pod šaty. Pomalu ubíhající hodiny mýjely, až se hvězdy nemilosrdně začaly seskupovat do dlouho očekávaného postavení. Sumiiny myšlenky se neustále vracely k Thongorovi, o kterém si myslela, že je mrtev. Nemohla určit podivný pocit, který jí stoupal do prsou při každé myšlence na hrdinného valkarského válečníka. Karm Karvus a čaroděj spolu chvílemi hovořili. "Co s námi udělají?"

"Přesně to, co jsi mi vyprávěl, že ti řekl vůdce Dračích králů. Položí nás na černý oltář jejich tří krutých bohů a pak zemřeme...naše životní síla nakrmí a posílí Lordy chaosu."

"To je krutá smrt pro takový rozmar satanů," vztekal se Karm Karvus. "Ha, kdybych tak měl meč! Nebo kdyby tu byl Thongor. Spolu bychom bojovali bok po boku a ukázali bychom Dračím králům, jak umírají muži, když čelí vzpřímeně smrti a ne přivázaní ke kamennému stolu!"

"Ano," souhlasil střízlivě Sharajsha. "Kdyby mi nechali jediný prsten -jediný talisman! Ale Sssaaa, Lord Dračích králů mě úplně ze všeho oholil!" "Sssaaa? To byl ten, co tě napadl a donutil upustit meč?"

"Sssaaa je Lord, neboli arcikněz Dračích králů. On je sem přivedl, když synové Nemedis zbořili jejich Černou pevnost před tisícem let.."

Hvězdy pomalu dosáhly svého předepsaného seskupení. Nastal čas. Tři přátelé se důstojně a klidně rozloučili. Velké dveře se otevřely a Sumia vydechla. Poprvé spatřila Dračí krále zblízka a jasně. Stáli, vysocí, vzpřímeni na velkých, křivých psích nohách. Z mohutných ramen trčely krátké paže, mocné, ukončené silnými drápy. Krk byl mnohem delší než u člověka a na hlavě vystupoval bezvýrazný tupý čenich. Ve štěrbinách očí plály zelené ohýnky pod čelem, které, ač vyboulené a znetvořené, naznačovalo lidskou bytost, nebo možná i více než to, inteligenci Dračí králové měli tělo šupinaté a ve světle bukajících pochodní vypadalo jako příšerné brnění. Pak ještě měli dlouhý svalnatý ocas.

Jakási mrazivá zář zákeřného, inteligentního záblesku, objevujícího se v jejich očích, je činila strašnějšími a hrozivějšími než jejich těla, připomínající šelmy. Dravá zvěř zabíjí instinktivně, z přirozené potřeby nasycení...ale tito netvoři byli krutí jak člověk.

Také bylo děsivé vidět zvířata oblečená v lidských šatech. Lesknoucí se černá šupinatá těla byla opásána silnými opasky s výstrojí lidí. Váčky, zdobenými ornamenty a vykládanými zbraněmi zvláštních, neznámých tvarů. Sumiina hrdá duše se zachvěla strachem, ale držela hlavu zpřímá a nedovolila, aby ty kreatury vyčetly z jejího výrazu strach. Krev stovek královských předků proučila v jejím křehkém, drobném těle a dobrý rod a vychovám se nikdy neprojeví lépe než v takové temné hodině, poslední chvíli rodu Chondů.

"Hodina se blíží, pojďme, človičci!" zavelel chladný, syčící hlas Sssaaa. Karm Karvus pohlédl na Sharajshu a viděl jen jeho unavené pokývnutí. A tak nekladl odpor. Tyto mocné paže a ramena oblud obsahovaly sílu, před kterou by se musel sklonit i Thongor.

Vyšli z cely do rozlehlého sálu. Světlo, které předtím probleskovalo do cely, nebylo z pochodní, ale ze zvláštních koulí z tlustého skla, visících na silných řetězech z kupolovitého stropu. Vyzařovaly ostré a stále červené světlo. Neměli ale čas prohlédnout si tuto kouzelnou vymoženost vědy Draků, protože byli vedeni dál krutými násilníky. Prošli sálem do kruhové rotundy, ve které bezpochyby často zasedala rada Lordů. Tady také hořelo podivné klidné světlo a uprostřed stál kulatý stůl z neznámého, zelenošedého kovu. Kolem něj byly rozestavěny židle divných tvarů. Stěny z černého kamene byly ověšeny koberci, utkanými z kovových nití a zobrazujícími scény cizí pro lidské oči. Podivné zahrady dužnatých květín a kouzelných vějířovitých stromů, pod kterými se bavili Dračí králové z dávných dob v nádherných oděvech, příliš složitých, než aby je dobře poznali za tu chvíli, co procházeli kolem. Bylo to vzrušující nahlédnutí do světa před mnoha věky, kdy Dračí králové byli pány země, v časech před příchodem člověka.

Z této místnosti se dostali na obrovský kruhový dvůr pod hvězdami. Obklopovaly je stěny černé pevnosti. Ve středu dvora se tyčily mohutné

prstencovité kruhy žerných sloupů. Celkem devět monolitických sloupů bylo ve vnitřním kruhu a dalších dvacet sedm je obklopovalo ve vnějším prstenci. Sloupy byly vysoké devatenáct stop, pečlivě vytesány ze stejného kamene jako pevnost - mohutné, vztyčené menhiry. Rýsovaly se v husté mlze jako nohy hubených černých obrů, jejichž těla jsou skryta za mraky. Teď se rozevřela trhlina v těžkém závoji vířící mlhy a probleskla slabá záře hvězd zlověstným znamením. Obrovské monolity byly ozdobeny dračími runami - zvláštními skákajícími arabeskami na holém podkladu. Ze tří přátel je uměl číst jen čaroděj a ten se zachvěl a sklopil oči.

Na dvoře stálo dvacet Dračích králů, držících v drápech světelné koule. Nad čelem měli posazeny zvláštní přílby z červeného kovu. Stáli seřazeni jako oddíl a když přivedli tři lidské bytosti, propukli v syčivé prozpěvování ve starobylém jazyce. Slavnost byla zahájena.

Přátelé byli vedeni do středu dvojitého kruhu sloupů k velké kulaté desce z ebenově černého kamene, tvořící jakýsi velký stůl. K zápěstí a kotníkům jim uvázali pouta z cizího červeného kovu a donutili je sklonit se.

"Odvahu!" povzbuzoval je Sharajsha.

Starodávne syčivé zpěvy se rozléhaly kolem nich, zvedaly se a klesaly v rytmu mořských vln. Nad hlavami se jim převalovaly mraky husté mlhy, tančící jak tykadla z páry kolem nespočetných sloupů. Mezerami stále pornžikávaly hvězdy.

Náhle zazněl ponurý rachot bubnů. Pazourovitě ruce na nich vyluzovaly kontrapunkt k syčivému prozpěvování. Jejich dutá ozvěna zrychlovala Sumiin tep. Zavřela oči.

Sssaaa kráčel k nim. Vystoupil na oltářní desku a stanul v jejím středu. Lidské bytosti byly uvázané ve stejné vzdálenosti jeden od druhého a jejich hlavy se skláněly ke středu tohoto kamene. Sssaaa teď stál přímo ve středu podivného pentagramu nad nimi a zvedl velké lesklé ruce k obloze.,

"lao - Thamungarothel!"

Zpěv zesílil a zrychlil, jeho příbojový rytmus se prudce zvedl. Zvuk bubnů se kolébal, stoupal a klesal. Mlha naposled zavířila mezi kameny, až nakonec klesla, aby se již nezvedla. Sumia měla pocit, že vesmír se rytmem těchto nezemských zpěvů naklonil.

Sssaaa zahřměl jiné jméno. Jeho mimozemské slabiky se odrazily od monolitů a zpěv za jejich zády opět zmohutněl.

Náhle se mlha začala zvedat k obloze. Stoupala gejzírem přesně nad oltářním kamenem, srážela se do vírů a shluků, připomínajících duchy. Proudila mezi černými prsty sloupů a směřovala do centra, kde se soustředila do obrovského balónu temnoty. Sumia se chvěla při lepkavém laskání mlžných prstů, víncích kolem jejího těla. Zmocnila se jí neznámá závrať, jako by se země pod jejíma nohama točila. Točila se i kruhová zeď kolem dvora jako obrovské kolo.

Sssaaa zvolal třetí strašlivé jméno. Obloha se náhle vyjasnila a hvězdy nad nimi zářily v podivném vzoru - jedna po druhé pomalu rudly. Střed temna již zcela vstřebal všechnu mlhu, ale pokračoval a strašnou silou vysával vzduch kolem. Mrazivý víchř fičel kolem nich, rval z jejich těl oděv a zvedal Sumiiny vlasy. Vál přímo do temnot, jakoby veškerý vzduch země byl vysáván neznámým otvorem do nekonečného hladového vakua neznámého vesmíru.

Bubny propukly v divokém šílenství do děsivé kakofonie a ze všech stran se rozezněly kovové zvony. Dračí králové se řadili do volného kruhu, vlnili se, skláněli a zvedali na mohutných zadních tlapách. Sumii se zatočila hlava pocitem, že i sama země se houpá v rytmu tance.

Nahoře na obloze zářily rudě hvězdy v osudové hodině.

Vítr se proměňoval v ledovou vichřici a skučel bláznivě mezi kymácejícími se sloupy. Černý kruh se zvětšoval, jakoby živě vzduchem a mlhou.

Vyřezávané hieroglyfy na menhirech začaly rudě světélkovat...a podivné přilby Dračích králů i řetězy a pouta bezmocných obětí se rozzářily neznámou radiací. Sumia se třásla pocitem, že jí do celého těla bodají ledové jehly.

Závrať se stupňovala a zase ustupovala spolu s rytmem syčivých zpěvů a zvuků bubnů, společně s růstem a ubýváním rudé záře hvězd.

Náhle vše utichlo.

Ticho, úplné a mrtvolné, jakoby v okamžiku ohluchli. Dračí králové ztuhli. Víchř a houpává závrať - vše se zastavilo! Zdálo se, že se zastavil i samotný vesmír - zadržel svůj dech a čeká na jakýsi strašlivý signál, jakýsi konečný pokyn-

Sssaaa pomalu vytáhl velký černý meč s vidlicovitou špicí. Obětní meč! Sklonil se nad nechápavě vzhlížející princeznu a namířil vidlicovitý hrot k jejím vztyčeným prsům. V tom okamžiku si Sumia uvědomila, že jí vyrvе z těla živé srdce a mrští je tam do temnot nahoře. Sevřelo ji ledové objetí a proniklo do každického nervu, do každé částičky jejího těla. Nedokázala ani vykřiknout, ač měla ústa otevřena. Nedokázala odtrhnout hrůzou vytřeštěné oči od hrozného čepele, sklánějící se k jejím ztuhlým bradavkám.

A v tom se rozezněl Thongorův smích.

Hluboký, sytý, z plna hrdla vyražený smích, teplý a lidský. Jeho zvuk prolomil ledové okovy. Sssaaa sebou nekontrolovaně trhl a zvedl hlavu s divoce zeleně planoucíma očima. Sumia se otočila po zvuku smíchu a uviděla Thongora na konci dvora, stojícího rozkročeně na vrcholu černé zdi. Mezi Dračími králi propuklo vztekklé studené syčení a Sssaaa se napřímil.

Thongor zvedl meč.

Sssaaa zasyčel jak pára, unikající z hrnce. Velký kruh netvorů se prolomil a kroužil ve zmatené motanici.

Meč zářil, leč ne tou barvou sražené krve ze světla magie Draků a symbolů na černých pilířích, ale čistou září modrého plamene, který prosvětloval temnotu kolem oslnivým a jasným světlem poledního slunce.

Thongor namířil meč do středu oltářní desky, kde stál Lord Dračích králů s obětním mečem, napřaženým vzhůru.

Třeskl blesk!

Rozeklaný syčící výbuch světla vylétl obloukem z meče Nemedis do čepele smrti. Černý meč se rozlétl na tisíc kousků a ožehl studený pařát Draka. Ten zběsile zařval a odhodil rozžhavenou rukojeť.

Druhá rána zasáhla Sssaaa do jeho čarovné přilby v barvě krve. Ta se také okamžitě rozlétla, velké černé tělo se vzepjalo v nepředstavitelné křeči, svaly se odtrhly od kostí a mozek se škvařil. Tělo se rozpadalo a Lord Dračích králů se svalil na kamenné dláždění dvora.

Dračí králové zoufale ječeli. Někteří skákali přes zeď pevnosti, jiní běželi k obřímu barbarovi s úmyslem strhnout jej ze zdi dolů. Ale Nemedis ožil novým světlem a zářil jak modrobílá pochodeň. Vyrážely z něj třesající blesky a kroužily kolem rozprášeného davu v oslňujícím proudu elektrických výbojů.

Silný blesk udeřil mezi pilíře a některé rozbil, jiné převrhl. Černý les kamenů se řítíl a drbl mnohé z Dračích králů svou obří vahou. Blesk po blesku pronikal také do nehybné koule temna.

Vzduch vířil a vybuchoval. Celý ten zmatený chaos na dvoře byl ozářen oslepujícím bílým ohněm. Nebesa se roztrhla a skučící vítr a studený déšť začal vše smáčet a odnášet., jakoby po zneškodnění a zlomení dračí moci sama uražená příroda udeřila veškerou svou hmotou a přírodními živly. Oslepující a bodající prameny studeného lijáku se stékaly do divoké povodně a řev větru se zvedal v šíleném jeku všude kolem...Tímto běsněním se prodral hluboký, pevný hlas Thongora, zpívající děsivou barbarskou melodii Diombarovy staré písně:

"...a hrom oblohu tříští.

Plane světlo, bubny hromů, déšť ohně teče.

Do pekla Draky sráží jediným úderem meče!"

Pod strašlivou bouří mdrobilých blesků se konečně vířící střed temna rozlétl - roztříštil se na kusy, které se obrovskou rychlostí rozptýlily a byly pryč. Bouře se stále stupňovala. Třeskot byl ohlušující. Vichr a déšť, rachot řítících se pilířů a nad tím vším zvonivá píseň hrdinských veršů o vítězství:

"Tloukl v něj zlomeným mečem, v přílivu utopen zpola,

když velké kopí zhluboka pilo, v jeho bok vnořeno zdola.

Však drive než Jaidův syn padl a síla jeho zvadla,

moc zlomeného meče Nemedis v mozek Draka vpadla!"

Déšť padal tak hustě, že za jeho skleněnou záclonou vypadaly znetvořené, klopýtající postavy Dračích králů jen jako stíny na oslepujících záblescích vybuchujících blesků. Oslňující světlo se zastavovalo na zdech a cimbuří, chvíli se na nich chvělo a pak sjíždělo jak déšť drobných kamínků na dvůr. Blesk zazářil i na obloze a proletěl protrženým otvorem nebe ve strašlivém svazku plamenů, jako když sám otec Gorm, Lord blesku, se podílí na posledním hrdinném boji proti hordám Draků. A blesk z oblohy se spojil s bleskem Nemedisu, záplaty společně a srážely jednoho po druhém Dračí krále.

Ještě než se tak stalo, Sumia na chvíli omdlela, možná i na hodinu, protože když znovu otevřela oči, bouře se ztrácela stejně rychle, jako začala. Cyklus předurčení hvězd byl pryč a hvězdy opět zářily čistým světlem. Černá pevnost ležela v mokřích ruinách, kruhové monolity padly do jednoho a zůstaly jen rozlomené pahýly, čníící k jasnému, tichému nebi. Měsíc v úplňku svítil a jemným jasem omýval zemi i moře.

Na zřícenině zdi stál osamělý a vyčerpaný Thongor s vyhaslým mečem v ruce. Pokojnou nocí se nesly poslední verše jeho starodávné písně:

*"Bouře i válečné panny oblohou rudou se valí
a nesou duši Thungartha k otci Gormovi v dáli.
Skončil čas Draků a moře šarlatové běží,
začal věk člověka tam kdesi na pobřeží!"*

Thongor sestoupil ze zdi a prošel dvorem k roztříštěné oltářní desce. Ostrou čepelí vyhaslého meče rozsekl řetězy a uvolnil přátele. Sumia ucítila pevné a přitom citlivé paže barbara, který ji opatrně nesl, objímaje její nahou hrud'. Položila hlavu na jeho srdce.

"Ty nejsi mrtvý," řekla a Thongor potrásl hlavou s černou hřívou vlasů, spadající až na bronzová ramena.

"Ne, Sumio, jsem u Tebei," klidně odpověděl a jeho zlaté oči se dívaly dolů do jejich očí, zářících jak tmavé hvězdy. Už se na nic neptala, zesláblá rostoucím citem. Její krásně tvarované rty se kouzelně usmály...a pak se propadla do tmy hlubokého a léčivého spánku, kolébaná mocnými pažemi Valkartana.

Nastal věk člověka...

Epilog

Nemedis se vznášel několik stop nad zemí před vstupem do jeskyně podzemního paláce Sharajshy. Vedle provazového žebříku stáli Karm Karvus z Tsargolu, princezna Sumia z Patangy a Thongor Valkart a loučili se se starým čarodějem před odletem za dalším dobrodružstvím, které na ně v příštích dnech čekalo.

"Jelikož nechceš žádnou mzdu ani odměnu za čas, strávený v mých službách, Thongore, přijmi tento nepatrný dar přátelství," řekl Sharajsha a vtiskl Thongorovi do ruky malý baliček. Valkartan si ho překvapeně prohlížel.

"Je to jen maličkost, zlatý pásek, upomínka na naše společné příhody. Vezmi si to, může se ti někdy hodit"

Thongor poděkoval a vsunul dárek do váčku u opasku.

"Přišel čas rozloučit se," řekl Thongor. Dva týdny od návratu z Dračích ostrovů byli tři přátelé hosty čaroděje z Lemurie v jeho podzemním paláci. Spali, odpočívali, jedli a Sharajsha jim ukázal své umění a zázraky. Za dlouhých večerů vzpomínali na své zážitky a na nebezpečí, kterými prošli. Znovu a znovu probíral Thongor chvíli, kdy mu vlny moře odkryly meč Nemedis u ústí jeskyně. Sharajsha mu vážně vysvětloval, že to určitě byla práce bohů, možná samotného otce Gorma, protože nikdo jiný, jen bohové mohli probudit spící síly meče k životu v Thongorově ruce, když stál na vrcholu zdi Černé pevnosti. To by nedokázaly ani runy, ani čarovné zankávání, které si čaroděj připravil, aby oživil vyhaslou čepel.

"Bohové se na nás usmáli a ve starých kostech cítím, že i nadále budou nad tebou držet ochrannou ruku."

Thongor se usmál se skepsí barbara, ale neodporoval.

Valkartan nebyl zvyklý na nečinnost a po několika dnech zahálky toužil dostat se pryč a hledat nová dobrodružství. Ostatní viděli, jak stále znovu laská rukojeť svého milovaného dlouhého meče, který mu Karm Karvus zachránil. Konečně tedy přišla hodina rozloučení.

"Vezmi si vznášedlo, je tvoje," řekl mu čaroděj. "Já si tu nechám meč Nemedis. Jeho mocná síla v něm dřímá a v neopatrné ruce nebo v ruce hrabivce, kdyby se do takové dostal, by mohl provádět zlé věci v zemi lidí. Tady bude v bezpečí až do chvíle, která třeba v budoucnu přijde a jeho moc bude potřebná. Tehdy - v těch vzdálených časech - ať ty nebo tvé děti, či ještě vzdálenější potomci - za tisíce let - bude-li potřebný proti silám z temnot, může být odtud vyzvednut!"

Souhlasně přikývli, i když mu příliš nerozuměli. Thongor netrpělivě dychtil po odletu.
"Měj se dobře, princí Karvusi. Kam půjdeš?" zeptal se Sharajsha.
Tsargolan se uklonil. "Teď, když nemám domov, budu následovat Thongora, protože jsem si jist, že kde bude on, tam bude stále zač bojovat!"
Zasmáli se a Sharajsha se obrátil k Sumii.
"Sbohem, má královno," řekl. "A jakou cestou se vydáš ty?"
Sumia se usmála a lehce pokrčila rameny. "Protože ani já nemám domov, i já půjdu s Thongorem. Kde bude můj hrdinný válečník, tam bude můj domov." S úsměvem a láskou pohlédla do horoucích zlatých očí barbara.
Sharajsha se teď otočil zpět k Valkartanovi.
"I ty se měj dobře, Thongore. Kam vlastně zamíříš?"
Valkartan se bezstarostně ušklíbl a pak se zešíroka usmál. Vytáhl meč z pochvy, políbil jeho čepel a pozdravil jím Sumiu.
"Já? A co tak, čaroději, vrátit se do Patangy, kde druidové se špinavým srdcem poskvřňují trůn mé princezny - získat jí ten trůn zpátky - ano, a sednout si vedle ní! Ještě než má paže a severská ocel ztratí svou sílu."
S tím konečně nastoupili do vzdušného člunu Nemedis. Thongor zvedl Sumii přes okraj paluby a připnul jedním řemínkem ke člunu. Čaroděj vešel do jeskyně a člun se vznesl v ranním slunci. Jednou zakroužil a vydal se nad hustou džungli Chuše směrem na Patangu, město ohně, k mnohým novým dobrodružstvím.